

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம்

श्रीमत्कुण्डसमाह्वय नमो यागुनसुनवे।

यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभश्रीधरस्सदा॥

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே ।

யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப,ஸ்ரீத,ரஸ்ஸதா ॥

அவதாரிகை

ஸர்வேஸ்வரன், ஆழ்வாருக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை உ “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே காட்டிக்கொடுக்க, கொடுத்த ஜ்ஞானம் புக்திருபாபந்நஜ்ஞானமாகையாலே, பரபுக்தியுத்தராய்க்கொண்டு, புகுவத்குணனுபுவத்தைப் பண்ணி, அதினுடைய விபாகதஸையான பரஜ்ஞானம் பிறந்து, அதடியாகப் பரமபுக்தி பிறந்து, அத்தாலே,
1. “परं ज्योतिरुपसंपद्य” (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) என்றும்,
2. “परमं साम्यमुपैति” (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்றும்,
b “தம்மையேயொக்க அருள்செய்வார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பெற்று, பாராயைக்கு அங்கபூஷணம் போலே c “வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்” என்றும் d “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்திபுலமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்ற ஆழ்வாருடைய த்ரவிடே,பனிஷத்,ரஹஸ்யத்தைப் பெரிய முதலியார் ஆழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே லபித்து, பின்பு ஆசார்யோபதே,ஸக்ரமத்தாலே, ஆள

a திருவாய் 1-1-1. b பெரியதிரு 11-8-5. c திருவாய் 3-3-1.

d திருவாய் 10-10-11.

ஸ்தோ-1

स्वाद्यनिह सर्वेषां त्रयन्तार्थं सुदुर्ग्रहम्।

स्तोत्रयामास योगीन्द्रस्तं वन्दे यामुनाह्वयम्॥

ஸ்வாத்யநிஹ ஸர்வேஷாம்

த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்।

ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகிந்த்ர:

தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்॥

வந்தார் அந்த த்ரவிடே, பனிஷத், ரஹஸ்யார்த்தங்களை
லபித்து, அதைத் தாம் அனுஸந்தித்து, அவ்வுஸந்
தானத்தால் பிறந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே, ப்ரீ
வாஹாபேஷை பிறக்கையாலும், ஸம்ஸாரிகள் துர்க்குதி
யைக்கண்டு இவர்கள் இதை இழக்கவொண்ணாது என்னும்
க்ருபையாலும், ஸகலோபனிஷத், ரஹஸ்யமாய், துர்ஜ்ஞேய
மான அர்த்தத்தை ஸர்வரும் அறியும்படியாக, இவர்
ஸ்தோத்ரமாக வெளியிடுகிறார். ப, க, வ த், வ்யதிரித்த
விஷயங்களில் ஸ்தோத்ரமாவது, 3. "स्तोत्रं नाम किमामनन्ति"
(ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி) 4. "अन्यत्रातद्गुणोक्तिः"
(அந்யத்ராதத், குணோக்தி:) என்று, இல்லாதவற்றை
ஏறிட்டுச் சொல்லுதல், உள்ளத்தையடையச்சொல்லு
தலாயிருக்க, 5. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ
நிவர்த்தந்தே) 6. "अविज्ञातं विज्ञानतां" (அவிஜ்ஞாதம்
விஜ்ஞாதாம்) 7. "भूतार्थे कतमा स्तुतिः" (பூதார்த்தே, கதமா
ஸ்துதி:) 8. "न समर्थास्सुराः स्तोत्रुं" (ந ஸமர்த்தாஸ்ஸுராஸ்
ஸ்தோத்ரம்) என்று பரிச்சேத்தித்துப் பேச நிலமல்லாத
ப, க, வ த், விஷயம் ஸ்துதிவிஷயமானபடி என்? என்னில்:
அங்ஙனையிருந்ததேயாகிலும், 9. "स्तव्यः स्तवप्रियः" (ஸ்த-
வ்யஸ் ஸ்தவப்ரிய:) என்று ஸ்துதிப்ரியனாகையாலும்,
a. "ஏத்த ஏழுஞ்ஜம் கொண்ட" என்றும், b. "ஏத்தவேத்த
எங்கெய்தும்?" என்றும், ஸ்தோத்ரவ்யவஹாரம் உண்டாய்ப்
போருகையாலும், இதொழிய வாசகஸப்தம் இல்லாமை
யாலும், இவ்விஷயத்திலும் ஸ்தோத்ரமென்னலாம்.

அதாவா, 10. “धर्मार्थकाममोक्षाख्याः पुरुषार्थ उदाहृताः। इदं चतुष्टयम्” (தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்யா: புருஷார்த்தா உதாஹ்ருதா:। இதும் சதுஷ்டயம்) என்றும், a “மன்னும் அறம் பொருளின்பம் வீடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே புருஷார்த்தம் நாலாய், அவற்றில் தர்மம், ஸாத்னத்யா புருஷார்த்தமானாலும் க்லேஸஸாத்யமாகையாலும், அர்த்தம் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமானாலும், அஸ்திரமாய், க்லேஸஸாத்யமாகையாலும், புருஷார்த்தாந்தரங்களுக்கு ஸாத்னமாகையாலும், காமம் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமானாலும், அல்பாஸ்த்திரத்வாநர்த்தாவஹத்வ பீபுத்ஸாத்யநந்ததேஜாஷ துஷ்டமாகையாலும், மோக்ஷஸாஸ்த்ரத்திலே மோக்ஷவிரோதித்வேந நிந்திதமாயிருக்கையாலும், ஆளவந்தார், அவற்றைவிட்டு, மோக்ஷத்திலும் ஆத்மப்ராப்தி து:க்கேந சிரகால ஸாத்யமாகையாலும், புகுவதனு புவத்தைப்பற்ற அல்பமாயிருக்கையாலும், அதையும் விட்டு, புகுவத்ப்ராப்திக்கு உக்ததேஜாஷங்களின்றியிருக்குமளவன்றிக்கே, 11. “निरस्तातिशयाह्लादसुखमावैकलक्षणा” (நிரஸ்தாதிஸயாஹ்லாத்ஸுகபுவாவைகலக்ஷணா) என்கிறபடியே, நிரதிஸய ஸுகரூபமாய், 12. “एष ह्येवानन्दयाति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) 2. “परमं साम्यमुपैति” (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) b “தம்மையே ஓக்க அருள்செய்வர்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதரைத் தன்கைப்போலே ஆனந்திப்பிக்கக் கடவனாய், 13. “तस्याहं सुलभः” (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) என்று அயத்நஸாத்யமாய், ப்ராப்தபுருஷார்த்தமுமாயிருக்கையாலே இதுவே புருஷார்த்தமென்று அத்யவஸித்து*; அந்த புகுவத்ப்ராப்தியாகிறதும், 14. “प्रधानं श्रेष्ठपतिर्गुणेशः” (ப்ரதான கேஷ்த்ரஜ்ரூபதிர் குணேஸ:), 15. “ज्ञाज्ञौ ब्राह्मजावीरानीशौ” (ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஸ-

* இக்குறியிட்ட இடங்களை, இந்த மஹாவாக்யத்தின் கடைசியிலிருக்கும் “இப்படி ப்ராப்யப்ராபகங்களை...என்றுமாய்” (பக்கம் 6) என்னும் வாக்யத்துடன் கூட்டவும்.

a பெரியதிருமடல்-11. b பெரியதிரு 11-8-5.

नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ।

नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ॥

நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம: ।

நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம: ॥

நீஸௌ), 16. “तमीश्वराणां परमं महेश्वरम्” (தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்), 17. “दासोऽहं वासुदेवस्य” (தூஸோ ஹம் வாஸுதேவஸ்ய) 18. “दासभूतास्वतस्सर्वे” (தூஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே), 19. “दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य” (தூஸோ ஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய), 20. “यस्यात्मा शरीरं” (யஸ்யாத்மா ஸாரீரம்), 21. “यस्याक्षरं शरीरं” (யஸ்யாக்ஷரம் ஸாரீரம்), 22. “अन्तःप्रविष्टश्चास्ता जनानां सर्वात्मा” (அந்த:ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) 23. “पूः प्राणिनः सर्वे एव गुहाशयस्य” (பூ: ப்ராணிநஸ் ஸர்வ ஏவ குஹாஸயஸ்ய), 24. “तानि सर्वाणि तद्वपुः” (தானி ஸர்வாணி தத்வபு:) என்று ஜீவபரர் களுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷஸேஷிபாவேந ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லி 25. “येन येन धाता गच्छति” (யேந யேந தாதா க்ஷ்ச்சுதி), 26. “सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता” (ஸோ:ஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச் சிதா), 27. “कामये वैष्णवत्वं तु सर्वजन्मसु केवलम्” (காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு கேவலம்) 28. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) & “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” இத்யாதி,களிலே ஸ்வரூபானுரூபமான பேராக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், பதிவ்ரதைக்குப் பதிஸம்ஸ்ருஷணம் போலே ஸேஷவஸ்துவுக்குக் கைங்கர்யம் என்று அத்யவஸித்து*; இனி, 11. “मेषज्ञं भगवत्प्राप्तिः” (பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி:) என்று அவனே ப்ராப்யம் என்னுமதும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகையாலே ; 1. “स्वेन रूपेणामिनिष्पद्यते” (ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தை ப்ராப்யமென்கிறதும், கைங்கர்யத்துக்கு ஆஸ்ரயமாகை

யாலே; 29. “सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परं पदं” (ஸோ஽த்வந: பாரமாப்னோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்) என்று தேயஸவிஸேஷத்தை ப்ராப்யம் என்கிறதும் கைங்கர்ய வர்த்தகமாகையாலே; 30. “निस्तरन्ति मनीषिणः” (நிஸ்தரந்தி மனீஷிண:) என்று ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியைப் புருஷார்த்தம் என்கிறதும் கைங்கர்ய விரோதியாகையாலே; இவை கைங்கர்யோபயோகியல்லாதவன்று, 31. “न हि मे जीवितेनार्थः” (ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:) a “மணிமாமை குறைவிலம்” b “உடம்பினால் குறைவிலம்” c “உயிரினால் குறைவிலம்” என்கையாலே அபுருஷார்த்தம்; ததீயஸேஷத்வத்தைப் புருஷார்த்தமென்கிறதும், பதிவ்ரதைக்குப் பதியினுடைய ஆத்மாம்ஸத்திலும், குணம்ஸத்திலும், ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டமான தேஹாம்ஸமே ப்ராப்யமாய், அத்தாலே பாதி வ்ரத்யஹாநியில்லாதாப்போலே; இப்படி ஸகலஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை நிஸ்சயித்து; இதுக்கு உபாயம் புக்திப்ரபத்திகள் என்று இரண்டாய், அதில் புக்தியாவது:— 32. “ब्रह्मविदामोति परं” (ப்ரஹ்மவித்யாப்னோதி பரம்), 33. “श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:), 34. “नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः” (நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய:), 35. “तस्मिन् दृष्टे परावरे” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே), 36. “भक्त्या त्वनन्यया शक्यः” (பக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:) 37. “मद्भक्तिं लभते परां” (மத்புக்திம் லபதே பராம்) என்று வேத்யநத்யானோபாஸந ஸப்த்வாச்யமாய், புக்திஸூபாபந்நமாய், தர்ஸநஸமானா காரமான ஜ்ஞானவிஸேஷம் புக்தியாகிறது; அக்ஷுனி வித்யாங்கிகையாய், கர்மஜ்ஞான ஸஹக்ருதையுமாகை யாலே அதிக்ருதாதிகாரமாய், விளம்ப்யபூலப்ரத்யுமமாய், ப்ரமாத்ஸம்பூாவணையும் உண்டாகையாலே, அவற்றை விட்டு, இந்த தேஹஷம் ஒன்றும் இன்றிக்கே 38. “मुमुक्षुर्वै शरणगहं प्रपद्ये” (முமுக்ஷுர் வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே),

மாக்கினதும் யுக்தம். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஆசார்யானுவர்த்தனம் ப்ரமாணப்ரஸித்தம்: 52. “आचार्य देवो भव” (ஆசார்யதேவோ பவ), 53. “नम ऋषिभ्यो मन्त्रब्रह्मणः” (நம ருஷிப்யோ மந்த்ரக்ருத்யப்ய:), 54. “स हि विद्यातस्तं जनयति। तच्छ्रेष्ठं जन्म॥” (ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம), 55. “मन्त्रे तद्देवतायाश्च तथा मन्त्रपदे गुरौ” (மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச தத்யா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ). கிஞ்ச, ஒரு ரத்னத்தை ஒருவன் கொடுத்தால், அதினுடைய மஹார்க்கத்தை அறியக் கொடுத்தவனை ஆதரிக்க ப்ரமாணம் வேண்டுமோ? ஆகையால் இது உபபன்னம். ஜ்ஞானவைஸத்யார்த்தமாக ஆசார்யானுவர்த்தனம் ஸிஷ்டாசாரப்ராப்தம்: 56. “अमिवन्ध गुरुनादौ शिष्यधीपशिनीरवीन्” (அபிவந்த்ய குருநாதௌ ஸிஷ்யதீபத்யமிநீரவீந்) இதி மீமாம்ஸகா: 57. “यथा खनन् खनिद्वेण” (யத்யா க்ஷநந் க்ஷநித்ரேண) இதி மநு: 58. “यस्य प्रसादाद्दद्यामि नारायणकथामिमाम्” (யஸ்ய ப்ரஸாத்யாத்ய வக்ஷ்யாமி நாராயணகத்யாமிமாம்) இதி வைஸம்பாயந: 59. “लौकिकं वैदिकं वापि” (லௌகிகம் வைதிகம் வாபி) இதி மநு: அங்ஙனேயாகில், ஸ்வாசார்யனை விட்டு அவர் குருக்களைப் பற்றுவானென்? என்னில்: ஆசார்யஸ்துதியிலும் ஆசார்யப்ரியமிநே உத்தேஸ்யம்; ஸ்வாஸ்ரயணத்திற்காட்டில், பெரிய முதலியாரை ஆஸ்ரயிக்கு மிடத்தில் ப்ரீதி மிக்கிருக்கையாலே, அதைப் பேசுகிறார். பெரியமுதலியார், ஆழ்வாருக்கு புகுவத்ப்ராவண்யமடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞானத்தை ஆழ்வார் ப்ரஸாத்யாதலே பெற்று, தம்மளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் உபகாரமாம்படி, இத்த்யர்ஸநஸ்த்யாபகரானபடியாலும், மணக்கால்நம்பி, ‘பெரிய முதலியாருடைய அர்த்தம் இது; உம்முடைய பேற்றுக்கெல்லாம் அவருடைய திருவடிகளிலே ஸம்பூந்த்யமே’ என்கையாலும், அனரை ஆஸ்ரயிக்கிறார். இதை நினைத்திநே பட்டார் 60. “प्रथममपि गुरुं नाधमोडे” (ப்ரத்யமமபி குரும்

॥ श्रीभगवधामुनमुनिभिरनुगृहीतं स्तोत्ररत्नम् ॥

नमोऽचिन्त्याद्भुताक्लिष्टज्ञानवैराग्यराशये ।

नाथाय मुनयेऽगाधभगवद्भक्तिसिन्धवे ॥ १ ॥

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர ரத்நம்

1. நமோ஽சிந்த்யாத்நாதுபுதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்யராஸயே ।
நாதாய முநயே஽காதுபுகுவத் புக்திஸிந்தவே ॥

நாதமீடே) என்றதும். வேதகாரணமான ப்ரணவம், வேதாத்யந்தங்களிலே ஆனாப்போலே, இங்கும் ஆத்யந்தங்களிலே ஆசார்ய ஸ்துதியாய், நடுவிலே புகுவத் ஸ்தோத்ரமாக இருக்கிறது. முதலிட்டு மூன்று ஸ்லோகத்தாலே பெரிய முதலியாரை நமஸ்கரிக்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

பதவுரை

1. அசிந்த்ய-(இப்படிப்பட்டதென்று) நினைக்கமுடியாததும், அத்புத-ஆஸ்சார்யமானதும், அக்லிஷ்ட-(புகுவானுடைய அருளாலே) எளிதாகக் கிடைத்ததுமான ஜ்ஞாந-ஞானத்தினுடையவும், வைராக்ய-வைராக்யத்தினுடையவும், ராஸயே-சுவியல்போன்றவராகவும், முநயே-புகுவானை மனனம் செய்பவராகவும், அகாத புகுவத் புக்தி ஸிந்தவே-ஆழ்ந்த புகுவத்புக்திக்குக் கடலாகவுமிருக்கிற, நாதாய-நாதுமுனிகளுக்கு, நம:-நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

முதல் ஸ்லோகம் அவதாரிகை:- முதல் ஸ்லோகத்தில், ஒருவனைக் கவிபாடப்படுக்கால், அவனைச் சார்யத்தைச் சொல்லிக் கவிபாடுமாபோலே, வைஷ்ணவனுக்கு ஐஸ்வர்யமான ஜ்ஞான வைராக்யங்களுடைய ப்ரகர்ஷத்தைச்

சொல்லி நமஸ்கரிக்கிறார். ௩ “தனமாய தானே கைகூடும்” என்று வைஷ்ணவனுக்கு தனம் புக்த்யாதிதிகள் என்று சொல்லிற்றிறே.

முதல் ஸ்லோகம் வ்யாக்யானம்:— (நம:) 61. “अहमपि न मम। भगवत एवाहमस्मि॥” (அஹமபி ந மம; புகுவத ஏவா ஹமஸ்மி) என்கிறபடியே, ‘எனக்கு உரியேனல்லேன்; பெரிய முதலியாருக்கு ஸேஷம்’ என்கிறார். 62. “नमो विष्णवे” (நமோ விஷ்ணவே) என்கிறுப்போலே, ‘நமோ நாதாய’ என்கிறார் உபகாரஸம்ருதியாலே. “நமோ விஷ்ணவே” என்றும், 63. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந:) என்றும், 53. “नम ऋषिभ्यो मन्त्रब्रह्मणः” (நம ரிஷிப்யோ மந்த்ரக்ருத்யப்ய:), 64. “तेषामपि नमो नमः” (தேஷாமபி நமோ நம:) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஈஸ்வர முனிகள் ஸ்ரீரங்கநாதன் என்று திருநாமம் சாற்றுகையாலே, நாதன் என்று திருநாமமாகிறது. எப்படிப்பட்டவர் என்னும் அபேக்ஷையில் சொல்லுகிறது. (அசிந்தய) இவருடைய ஜ்ஞானாதிகள் இன்னருடைய ஜ்ஞானாதிகள் போலே இருக்குமென்று நினைக்கவொண்ணாது என்னுதல்; இவ்வளவு என்று ஜ்ஞானாதிகராலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது என்கை. (அத்யூத) கீழ் இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, க்ருஹீதாம்ஸம் அனுஸந்தித்தார்க்கு ஆஸ்சர்யாவஹமாயிருக்குமென்கை. b “என்றக்கால்” இத்யாதியில் க்ருஹீதாம்ஸம் இனிதாயிருக்கும் என்ற திறே. (அக்லிஷ்ட) வ்யாஸாதிகளைப்போலே ஸ்வயத்தன ஸாத்யதபஸ்ஸாலே வந்ததன்றிக்கே, 65. “द्वामि बुद्धियोगं तं” (தூத்யாமி புத்தியோகம் தம்) என்றும், c “மயர்வற மதி

a முதல்திருவ-43.

b “தென்குருகூர் நம்பி என்றக்கால் அண்ணிக்கும் அமுதானும் என்ன வுக்கே” என்னும் கண்ணிதுன் சிறுத்தரம்பு(1)பாகரத்தை நினைக்கிறார்.

c திருவாய் 1-1-1.

ஸ்தோ-2

நலம் அருளினன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, புகுவத்
 ப்ரஸாத்ஸுலப்தமாயைவலே வருத்தமற்றிருக்கை. (ஜ்ஞாந)
 ஜ்ஞானமாவது: சித்சித்தீஸ்வரதத்வங்களை விஷயமாக
 உடைத்தாயிருக்கை. அதாவது: ஆத்மா ஈஸ்வரனுக்கு
 அந்யார்ஹஸேஷமென்றும், அசித்ஸ்வரூபம் த்யாஜ்ய
 மென்றும், ஈஸ்வரன் உபயோர் நியந்தாவென்றும்
 அறிகை. ஜ்ஞானமென்றால் இவ்விஸேஷத்தைக் காட்டு
 கிறது; 66. “तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तं” (தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாந
 மதோऽந்யதுக்தம்), 67. “विद्याया शिष्यनैपुणं” (வித்யாயாந்யா
 ஸிஸ்பநைபுணம்) என்று வ்யதிரித்தவிஷயஜ்ஞானம்
 அநர்த்தாவஹம் என்றும், அதிஷுத்ரமென்றும் சொல்
 லிற்றிறே. (வைராக்ய) இவ்விலக்ஷண ஜ்ஞானத்தாலே
 புகுவத்வ்யதிரித்தங்களில் நிஸ்ப்ருஹராயிருக்கை. ௩ “வேண்
 டேன் மனை வாழ்க்கையை”. (ராஸயே) ராஸியென்று
 ஸமூஹம். (ஜ்ஞாநராஸயே — வைராக்ய ராஸயே) ஜ்ஞான
 வைராக்யங்கள் ஒன்றுயிருக்க ‘ராஸயே’ என்பானென்?
 என்னில்: புகுவத்ஸ்வரூபாதிகள் ஜ்ஞானவிஷயங்களாகை
 யாலே பல. 68. “पितरं मातरं” (பிதரம் மாதரம்) என்று
 த்யாஜ்யவிஷயங்களும் பலவாகையாலே சொல்லலாம்.
 லோகத்தில் விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞானவைராக்யங்க
 ளெல்லாம் இவருடைய ஜ்ஞானவைராக்யங்களிலே
 அந்தர்ப்பூதமாம்படியிருக்கையாலே சொல்லுகிறதென்று
 மாம். 69. “यत्किञ्चित्साधु कुर्वन्ति यस्तद्वेद यत्स वेद स मयैतदुक्त
 इति” (யத் கிஞ்சித் ஸாது, குர்வந்தி யஸ்தத்வேத, யத்ஸ
 வேத, ஸ மயைததுக்த இதி), 70. “यत्किञ्चित्साध्वनुष्ठितं कर्म,
 यच्च सर्वचेतनगतं विज्ञानम्, तदुभयं यदीयज्ञानकर्मान्तर्गतम्, स रेव
 इति” (யத் கிஞ்சித் ஸாத், வநுஷ்டித்தம் கர்ம, யச்ச ஸர்வ
 சேதநக்யதம் விஜ்ஞாநம் ததுப்யம் யதீயஜ்ஞாநகர்மாந்தர்க்
 க்யதம், ஸ ரைக்வ இதி) “லோகத்தில் அநுஷ்டித்தமான
 கர்மங்களும், ஜ்ஞானங்களும், யாவனொருத்தனுடைய

கர்மஜ்ஞானங்களிலே அந்தர்க்குதமாயிருக்கும், அவன்
 ருனே கிடர் ரைக்வன்” என்று பார்த்துச் சொல்லுமா
 போலே. (முநயே) 71. “न विवेकात्मनो गान्” (ந விவேதாத்-
 மனோ க்யாத்ரம) 72. “पश्यन्नपि न दृष्टवान्” (பஸ்யந்நபி ந
 த்ருஷ்டவாந்) என்கிறபடியே, த்யேயவஸ்துவை ஸர்வதூ-
 ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. உ “ஏது செய்தால் மறக்கேன் மனனே”
 b “என்னெஞ்சம் அவன் என்றே கிடக்கும்” †. இவர்
 க்ருஷ்ணனை அனுஸந்தித்திருக்க ராஜாவாலும் ஸமாதி,
 பங்கும் பண்ணப்போயிற்றில்லை. (அகூத, பகுவத், பக்தி
 ஸிந்துவே) பக்தியாவது ஜ்ஞானவிசேஷமாயிருக்க,
 பக்தியைப் பிரித்துச் சொல்லிற்று, அதினுடைய ப்ரா-
 கர்யம் சொல்லுகக்காகவும், ப்ராத்யான்யம் சொல்லுகை
 தோற்றுகைக்காகவும். பக்தியாகிறது:— 73. “स्नेहपूर्व-
 मनुष्यान् भक्तिः” (ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாநம் பக்தி:) என்றும்,
 74. “स्वामिनि दासस्य स्नेहमयी स्थितिः” (ஸ்வாமினி தாஸஸ்ய
 ஸ்நேஹமயீ ஸ்திதி:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே
 அனுபூதுஷை*. பகுவச்சபூதத்தாலே பரமபதத்தில்
 இருப்பைச் சொல்லுகிறது. 75. “वासुदेवोऽसि पूर्णः” (வாஸு-
 தேவோஸி பூர்ண:) என்று ஷாட்ஸுண்யபூர்ணனாயிறே
 இருப்பது. (அகூத) அக்ஷோப்ய ‡. அர்த்தநந்தரம்:—
 பரிச்சேதிக்க ஒண்ணாதிருக்கை; ஒருவரால் நிலைகொள்ள
 வொண்ணாதிருக்கை. (ஸிந்துவே) b “காதல் கடலின் மிகப்
 பெரிது” என்றும், c “ஆசையென்னும் கடல்” என்றும்,
 ஈஸ்வரனுக்கும் நிலைகொள்ளவொண்ணாதே, தாம் அதில்
 புக்கு அமிழ்ந்தபடியாயிருக்கை. அசிந்த்யாத்பூதாக்கலிஷ்ட
 ஜ்ஞானவைராக்யராஸயே, முநயே, அகூத, பகுவத், பக்தி
 ஸிந்துவே, நாத்யாய நம: 1.

* அனுபூதுஷை — அனுபவிப்பதில் விருப்பம்.

‡ அக்ஷோப்ய — கலக்கவொண்ணாத.

† (பா) “ராமமேவாநுபஸ்யந்த:” என்னுமாபோலே.

a பெரியதிரு 9-3-3. b திருவாய் 7-3-6. c பெரியதிருமொழி 4-9-3.

तस्मै नमो मधुजिदङ्घिसरोजतत्त्वज्ञानानुरागमहिमातिशयान्तसीम्ने ।
नाथाय नाथमुनयेऽत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम् ॥ २ ॥

2. தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்குரிஸரோஜதத்த்வ-
ஜ்ஞாநாநுராகமஹிமாதிஸாயாந்தஸீம்நே ।
நாதாய நாதமுநயே஽த்ர பரத்ர சாபி
நித்யம் யதீயசரணௌ ஸரணம் மதீயம் ॥

2. பதவுரை:— அத்ர — இவ்வுலகத்திலும், பரத்ர ச
அபி — மேலுலகத்திலும், நித்யம் — எப்போதும், யதீய
சரணௌ — எந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவடிகள்,
மதீயம் ஸரணம் — எனக்குப் புகலிடமோ, மதுஜித் —
மதுவை நிரஸித்த எம்பெருமானுடைய, அங்குரி ஸரோஜ—
திருவடித் தாமரைகளைப்பற்றின, தத்த்வஜ்ஞாந அநுராக—
உண்மை அறிவினுடையவும், அன்பினுடையவும், மஹி
மாதிஸய அந்தஸீம்நே — பெருமேன்மையின் முடிவே
எல்லையாயிருப்பவரும், நாதாய — (எனக்கு) நாதராயிருப்
பவருமான, தஸ்மை நாதமுநயே—அந்த நாதமுனிகளுக்கு,
நம: — நமஸ்காரம்.

அவ:— (தஸ்மை நம இதி) முதல் ஸ்லோகத்தாலே
பரத்வவிஷயமான ஜ்ஞாநாதிகளுடைய ப்ரகர்ஷம் சொல்
லிற்று. இந் த ஸ்லோகத்தாலே, அவதாரவிஷயமான
ஜ்ஞாநாதிகளாகையாலே, அதினுடைய ப்ரக்ருஷ்டதரத்வம்
சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாதிகள்
தம்மளவில் பர்யவஸியாதே, என்னளவும் வர வெள்ளங்
கோத்தது என்னவுமாம்.

வ்யா:— (தஸ்மை நம:) 76. “नमस्तस्मै नमस्तस्मै” (நமஸ்
தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை) என்றும், 77. “नमो नमस्तेऽस्तु
सहस्रकृत्स्नः” (நமோ நமஸ்தே஽ஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:) என்றும்
சொல்லுகிறபடியே, ‘இன்னம் அவர்க்கு அடியேன்’
என்கிறார். (மதுஜித்) அநிருத்தராய் வந்து அவதாரித்து

முதல் களையான மதுவை நிரஸித்தாற்போலே, புகுவத்
 ப்ராப்திப்ரதிபுந்தகங்களைப் பேராக்குமவன் என்கை.
 (அங்கூரி) அந்த ஸ்வபாவத்திலே 78. "गुणैर्दास्यमुपागतः"
 (குணைர் தாஸ்யமுபாகுத:) என்று பெரிய முதலியார்
 தோற்றிருக்கும்படியையும், அவருடைய அந்யார்ஹ
 ஸேஷத்வமும் சொல்லுகிறது. (ஸரோஜ) ஸம்புந்தமில்லா
 விடிலும் விடவொண்ணாத பேராக்யதைையைச் சொல்லு
 கிறது. விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ச்சி, பரிமளம் முதலான
 வற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபடிக்குப் போலியாகச்
 சொல்லலாயிருக்கை. (தத்தவஜ்ஞாந) தத்வஜ்ஞாநமாவது:-
 அவதாரவிஷய ஜ்ஞாநமும், ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யவிஷய
 ஜ்ஞாநமும். 79. "जन्म कर्म च मे दिव्य एवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
 त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥" (ஜன்ம கர்ம ச மே
 தீவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தேஹம்
 புநர்ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோடர்ஜுந॥) என்று தானே
 அருளிச்செய்தானிறே; 80. "तस्य धीराः परिजानन्ति योनिं"
 (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்); 81. "अहत्वा राघवं सङ्गवे"
 (அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே), 82. "यद्विना भरतं त्वाञ्च
 शत्रुञ्चापि मानद। भवेन्मम सुखं किञ्चित् भससात् कुदतां
 शिखी॥" (யத்யுவிநா பரதம் த்வாஞ்ச ஸத்ருக், நஞ்சாபி மாநத்யு।
 புவேந்மம ஸுக்யம் கிஞ்சித் பஸமஸாத் குருதாம் ஸிகீ॥)
 என்று அருளிச்செய்தானிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன். 83.
 "अप्यहं जीवितं जहां" (அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்), 84.
 "आत्मानं नातिवर्त्तथाः" (ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேத்யா:) இத்
 யாதி. (அநுராக்ய) அநுராக்யமாவது:- இவற்றை எல்லா
 வற்றையும் அனுபவித்தாலல்லது நிற்கவொண்ணாத
 ப்ரேமம். (மஹிமாதிஸயாந்த லீம்நே) ஜ்ஞாநாநுராக்யங்க
 ளுடைய மஹத்த்வத்தின் முடிவே எல்லையாயிருக்குமவர்க்கு.
 மஹிமா - மஹத்த்வம். மனுஷ்யானந்த்யுமே தொடங்கி, 85.
 "ते ये शतं" (தே யே ஸதம்) என்கிற க்ரமத்தாலே ஈஸ்வ
 ரானந்தத்திற்கு எல்லையாயிருக்கும் இருப்புப்போலே, இவ
 ருக்கும் தத்விஷயப்ரேமத்துக்கு எல்லையாயிருக்குமிருப்பு.

भूयो नमोऽपरिमिताच्युतभक्तितत्त्वज्ञानामृताब्धिपरिवाहशुभैर्वचोभिः ।
लोकेऽवतीर्णपरमार्थसमग्रभक्तियोगाय नाथमृनये यमिनां वराय ॥ ३ ॥

3. பூயோ நமோ஽பரிமிதாச்ச்யுதபக்திதத்த்வ

ஜ்ஞாநாம்ருதாப்திபரிவாஹஸுபைர் வசோபி: |

லோகே஽வதீர்ணபரமார்த்தஸமக்ரபக்தி-

/யோக்யாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய ||

(நாதாய) அஸ்மக்நாதாய. (நாத, முநயே) 'இத்தர்ஸனத் துக்கு நாதனே' என்று ௨ "மதுகுதனையன்றி மற்றிலேன்" என்றிருக்கும் மஹாத்மாக்களாலே கொண்டாடப்படுவாராயிற்று. தத்வஹிதங்களைத் திருவுள்ளத்திலே கூடுபூரிக்குமவர். 'தஸ்மை நம:' என்று அக்வயம். 'உபகாரஸ்ம்ருதியாலே அவரை ஆதரித்தீராகில், ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களுக்கு வேண்டாவோ?' என்று பகுவத்பிராயமாக, அருளிச்செய்கிறார்,—(அத்ர பரத்ர சாபி) ஸம்ஸாரத்திலும், ப்ராப்யமான நித்யவிபூதியிலும். (நித்யம்) நித்யாக்ஷனிஹோத்ரம்போலன்றிக்கே, அனவரதம் என்கை. (யதீய சரணௌ) என்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நனாக்கிய திருவடிகள். (ஸரணம்) உபாயோபேயங்கள் இரண்டும். (மதீயம்) பெரியமுதலியார் திருவடிகளாகில் எனக்கு இரண்டுமாயிருக்கும் என்கை. அதாவது:— ஸம்ஸார துஸையிலே பகுவானே உபாயமென்று உபதேஸித்து, உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு அடியான ஸ்வானுக்ரஹத்தாலே பகுவத்ப்ராவண்யத்தை விளைத்தும், ப்ராப்யதேஸத்திலே சென்றால், நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியிலே ப்ரவேஸிப்பித்தும், பின்பு நித்யஸூரிகளோபாதி உத்யதேஸ்யமாயிருக்கையாலும் அப்படிச் சொல்லுகிறது. அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீயசரணௌ மதீயம் ஸரணம், மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜ தத்த்வ ஜ்ஞாநா நுராக்ஷமஹிமாதிஸயாந்தஸீம்நே நாதாய தஸ்மை நாத, முநயே நம:

2.

3. பதவுரை:— அபரிமித—அளவற்ற, அச்யுத புக்தி—
புகுவத், புக்தியென்ன, தத்த்வஜ்ஞாந—உண்மை அறி
வென்ன, (இவைகளாகிற) அம்ருதாப்தி—அமுதக்கடலின்,
பரிவாஹ—போக்குவீடாயிருக்கும், ஸுபை: வசோமி:—சுப,
மான வார்த்தைகளாலே, லோகே—இவ்வுலகத்தில், அவ
தீர்ண—அவதாரம் செய்திருக்கிற, பரமார்த்த—பரமப்ர
யோஜனமாயும், ஸமக்ர — பூர்ணமாயுமிருக்கும், புக்தி
யோக்யாய—புக்தியின் சேர்த்தியை உடையவரும், யமிநாம்
வராய — யோகிகளில் மேலானவருமான, நாத்முநயே —
நாத்முனிகளுக்கு, பூய: நம: — மறுபடியும் நமஸ்காரம்.

அவ:—(பூயோ நம இதி) த்ருஷார்த்தனுக்குத் தண்ணீர்
குடிக்கக் குடிக்கப் பர்யாப்தி பிறவாதாப்போலே, 'பின்னையு
ம் அவர்க்கு அடியேன்' என்கிறார். ஆஸ்ரிதரை ஒரு
காலும் நமுவவிடாத அச்யுதவிஷயத்திலே ஜ்ஞான
புக்தயாதி,களாகையாலே, தம்மளவில் பர்யவஸியாதே,
புகுவத்விஷயத்துக்கு அபூமியான ஸம்ஸாரமெங்கும்
வெள்ளமிடும்படியான இவ்ருடைய ஜ்ஞானபுக்திகளுடைய
ப்ரக்ருஷ்டதையைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (பூயோ நம:) புநஸ்ச நம:; 77. "नमो नमस्ते"
(நமோ நமஸ்தே) என்கிறபடியே. (அபரிமித) கிடந்த
பாயிலே வெள்ளங்கோத்தாற்போலே இருந்தவிடங்களிலே
வந்து கிடும்படி எல்லையிறந்திருக்கை. (அச்யுத) நியந்
த்ருத்வஸ்வாமித்வாதி, கல்யாண குணங்களாலே குறை
வற்றிருக்கை என்னுதல்; ஏகரூபமாயிருக்கும் என்னுதல்;
என்றும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கும் இருப்பை நமுவவிடா
தவன் என்னுதல்; a "ஆர்ந்தபுகழ் அச்சுதன்" b "நமன்
தமார்க்ருநஞ்சினை அச்சுதன்தன்னை" என்கிறபடியே.
ஆஸ்ரிதரைத் தந்தாம் கையிலும், பிறர் கையிலும் காட்டிக்
கொடாதவன் என்னுதல். (புக்தி தத்த்வஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி,

பரிவாஹஸுபை,ர் வசோபி,;) ப,க்தி தத்வஜ்ஞானங்களாகிற அம்ருதாப்தி,யினுடைய பரிவாஹரூபமான ஸுப,மான வசஸ்ஸுக்களாலே. உபாயம் ஈஸ்வரனாகையாலே, ஜ்ஞான ப,க்தி க ள் பே,ாக்ருபமாய், அபரிச்சி,ன்னமாயிருக்கும் என்கை. பரிவாஹமாவது:— அவ்வவரக்ஷணர்த்த,மாக அதி,கஜலநிர்க்க,மனஸ்ரோதஸ்ஸு,வசஸ்ஸுக்களுக்கு ஸுப, த்வமாவது:—86. “अविस्तरमसन्दिग्धं” (அவிஸ்தரமஸந்தி,க்த,ம்) இத்யாதி,களை உடைத்தாயிருக்கை. (லோகே) ப,குவத், ப,க்திக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே. 87. “सैषा भार्गवी वारुणी विद्या । परमे व्योमन् प्रतिष्ठिता ॥” (ஸைஷா ப,ர்க்-க்ஷவீ வாருணீ வித்,யா । பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டி,தா ॥) என்று பரமபத்,த்தில் பரிமாறக்கடவ ப,க்தியை, 3 “நான் முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்கிற படியே, ஸம்ஸாரத்திலே நடையாடும்படி பண்ணினபடி. (அவதீர்ண) ஈஸ்வராவதாரம் போலேயிறே ஸ்வயம் ப்ர யோஜனமான ப,க்த்யவதாரம். (பரமார்த்த, பரமப்ரயோஜன ரூபமாயிருக்கை. (ஸமக்,ர) b “அதனில் பெரிய” என்னும்படி குறைவற்றிருக்கை. (ப,க்தியோக்யாய) ப,க்தியை உடைய ரான. உக்தமான ப,க்திதத்வஜ்ஞானங்கள் இரண்டையும் ப,க்திஸப்த,த்தாலே சொல்லிற்று, இரண்டும் ஒரு நீரான படியாலே. (யமிநாம் வராய)c “முடியானே”யில் சொல்லுகிற படியே, அவனையல்லது அறியாத கரணங்களை உடையராயிருப்பார்க்குத் தலைவரானவர்க்கு ; d “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றிருக்குமவர்களுக்கு வரணீயராயிருக்கு மவர் என்றுமாம். அபரிமிதாச்யுதப,க்தி தத்த்வஜ்ஞானா ம்ருதாப்தி,பரிவாஹ ஸுபை,ர் வசோபி,; லோகே,வதீர்ண பரமார்த்த, ஸமக்,ரப,க்தியோக்யாய யமிநாம் வராய நாத, முநயே பூ,யோ நம: 3.

a திருவாய்மொழி 7-5-1.

b திருவாய்மொழி (10—10—10) “அதனில் பெரிய என் அவா” [தத்வத்ரயத்தைக்காட்டிலும் மேலான என் ஆசை.]

c திருவாய் 3-8. d முதல்-திருவ 11.

तत्त्वेन यश्चिदचिदीश्वरतत्त्वभावभोगापवर्गतदुपायगतीरुदारः।

सन्दर्शयन् निरमिमीत पुराणरत्नं तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय ॥ ४ ॥

4. தத்த்வேந யஸ்சித்யசித்யஸ்வரதத்ஸ்வபாவ

பேடாக்யாபவர்க்க்ய ததுபாயக்யதீருத்யார:।

ஸந்த்யர்ஸயந் நிரமிமீத புராணரத்நம்

தஸ்மை நமோ முநிவராய பராஸராய ॥

4. பதவுரை:— உத்யார: ய: — உத்யாரரான எந்தப் பராஸரர், சித் அசித் ஈஸ்வர தத்ஸ்வபாவ பேடாக்ய அபவர்க்க்ய ததுபாய க்யதீ:—சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் என்னும் தத்வ த்ரயம், அவற்றின் ஸ்வபாவங்கள், (இவ்வுலகத்து) பேடாக்யங்கள், மோக்ஷம், பேடாக்யமோக்ஷஸாதனங்கள், ஜீவன் செல்லும் க்யதிகள் ஆகிய இவைகளை, தத்த்வேந— உள்ளபடி, ஸந்த்யர்ஸயந்—நன்கு விளக்கிக்கொண்டு, புராணரத்நம் — புராணங்களுள் மேலான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை, நிரமிமீத—அருளிஞரோ, தஸ்மை—அப்படிப்பட்ட, முநிவராய — ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான, பராஸராய— பராஸரருக்கு, நம:—நமஸ்காரம்.

அவ:— (தத்த்வேநேதி) — பெரியமுத்தலியார்ஜ்ஞானத் துக்கு-லோகபரிக்ரஹமாத்ரமன்றிக்கே, வேத்யுவித்யுக்ரேஸ்ர பராஸரானுமதியாலே ப்ராமாணிகத்வம் உண்டென்று இவ்வர்த்த்யுத்தினுடைய ப்ராமாணிகத்வம் சொல்லுகிறது. கிஞ்ச, இவர்க்கும் ஸ்ரீபராஸரபக்யவானுக்கும் ஸ்வபாவைக்ய முண்டு. க்ருஷ்ணப்ராவண்யமும், லோகத்துக்குப் பண்ணின ஓளத்யார்யமும் இருவர்க்குமுண்டு. அத்தாலும் அவரை நமஸ்கரிக்கிறார்.

வ்யா:— (தத்த்வேந) ஜ்ஞாதவ்யார்த்த்யங்களை உள்ளபடியே காட்டுகை. (ய:) 88. “ स होवाच व्यासः पाराशर्यः ” (ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பராஸர்ய:) என்கிற ப்ரமாண ஸ்தோ—8

ப்ரஸித்தி,யை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. (சித்) ஜ்ஞாதா. அத்ர பராஸர:— 89. "ஆத்மா ஸுஹ்ரதாந்: நிர்ஹ: ப்ருத: பர: | ப்ருத்யபவ்யௌ நாஸ்ய சைகஸ்யாக்ஷிணந்துஷு ||" (ஆத்மா ஸுத்,தே,5-க்ஷரம்ஸாந்தோ நிர்க்குண: ப்ருக்ருதே: பர: | ப்ருவ்ருத்,த்ய பசயெள நாஸ்ய சைகஸ்யாக்ஷிணந்துஷு |) இத்யாதி. இதில் நிர்க்குணத்வமாவது— ஸதவாதி,குணராஹித்யம். ஏகஸ்யாக்ஷிணந்துஷு— தேவதிர்யங்மநுஷ்யாக்ய ஸர்வ ப்ராணிஷு, ஏகஸ்ய—ஜ்ஞாநைகாகாரதயாஸம இத்யர்த்த:; 90. "निर्वोचं हि समं ब्रह्म" (நிர்வோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம), 91. "पण्डितास्समदर्शिनः" (பண்டிதாஸ் ஸமதர்ஸிந:) இதி ப,குவதைவோக்தம். (அசித்) அஸம்ஜ்ஞாவத்தான அசேதனம். 92. "विकारजननीमहां" (விகாரஜநநீமஹம்) இதுபுப நிஷத். தத்ராபி பராஸர:— 93. "विष्णुं तज्जगद्योनिः अनादि-प्रमथाप्ययम्। अक्षय्यं" (த்ரிகுணம் தஜ்ஜக்யத்யோநி: அநாதி, ப்ரப,வாப்யயம் | அக்ஷய்யம்) இத்யாதி. (ஈஸ்வர) உப, யோர் நியந்தாவான ஸ்வாமி. தத்ராபி பராஸர:;— 94. "परमात्मा च सर्वेशमाधारः परमेश्वरः। विष्णुनामा स वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते ||" (பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேஸ்வர: | விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேத்யாந்தேஷு ச கீயதே ||), 95. "परः पराणां परमः परमात्मात्मसंस्थितः। रूपवर्णादिनिर्देशविशेषण-विधर्जितः || सर्वत्रासौ समस्तश्च वसत्यत्रेति वै यतः। ततस्स वासुदेवेति विद्वद्भिः परिपठ्यते ||" (பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்ம ஸம்ஸதி: | ரூபவர்ணாதிநிர்தே,ஸ விசேஷணவிவர்ஜித: || ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: | ததஸ் ஸ வாஸுதே,வேதி வித்,வத்,பி: பரிபட்,யதே ||) இத்யாதி. (தத்ஸ்வப,ாவ) தேஷாம் ஸ்வப,ாவ:; தத்ர ச ஸ:;— 96. "प्रधानञ्च पुमांश्चैव सर्वभूतात्मभूतया। विष्णुशक्त्या महाबुद्धे वृताः संश्रयधर्मिणौ ||" (ப்ரத,ாநஞ்ச புமாம்ஸ்சைவ ஸர்வபூ,தாத்மபூ,தயா | விஷ்ணுஸக்த்யா மஹாபூ,தே, வ்ருதௌ ஸமஸ்ரயத,ர்மினௌ ||) இத்யாதி. (பே,ாக்ய) ப்ரஹ்மாதி,பிபீலிகாந்தமான பூ,த,சேதனவர்க்க,துக்குக் கர்மானுகுணமாக தாரதம்யேந அனுபூ,வ்யமான ஸப்,

தூதிகள். (அபவர்க்கு) ஸப்,தூதிகளுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி, தேஷதூர்ஸனத்தாலே பீ,தரான சேதனருக்கு து:க்க,நிவ்ருத்திருபமான ஆத்மப்ராப்தியும், ஸுகைகதானமான ப,குவத்ப்ராப்தியும். தத்ராபி ஸ:— 97. “யோகினாமமூத் ஸ்யான் ஸ்வாத்தமஸந்தோஷகாரிணாம்” (யோகிநாமம்ருதம்ஸ்தூநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்), 11. “तदस्य त्रिविधस्यापि दुःखजातस्य” (தத,ஸ்ய த்ரிவித,ஸ்யாபி து:க்க,ஜாதஸ்ய) இத்யாரப்ய, 11. “निरस्तातिशयाद्वासुखभावैकलक्षणा । मेवजं भगवत्प्राप्तिः एकान्ताल्यन्तिकी मता ॥” (நிரஸ்தாதிஸ்யாஹ்லாத,ஸுக,ப,ராவைகலக்ஷணா | பே,ஷஜம் ப,குவத்ப்ராப்தி: ஏகாந்தாத்யந்திகீ மதா ||) இத்யாதி, (தது,பாயக்யூ:) பே,க,மோக்ஷங்களுடைய ஸாத,னபே,த,ங்களை. நித்ய நைமித்திககாம்யகர்மா நுஷ்ட்ட,நம் பே,க,ஸ்ய; ஸாங்க,நுஷ்ட்டி,தகர்மஸாத,யஜ்ஞாநயோக,ாதி, ஆத்மப்ராப்தே:; ஜ்ஞாநகர்மா நுக்,ருஹீதப,க்தி: ப்ரபத்தி,ஸ்ச ப,குவத்ப்ராப்தே:. (உதூர:)ஸமஸாரிகள் பக்கல் அர்த்தி,த்வமாதல்,ப்ரயோஜனமாதல் நினையாதே, இவர்கள் அனர்த்த,பரிஹாரமே ப்ரயோஜனமாக, உபகரித்தல்லது நிற்கமாட்டாத மேக,ம் போலே உபகரித்தவர். (ஸந்தூர்ஸயந்) ஸம்ஸயவிபர்யயரஹிதமாக ப்ரத்யக்ஷிப்பியாநின்றுகொண்டு. (நிரமிமீத) 2 “அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேன் ஆழ்பொருளை” என்கிறபடியே தூரவக,ஹமான வேதூர்த்த,த்தை அல்பக்,ரந்த,த்தாலே பண்ணினான் என்கை. (புராணரத்நம்) புராணமாவது:— 98. “सर्गश्च प्रतिसर्गश्च” (ஸர்க்க,ஸ்ச ப்ரதிஸர்க்க,ஸ்ச) இத்யாரப்ய, 98., “पुराणं पञ्चलक्षणं” (புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்) என்கிறபடியே பஞ்சலக்ஷணேபேதமானக்,ரந்த,ஜாதம். “புராபி நவம் புராணம்” என்றுமாம்; அதாவது:— ஸ்வ ரஸத்தை என்றுமொக்க ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாதிருக்கை. (ரத்நம்) அர்த்த,ப்ரகாஸகமாயிருக்கையும், ஸங்க்,ரஹமாயிருக்கையும், ஆபத்,ரக்ஷகமா

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिः सर्वं यदेव निघमेन मदन्वयानाम्।
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥५॥

5. மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மத்யந்வயாநாம் ।

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபி,ராமம்

ஸ்ரீமத் தத்யங்க்,ரியுகு,ளம் ப்ரணமாமி மூர்த்,நா ॥

யிருக்கையும், இந்தப் புராணாதிகாரிக்கு லோகபரிக்ரஹம் ஸித்தி,க்கையும். (முநிவராய) தனக்கு வரங்கொடுத்த வஸிஷ்ட்ட,புலஸ்த்யர்களுக்கு முத்,ரிதாமுத்,ரிதப்ரதிமுத்,ரி தராய், அத்தாலே அவர்கள் படியை உடைய வன் என்னுதல்; " முநீநாம் வரணீயாய " என்கிறபடியே, அவர்களுக்கு ஆத்,ரணீயன் என்னுதல். (பராஸ்ராய) பரராகிருர்:— பூ,ஹ்யகுத்,ருஷ்டிகள்; அவரை ப்ரமாண ஸரங்களாலே ஹிம்ஸித்து, வைதிக மர்யாதையை ஸ்தூபித்தான் என்னுதல்; இந்த்,ரிய ஜயத்தாலே ரஜஸ்த மஸ்ஸுக்களை ஜயித்தான் என்னுதல். ய: உத்,ார: சித், சித்,ஸ்வரதத்ஸ்வபூ,வபே,ாகூ,பவர்க்கு,தது,பாயகூத்:. தத் த்வேந ஸந்தூர்ஸயந் புராணரத்நம் நிரமித, முநிவராய தஸ்மை பராஸ்ராய நம: 4.

5. பதவுரை:— மத் அந்வயாநாம்—என்னுடைய வம் ஸத்தவர்களுக்கு, நியமேந—எப்போதும், மாதா—தாயும், பிதா—தந்தையும், யுவதய:—மாதரும், தநயா:—மக்களும், விபூதி: — பெருஞ்செல்வமும், ஸர்வம் — (மற்றுமுள்ள) எல்லாமும், யத் ஏவ—எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடியிணையேயோ, ந:—நமக்கு, ஆத்யஸ்ய குலபதே:—முதல் வரும், குலபதியுமான அவருடைய, வகுள அபி,ராமம்—மகிழ்மலராலே அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸ்ரீமத்—ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை உடையதுமான, தத் அங்க்,ரியுகு,ளம்—அந்தத் திருவடியிணையை, மூர்த்,நா—தலையால், ப்ரணமாமி—வணங்குகிறேன்.

அவ:—(மாதேதி) இந்த ஜ்ஞாநம், அதி,க்ருதாதி,கார மாய்ப்போகாமே ஸர்வாதி,காரமாய்ப்படி, த்,ராவிட,மான ப்,ரஹ்மஸம்ஹிதையை, க “மயர்வற மதிநலம் அருளினன்” என்கிற ப,க்தியாலே வாஸிதமாக்கி, b “மரங்களும் இரங்கும் வகை” என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரிய முதலியாருக்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாத,கம் ஆழ்வார்திருவடிகளாகையாலும், இவர் திருவடிகளிலே விழுகிறார். e “எத்திறம்” என்றும், d “நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல்கொள்ள” என்றும், e “எல்லாம் கண்ணன்” என்றும், பெரிய முதலியாரையும், ஸ்ரீபராஸரபுக,வானையும் போலே, க்ருஷ்ணகு,ணவித்,த,ராயிருக்கும்படியையும் நினைத்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

வ்யா:—(மாதா) உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து, பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்துமாஸம் க,ர்ப்ப,த,ாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவவேத,னையை அனுப,வித்து, அஸுத்,தி, களையும் மதியாதே ப,ரால்யத,ஸையில் ஆத,ரித்து, பக்வனா னாலும் இவன் பருஷப,ரஷணம் பண்ணப் பொறுத்து, அகல இசையாதே, அவன் ப்ரியத்தையே வேண்டும் மாதாவைப் போலே உபகாரகனாயிருக்கை. (பிதா) அவள் பாத்ரமாத்ர மென்னும்படி, உத்பாத,கனாய், என்றுமொக்க ஹிதபரனான பிதாவும். (புவதய:) இருவரையும் மறந்து விரும்பும் புவதி களைப்போலே நெஞ்சுக்கு இனியராயிருக்கை. (தநயா:) அவளுடைய யௌவனத்தை அழியமாறிப்பெற்றவனாய், ப,ரால்யத்தில் ஸுக,கரனாய், பக்வத,ஸையில் ரக்ஷகனாய், ஆமுஷ்மிகத்தில் * நிரயநிஸ்தாரகனான புத்ரனைப்போலேயிருக்கை. (விபூ,தி:) விபுவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத் ஸமமாயிருக்கையாலே, இவற்றை நன்றுக்கும் ஐஸ்வர்யம்

a திருவாய் 1-1-1. b திருவாய் 6-5-9. c திருவாய் 1-3-1.

d திருவாய் 5-10-3. e திருவாய் 6-7-1.

* நிரயநிஸ்தாரகன்—‘புத்’ எனும் நாகத்தைத் தாண்டிவிப்பவன்.

போலே உத்₂தே₃ஸ்யமாயிருக்கை. (ஸர்வம்) அனுத்த
 மான ஸர்வபே₂கங்களுமாய் இருக்கை. (யதே₃வ) அவ
 தூரணத்தாலே ^a “சேனேய் கண்ணியர்” என்றிருக்கும்
 ஆழ்வார் நினைவின்றி இருக்கை. (நியமே₃ந) என்றுமொக்க
 அவருக்கு பரியமென்று போமதொழிய ப்ராமாதி₃கமாக
 வும் புறம்பு போவதன்றிக்கே இருக்கை. (மத₃ந்வயாநாம்)
 99. “विद्यया जन्मना वा” (வித்₃யயா ஜன்மநா வா) என்று உப₃ய
 ஸந்தானஜாதருக்கும். (ஆத்₃யஸ்ய) வைதி₃கஸந்தானத்துக்கு
 ப்ரத₃மாசார்யராயிருக்கை. (ந: குலபதே:) ஸ்தரீக்கு பர்த்ரு
 குலம் போலே, கே₃ராத்ரரிஷிகளும் அவரே என்கை. (வகுளா
 யி₃ராமம்) திருமகிழ்மாலையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளத்தை.
 மகிழலங்காரமான திருவடிகள். இத்தாலே திருவடிகளில்
 பரிமளத்தாலே வந்த பே₃க்யதையைச் சொல்லுகிறது.
 b ‘நல்லடி மேலணி நாறு துழாயை’ வ்யாவர்த்திக்கிறது.
 (ஸ்ரீமத்) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நித்யஸம்யுக்தமா
 யிருக்கை. 100. “अन्तरिक्षगतः भीमान्” (அந்தரிக்ஷக₃தஸ்
 ஸ்ரீமாந்), 101. “स तु नागवरः भीमान्” (ஸது நாக₃வர: ஸ்ரீமாந்)
 102. “लक्ष्मणो लक्ष्मिसम्पन्नः” (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:)
 என்று ப₃க₃வத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஸ்வர்யமாகச் சொல்
 லக்கடவதினே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு அடியான
 ஐஸ்வர்யத்தை உடையர் என்றுமாம். (தத₃ங்க்யு₃ரியு₃ளம்)
 ‘அது’ என்னுமித்தனையொழிய, பேசி முடிக்கவொண்ணாது
 என்கை. (யு₃ளம்) சேர்த்தியால் வந்த அழகை உடைத்தா
 யிருக்கை. (ப்ரணமாமி மூர்த்₃நா) ஆழ்வாருடைய திருவடி
 களை நினைத்தவாறே, ‘நம:’ என்று நிற்கமாட்டாதே, அவர்
 திருவடிகளிலே தலைசேர்க்கிறார். கீழ் உபகாரகரை ஆஸ்ர
 யித்த இத்தால் செய்தது முமுக்ஷுவுக்கு உபகாரகரே
 ஸேஷித்வப்ரதிபத்திக்கு விஷயபூ₃தரும் ஸ்துத்யரும் என்னு
 மிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஒருவருக்கு ஸேஷிகள்
 இருவரம்படி இருக்கை எங்ஙனே? என்னில் : க்ருதி

यन्मूर्ध्नि मे श्रुतिशिरस्सु च भाति यस्मिन्नसन्मनोरथपथस्सकलस्समेति ।
स्तोष्यामि नः कुलधनं कुलदैवतं तत्पादारविन्दमरविन्दविलोचनस्य ॥ ६ ॥

6. யந்மூர்த்நி மே ஸ்ருதிஸிரஸ்ஸு ச ப்ராதி

யஸ்மிந் அஸ்மந்மநோரதபத்யஸ்கலஸ்ஸமேதி ।

ஸ்தோஷ்யாமி ந: குலதநம் குலஸ்தவதம் தத்

பாத்யாரவிந்த்யமரவிந்த்யவிலோசநஸ்ய ॥

ஸேஷித்வம் யாக்யத்துக்கும், புரோட்யாஸத்துக்கும் உண்
டர்னாற்போலே, ஈஸ்வரன் ப்ரத்யானஸேஷியாய், தத்யை
த்யவாரஸேஷிகளாமிடத்தில் விரோத்யமில்லை. அ த் வ ா,
நிருபாதி,கஸேஷி அவன், தத்ஸம்பந்த்யமயாக வந்ததாகை
யாலே ப்ராக்யவதஸேஷித்வம் ஸோபாதி,கம் என்றுமாம்.
தமக்கு ஸ்தோத்ராரம்ப,ஹேதுவான ஜ்ஞானபுக்த்யாதிகள்
பிதாமஹோபாத்தத்யனம் என்கைக்காக.

முதல் மூன்று ஸ்லோகத்தாலே, பெரியமுதலியா
ருடைய ஜ்ஞானபுக்த்யாதி,க்யம் சொன்னார்; நாலாம்ஸ்லோ
கத்தாலே, இவ்வர்த்த்யம் † த்ரைவித்ய வ்ருத்த்யானுமதம்
என்கிறார்; அஞ்சாம் ஸ்லோகத்தாலே, இவருக்கு இந்த
ஜ்ஞானம் ஆழ்வாராலே வந்தது என்கிறார். மத்ய்வயாநாம்
யதேவ நியமேந மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம், ஆத்யஸ்ய, ந: குலபதே:, வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்
தத் அங்க்யாக்யனம் மூர்த்யநா ப்ரணமாமி. 5.

6. ப்ரத்யுரை:— யத் — எந்த எம்பெருமானுடைய திரு
வடியானது, மே மூர்த்யநி—என்தலையிலும், ஸ்ருதிஸிரஸ்ஸு
ச — வேத்யாந்தங்களிலும், ப்ராதி — பிரகாஸிக்கிறதோ,
யஸ்மிந் — எந்தத் திருவடியிலே, அஸ்மந்மநோரதபத்ய:
ஸ்கல: — நமது அன்புப்பெருக்கம் எல்லாம், ஸமேதி —
அழகாகச் சேருகின்றதோ, ந: குலதநம்—நம்முடைய குலச்

† த்ரைவித்ய வ்ருத்த்யானுமதம் — வைத்யகும் பெரியோருமான
பராஸரால் அனுமதிக்கப்பட்டது.

செல்வமாகவும், குலதேவதம்—(நம்) குலத்துக்கு (ஆஸ்ரயிக்கத்தகுந்த) தேவதையாகவுமிருக்கும், அரவிந்தவினிலோச-நஸ்ய தத் பாதாரவிந்தம்—புண்டரீகாக்ஷணுடைய அந்தத் திருவடித்தாமரையை, ஸ்தோஷ்யாமி-துதிக்கப்போகிறேன்.

அவ:— (யந் முர்த்தநி இதி) a “அறியாதன அறிவித்த அத்தா! நீ செய்தன” என்று, உபகாரத்தில் ப்ரத்யமனாய் இருக்குமிறே. b “வைகுந்தனாகப் புகழ்” என்கிறபடியே, தன்னுடைய ஸ்துதி ஈஸ்வரனுக்கு அபிமதமாகையாலும், இதுதான் ஆசார்யர்களுக்கு ப்ரியமாகையாலும், ஸ்தோத்ரத்தில் மேல் சொல்லப்புகுகிற உபாயோபேயங்களை ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு, உபக்ரமித்தபடியே புகுவத் ஸ்தோத்ரத்திலே இழிகிறார்.

வ்யா:—(மே முர்த்தநி இத்யாதி) தம்முடைய நிஹீநதா திஸ்யத்தையும், ஸௌந்தர்யாதிசுளிலே தோற்று, அத்தாலே வந்த ஸேஷத்வத்தையும், அந்தகாரத்தில் தீபம் போலே, தம்முடைய திருமுடியிலே வந்தபின்பு திருவடிகள் மிகவும் விளங்கினபடியையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் அவனுடைய உபாயபாவத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸௌலப்யாதிகளையும், இத்தலையில் விஷயீகாரம் தன் பேருக நினைத்திருக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. c “தலைக்கணியாய்” என்று ஸேஷபூதர் ப்ரார்த்திக்குமத்தைப் பெற்றேன் என்கிறார். ஸேஷியாகையாலே ஸர்வவிஷயங்களிலும் அவன் இருக்கும்படி இது; க்ருதஜ்ஞராகையாலே பேசுகிறார். (ஸ்ருதிஸிரஸ்ஸு= ச ப்ராதி) ஸ்ருதிஸிரஸ்ஸுக்களிலும் விளங்காநின்றது. இத்தால் ப்ராப்யத்வமும், ஸர்வாதிகத்வமும், ஸர்வமங்குளாகாரத்வமும், அதித்யுர்லப்யத்வமும் சொல்லுகிறது. சகாரத்தாலே, வேத்யாந்தங்களிலும் தம் தலையிலும் ஓக்கத் திருவடிகளைத் தரமிடாதே வைத்தபடியாலே, தம் பக்கல் அவனுக்குண்டான

ஆத்யாதிசயம் சொல்லுகிறார். சமஸ்தம் அவதார
 ணத்திலேயாய், தம்முடைய தலையிலே அந் வ யி த் த
 னௌலப்யமே திருவடிகளுக்கு ஸ்வரூபம் என்றதாகவு
 மாம். a “திருப்பாற்கடலே என் தலையே” என்னுமா
 போலே. (யஸ்மிந் அஸ்மந்மனோரத்யபத்யஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி)
 103. “पिता त्वं माता त्वं” (பிதா த்வம் மாதா த்வம்) இத்
 யாதிகளான என்னுடைய ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலமனோ
 ரத்யங்களும் அழகியதாக யாதொன்றிலே சேருகிறது.
 (ஸ்தோஷ்யாமி) இப்படி ப்ராப்யமுமாய், விலக்ஷணமுமாய்,
 உபகாரகமுமான திருவடிகளிலே வாசிகமான அடிமை
 செய்கிறேன். (ந: குலத்யநம்) த்யனமாவது,—ஆபத்யரக்ஷக
 முமாய், நித்யபேடாக்யமுமாயிருக்குமது. ‘குலத்யநம்’ என்
 கையாலே, அயத்நஸித்த்யமுமாய், ஸ்வத: ப்ராப்தமுமா
 யிருக்கை. (குலத்யவதம்) இத்த்யனத்தைத் தருமதாய்
 ஆஸ்ரயணீயமாயிருக்குமது. இத்தால், ஸ்தோத்ரப்ரதிபா
 த்யமான ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. (தத்
 பாத்யாரவிந்த்யம்) உக்தஸ்வபூவமான திருவடித்தாமரை
 களை. (அரவிந்த்ய விலோசநஸ்ய) 104. “जितन्ते पुण्डरीकाक्ष”
 (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்று ருசிஜனகமுமாய்,
 b “தன்கால் பணிந்த என்பால் எம்பிரான தடங்கண்கள்”
 என்று வத்ஸலமுமாய், c “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்
 பரவும் தலைமகளை” என்று ஸூரிபேடாக்யமுமான திருக்
 கண்களை உடையவனுடைய. இத்தால் இவருடைய உத்ய
 யோக்யத்தைக் கண்ட ப்ரீதி திருக்கண்களிலே தோற்று
 கிறது என்னுதல்; இவர் உத்யோக்யத்தைக் கண்டு ப்ரீ
 தனாய் குளிர நோக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது என்னு
 தல். யந்மூர்த்தி மே ஸ்ருதிஸிரஸ்ஸு ச பூதி, யஸ்மிந்
 அஸ்மந்மனோரத்யபத்யஸ்ஸகலஸ்ஸமேதி, ந: குலத்யநம் குல
 த்யவதம், அரவிந்த்யவிலோசநஸ்ய தத்பாத்யாரவிந்த்யம்
 ஸ்தோஷ்யாமி.

6.

तत्त्वेन यस्य महिमार्णवशीकराणुश्चक्यो न मातुमपि शर्वपितामहाद्यैः ।
कर्तु तदीयमहिमस्तुतिमुद्यताय मह्यं नमोऽस्तु कवये निरपत्तपाय ॥७॥

7. தத்தவேந யஸ்ய மஹிமார்ணவஸீகரானு:

ஸக்யோ ந மாதுமபி ஸர்வபிதாமஹாத்யை: |

கர்த்தும் தத்யமஹிமஸ்துதிமுத்யதாய

மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய ||

7. பதவுரை:—யஸ்ய—எந்த எம்பிரானுடைய, மஹிம
அர்ணவ ஸீகர அணு:—மஹிமைக்கடலில் ஒரு திவலையில்
அணுவளவுங்கூட, ஸர்வ பிதாமஹாத்யை: அபி—சிவன்,
பி ர ம ன் முதலியவர்களாலும், தத்தவேந—உள்ளபடி,
மாதும்—அளவிட, ந ஸக்ய:—முடியாதோ, தத்ய மஹிம
ஸ்துதிம் — அப்பெருமானுடைய பெருமையைப்பற்றிய
ஸ்தோத்ரத்தை, கர்த்தும்—செய்வதற்கு, உத்யதாய—
ஆரம்பித்திருப்பவனும், நிரபத்ரபாய—வெட்கமில்லாதவனும்,
கவயே—கவியென்ற பெயர்கொண்டவனுமான, மஹ்யம்—
எனக்கே, நம: அஸ்து — நமஸ்காரம் செய்துகொள்ள
வேண்டும்.

அவ:— (தத்தவேநேதி) 'விதி,ஸிவஸநகாதி,கள் கரை
பற்றிலே நின்று அழுந்துகிற விஷயத்தைப் பரிச்சே,
தித்துப் புகழ இழிந்தேன்' என்று தம்மை கேடித்து,
யுத்தத்திலே உத்யுத்தான அர்ஜுனன் 105. "विस्मय
सर्गं च" (விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம்) என்று நிவ்ருத்த
னாற்போலே, ஸ்தோத்ரத்தில்நின்றும் நிவ்ருத்தராகிரார்.

வ்யா:— (தத்தவேந) ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபாதி,
கள் இருந்தபடியே. (யஸ்ய) 106. "यथा रत्नानि जलधेः"
(யதா ரத்நாநி ஜலதே:;) இத்யாதி,களிலே அநந்தகுணக
னாக ப்ரஸித்தானவனுடைய. (மஹிமார்ணவ ஸீகரானு:)
குணார்ணவத்தினுடைய ஸீகரானுவானது ; . திவலையில்

यद्वा श्रमावधि यथामति वाप्यशक्तः स्तौम्येवमेव खलु तेऽपि सदा स्तुवन्तः।
वेदाश्चतुर्मुखमुखाश्च महार्णवान्तः को मज्जतोरणुकुलाचलयोर्विशेषः॥८॥

8. யத்வா ஸ்ரமாவதி, யத்யாமதி வாய்யஸக்த:

ஸ்தௌம்யேவமேவ க்ஷு தேபி ஸத்ரா ஸ்துவந்த: ।

வேத்யாஸ்சதுர்முகமுக்யாஸ்ச மஹார்ணவாந்த:

கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர்விசேஷ: ॥

ஸ்பர்ஸவேத்யமானது; அத்யல்பமானது. (மாதும் ந ஸக்ய:) மனஸ்ஸால் பரிச்சேத்தி,க்கவும் ஸக்யமன்று. ஆராலே? என்னும் அபேகையிலே சொல்லுகிறது: (ஸர்வபிதா மஹாத்யையரபி) 107. “ईश्वरात् ज्ञानमन्विच्छेत्” (ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்) என்று ஜ்ஞானாதிகளுக்கும், ‘ஸர்வ ஸம்ஹர்த்தா’ என்றும் சொல்லுகிற ருத்ரனாலும், அவனை ஓதுவித்தவனுமாய், ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவாலும்; ஆதி,ஸப்தத்தாலே ப்ரஹ்மபாவனையேயான ஸநகாதி, களையும், ஸர்வருக்கும் ஹிதானுஸாஸனம் பண்ணுகிற வேத்யத்தையும் நினைக்கிறது; மேலே “ஸத்ரா ஸ்துவந்த: வேத்யா:”(8) என்றும் “விதி,ஸிவஸநகாத்யை:”(47) என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே. / (தத்யமஹிமஸ்துதிம் கர்த்துமுத்ய தாய) அவனுடைய பெருமையை உள்ளளவும் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே, இல்லாததையும் சொல்ல உத்யுக்தனாக. (மஹ்யம் நமோஸ்து) இப்படி ஸாஹஸிகனாகையாலே ஸ்துத்யவிஷயத்தைவிட்டு, எனக்கு நமஸ்காரம். (கவயே) ஸர்வவர்ணமுக்ராய. (நிரபத்ரபாய) நிர்லஜ்ஜனா யிருக்கிறவனுக்கு. ‘நாம் புகழ்கை இவனுக்கு நிறக்கேடாம்’ என்று லஜ்ஜியாதொழிகை. யஸ்ய மஹிமார்ணவஸீக ராணு: ஸர்வபிதாடிஹாத்யையரபி தத்தவேந மாதும் ந

/ (அதிகபாடம்) “யம் ந தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச ஸங்கர: ஜாநந்தி”, 112. “ந க்ஷ்ரஹய: கேநசித் க்வசித்”, 318. “சதுர்முக்யாய:” இத்யாதி.

ஸக்ய: ததீயமஹிமஸ்துதிம் கர்த்தும் உத்யதாய நிரபத்ர
பாய கவயே மஹ்யம் நமோஸ்து. 7.

8. பதவுரை:— யத்வா—அல்லது, அஸக்த: (அஹம்)—
ஸக்தியற்ற யான், ஸ்ரம அவதி, — களைப்பு உண்டாகும்
வரையிலாவது, யதாமதி வா அபி—புத்திக்குத் தெரிந்த
வரையிலாவது, ஸ்தௌமி — ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன் ;
ஸதா—எப்போதும், ஸ்துவந்த: — துதிக்கும், தே வேதா:
அபி—அந்த வேதங்களும், சதுர்முகமுகாஸ்ச—நான்முகன்
முதலியவர்களும், ஏவம் ஏவ க்ஷு—இப்படியேயல்லவோ
(துதிப்பது;) மஹா அர்ணவ அந்த: — பெரிய கடலின்
உள்ளே, மஜ்ஜதோ:—முழுகிப்போகிற, அணு குலாசலயோ:—
(சிறிய) அணுவுக்கும், (பெரிய) குலபர்வதத்திற்கும், க:
விஸேஷ:—என்ன வித்தியாசம்?

அவ:— (யத்வேதி) 108. “इषुक्षयासिचत्सु” (இஷு-
க்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே), ௨ “காணுமளவுஞ்செல்லும் கீர்த்தி
யாய்” என்று அளவுடையாரும் தந்தாம் ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி,
களளவும் புகழ்ந்தார்களத்தனை; உமக்கும் அவ்வளவு புகழ்
கைக்கு விரோதமில்லை; 109. “सा जिहा या हरि स्तौति” (ஸா
ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி); வாய் ஸ்துதிக்கவன்றோ
கண்டது; 9. “सत्यः सवप्रियः” (ஸதவ்யஸ் ஸதவப்ரிய:) என்கிற
படியே ஸ்தோத்ரம் நமக்கு ப்ரியமன்றோ? என்று—யத்வாந்
நிவ்ருத்தனான அர்ஜுனனை 110. “करिष्ये वचनं तव” (கரிஷ்யே
வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற்போலே, ஈஸ்வரன் தானே
மூட்ட, ஸமாஹிதராகிருர்.

வ்யா:—(யத்வா) பூர்வபக்ஷநிவ்ருத்தி:; முன்பு ‘அல்
லோம்’ என்றவிடம் அர்த்தமன்று என்கிறார். (ஸ்ரமாவதி,
யதாமதி வா) இளைப்பெல்லையாகவாதல், ஜ்ஞான

மெல்லையாகவாதல் என்னுதல்; ஜ்ஞாஸக்த்யாதி,களளவே
ஸ்தோத்ரம் பண்ணலாவது என்கை. (அஸக்தோபி
ஸ்தௌமி) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அஸக்தனையாகிலும்
ஸ்துதிக்கிறேன். (ஸத்யாஸ்துவந்த: வேத்யாஸ்
சதுர்முக,முக்யாஸ்ச ஏவமேவ க்ஷு தே஽பி) த்யாஜ்யோ
பாதேயங்களைப் பிரிக்கைக்கும், த்யாஜ்யத்தை விட்டு
உபாதேயத்திலே அவக்யாஹிக்கைக்கும் அடியான ஜ்ஞான
ஸக்த்யாதி,களால் அதி,கரானவர்களும். (ஸத்யாஸ்துவந்த:
வேத்யா:) ஸர்வகாலஸம்யோக்யத்தை உடைத்தான வேத்யங்
களும். (சதுர்முக,முக்யாஸ்ச) த்விபரார்த்த, காலாவதி,க
ரான ப்ரஹ்மருத்,ரர்களும், அதி,காராவஸானத்தளவும்
ஸ்துதிக்கிற ஸநகாதி,களும். (ஏவமேவ க்ஷு) ஜ்ஞான
ஸக்த்யாதி,களளவேயிறே. 5. “यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य
मनसा सह” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா
ஸஹ), 111. “यन्नायं भगवान् ग्रहा जानाति पुरुषोत्तमम्” (யந்நா
யம் ப,க,வாந் ப்ரஹ்மா ஜானாதி புருஷோத்தமம்), ௧ “மாமல
ரான் வார்சடையான் வல்லரேயல்லரே வர்ழ்த்து”,
௨ “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே”, ௩ “வல்லதோர்
வண்ணம்”, 112. “न प्राहः केनचित् क्वचित्” (ந க்,ராஹ்ய:
கேநசித் க்வசித்). இங்ஙனையாகிலும், உமக்கும் அவர்க்
கும் வாசியுண்டே என்னில்: வேத்யங்களுக்கும், சதுர்
முக,ாதி,களுக்கும் வாசியுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவனை
உள்ளபடி பேசமாட்டாமை ஒத்தாற்போலே, எனக்கும்
அவர்களுக்கும் வாசியுண்டானாலும், உள்ளபடி பேசமாட்
டாமையிலே வாசியில்லை, எதுபோலே? என்னில்:
(மஹார்ணவாந்தர் மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோ: கோ விஸேஷ:)
* ஸர்ஷபமஹீத,ரங்களுக்கு நெடுவாசிப்பட வைஷம்யமுண்
டானாலும்,பெருங்கடலிலே புக்கு அமிழ்ந்துமளவில் விஸேஷ
மில்லையிறே; அதுபோலேயிறே. 8.

a நான்-திருவ 10. b மூன்-திருவ 21, c திருவாய் 7-8-10.

e ஸர்ஷபம்—கடுகு; மஹீத,ரம்—மலை.

किं चैव शक्यति शयेन न तेऽनुकम्प्यः स्तोतापि तु स्तुतिकृतेन परिश्रमेण ।
तत्र श्रमस्तु सुलभो मम मन्दबुद्धेरित्युद्यमोऽयमुचितो मम चाब्जनेत्र ॥ ९ ॥

9. கிஞ்சைஷ ஸக்த்யதிஸாயேந ந தே஽நுகம்ப்ய:

ஸ்தோதாபி து ஸ்துதிக்குதேந பரிஸ்ரமேண ।

தத்ர ஸ்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே:

இத்யுத்யமோ஽யமுசிதோ மம சாப்ஜநேத்ர ॥

9. பதவுரை:— கிஞ்ச—மேலும், ஏஷ: ஸ்தோதா—
துதிக்கும் அடியேன், ஸக்தி அதிஸாயேந—(எனது) ஸக்தி
யின் மிகுதியினால், தே—உனக்கு, ந அநுகம்ப்ய:—இரங்
கத்தகுந்தவனல்லேன்; அபி து—ஆனால், ஸ்துதி க்ருதேந
பரிஸ்ரமேண—துதிப்பதினாலேற்படும் களைப்பினாலேயே
(இரங்கத்தக்கவன்); ஹே அப்யஜநேத்ர—செங்கண்மாலே!,
தத்ர—இப்படியிருக்குமிடத்தில், மந்த புத்தே:—அல்ப
மான புத்தியை உடைய, மம து—எனக்கோவெனில்,
ஸ்ரம:—களைப்பு, ஸுலப:—எளிதாக உண்டாகும்; இதி—
ஆகையால், மம ச—எனக்கே, அயம் உத்யம:—இந்த
முயற்சி, உசித:—தகுந்தது.

அவ:— (கிஞ்சேதி) ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் எனக்கு
ஸ்தோத்ரத்தில் இழிகைக்கு அதிகஹேது உண்டு என்
கிறார். பரக்கப்புகழ்கை ஈஸ்வரானுக்ரஹஹேதுவன்றிக்கே,
ஸ்துதிக்குதமான பரிஸ்ரமம் அனுக்ரஹஹேதுவாம்படி
ஸீலவாஞ்சையாலே, மந்தபுத்தியான எனக்கு அந்த
ஸ்ரமம் ஸுலபமாகையாலே அவர்களிற்காட்டில் நான்
ஸ்தோத்ராதிகாரி என்கிறார்.

வ்யா:— (கிஞ்ச) 'கீழ்ச்சொன்ன ஸாம்யமொழிய
ஸ்தோத்ரத்திலே அவர்களிற் காட்டில் எனக்கு அதிகாரம்
உண்டு என்கைக்கு ஒரு ஹேது உண்டு' என்கிறார்.
(ஏஷ ஸ்தோதா) புகுவதாபி முக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளிற்
காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், 'வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம்

இது' என்று, புகுவத்ஸ்தோத்ரத்திலே அதிகரித்தவன். (ஸக்த்யதிஸயேந ந தே஽நுகம்ப்ய:) நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஸக்தனென்று உனக்கு அனுகூரஹ்யனாகிறே னல்லேன். (தே) 5. "यतो वाचो निवर्तते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்றும், 113. "तन्निवासो विपन्यवः" (தத், விப்ராஸோ விபந்யவ:) என்றும், வேதாங்களும் நித்யஸூரி களும் புகழ்ந்து எல்லேகாணமாட்டாத மஹிமைமைய உடைய உனக்குப் பரக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை தேட்டமன்றே என்னுதல்; ஸம்ஸாரிகள் ஆபிமுக்யம் பண்ணுகை தேட்டமான ஸீலவானாகையாலே, இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் மிகையான உனக்கு என்னுதல். (அபி து) மற்றப்படி என்னுதல்; 'பின்னை எங்ஙனே?' என்று ஸாநுநயப்ரஸ்நமாதல். (ஸ்துதிக்குதேந பரிஸ்ரமேண) உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே அத்யாத்ரத்தைப்பண்ணி, அதுக்கு ஈடான ஸக்தி இல்லாமையாலே, புகழவும் மாட் டாதே படும் இளைப்பாலேயிறே நீ இரங்குவது. (தத்ர) அர்த்தம் இப்படியாய் நின்றவிடத்தில்; (ஸ்ரமஸ்து ஸுலபே, மம) எனக்கு விசேஷித்த ஸ்ரமமானது குறைவற உண்டு என்றுமாம்; (து) அவதாரணமாய், எனக்கே குறைவற்ற ஸ்ரமமுள்ளது என்றுமாம். (மந்த, புகுதே:) என்று ஸ்ரம ஹேதுவைச் சொல்லுகிறது. அல்பபுகுதியென்கை. (இதி) இப்படி என்னுதல்; ஆகையால் என்று ஹேதுவாகச் சொல் லுதல். (அயமுத்யம:) "ஸ்தோஷ்யாமி"(6) என்றுகொண்டு உண்டான இந்த உத்யமம். (உசிதோ மம ச) சஸப்ரதம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதம் என்னுதல்; ஸமுச்சய மாய், எனக்கும் உசிதம் என்று கீழ் ஸ்லோகத்தோடே கூட்டுதல். (அப்ஜநேத்ர) 114. "अवलोकनदानेन भूयो मां" (அவலோகநதானேந பூயோ மாம்) என்றும். 8 "உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்றும் சொல்லுகிற படியே, அவிக்கேந ஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டும்படி

नावेशे यदि ततो भवनान्यमूनि
 नालं प्रभो भवितुमेव कुतः प्रवृत्तिः ।
 एवं निसर्गसुहृदि त्वयि सर्वजन्तोः
 स्वामिन् चित्तमिदमाश्रितवत्सलत्वम् ॥ १० ॥

10. நாவேக்ஷஸே யதி, ததோ பு,வநாந்யமுநி
 நாலம் ப்ரபே,பா ப,விதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி: ।
 ஏவம் நிஸர்க்க,ஸுஹ்ருதி, த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
 ஸ்வாமிந் ந சித்ரமித,மாஸ்ரிதவத்ஸலத்வம் ॥

அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும் என்னு
 தல்; ஸ்தோத்ரத்தில் நிலைநின்றபடியைக்கண்டு ௩ “செந்தா
 மரைக்கண்ணெனு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்”
 என்கிறபடியே ப்ரீதியாலே திருக்கண்கள் குளிர்ந்தபடி
 யைச் சொல்லுதல்.

10. பதவுரை:—ப்ரபே,பா!—எம்பிரானே!, ந அவேக்ஷஸே
 யதி,—(நீ) கடாக்கித்திராவிடில், தத:—ப்ரளயத்துக்குப்பின்,
 அமுநி பு,வநாநி—இவ்வுலகங்கள், ப,விதுமேவ ந அலம்—
 உண்டாகவேமாட்டாது; ப்ரவ்ருத்தி: குத:—எக்காரியமும்
 செய்யமாட்டாது என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?,
 ஸ்வாமிந்!—ஸ்வாமியே!, ஏவம்—இப்படி, ஸர்வ ஜந்தோ:—
 எல்லாப்பிராணிகளுக்கும், நிஸர்க்க, ஸுஹ்ருதி,—இயற்கை
 யான நண்பனான, த்வயி — உன்னிடத்தில், — ஆஸ்ரித
 வத்ஸலத்வம் இத,ம் — ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமான இந்த
 குணமானது, ந சித்ரம்—ஆச்சர்யமல்ல.

அவ:— (நாவேக்ஷஸ இதி) இப்படி ஸ்தோத்ராக்ஷேப
 ஸமாதானத்தைப்பண்ணி, ஈஸ்வரனுடைய ஸரண்யதைக்கு
 உறுப்பான ப,க,வத்பரத்வத்தை, மேல் அஞ்சு ஸ்லோகத்
 தாலே அருளிச்செய்கிறார். இதில், முதல் ஸ்லோகத்தாலே,

ஸத்யப்ரஹ்மாத்மி ஸாமான்யவாசி ஸத்யங்குளாலே ஜகத்
காரணதயா ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனென்று,
கூதிஸாமான்ய ந்யாயத்தாலே காரணவாக்ய விஷயமான
பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்தோத்ரம்பண்ண
உபக்ரமித்தவாறே, வாதஸல்யஜந்யமான விஸேஷகடா
க்ஷிததைப் பண்ணினானென்கிற இது, ப்ரளயகாலத்திலே
அசித்தகல்பரான சேதனரை த்யமானமநாவாய்க்கொண்டு
விஸேஷகடாக்ஷிததைப்பண்ணி உண்டாக்கி, அந்த ஜந்துக்
களுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஹேதுவாய், உபகாரகனான
உனக்கு ஸ்ருஷ்டமான ஜந்துக்கள் ஆபிமுக்யம்பண்ண
முக்யங்கொடுத்தாயென்கிற இது ஆஸ்சர்யமோ என்கிறார்
என்றுமாம்.

வ்யா:— (நாவேக்ஷஸே யதி) 115. "तदेतद् बहु स्यां
प्रजायेयेति" (ததைதுக்ஷத ப்ரஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி) என்று
அஸத்கல்பரான சேதனரைக் கடாக்ஷித்திலையாகில். அநாத்மி
காலம் பண்ணிப்போந்த அபராதங்களைப் பாராதே,
அவற்றினுடைய துர்க்குதியைப் பார்த்து க்ருபாபரதந்த்ர
னாயிறே அப்போதே கடாக்ஷித்தது; அல்லது உன்னைக்
கடாக்ஷித்திலையே என்பாரில்லையே. (தத:) "ப்ரஹு
ஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்துக்குப் பின்பு, புவனஸ்ருஷ்
டிக்கு முன்பு உண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது.
(அமுநி புவநாநி ப்விதுமேவ நாலம்) பேராக்ஷமோக்ஷங்களை
ஸாதித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான சதுர்த்ஸபுவ
நங்களானவை உண்டாகவேமாட்டாது. வ்யதிரேகநிர்
தேஸம் அர்த்தஸ்தைர்யத்துக்காக. 116. "को ह्येवास्यात्
कः प्राण्यात्" (கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்), 117.
"न तदस्ति विना यस्यान्मया भूतं चराचरम्" (ந ததஸ்தி விநா
யத் ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்) என்னக்கடவதிறே.
(குத: ப்ரவ்ருத்தி:) உன் ஸங்கல்பமொழிய உண்டாக
மாட்டாத இவை ப்ரவர்த்திப்பது எத்தாலே? ஸகலோத்
பத்தியும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், உன்னுடைய கடாக்ஷ
ஸ்தோ—5

स्वाभाविकानवविकातिशयेशित्वं

नारायण ! त्वयि न मृष्यति वैदिकः कः ? ।

ब्रह्मा शिवश्शतमुखः परमः स्वराडि-

त्येतेऽपि यस्य महिमार्णवविप्रवृत्ते ॥ ११ ॥

11. ஸ்வாபாவிகாநவதி,காதிஸ்யேஸித்ருத்வம்

நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க: ।

ப்ரஹ்மா ஸிவஸ் ஸதமக: பரம: ஸ்வராடித்-

யேதே஽பி யஸ்ய மஹிமார்ணவவிப்ருஷஸ்தே ॥

புலமன்றோ என்கை. (ப்ரபே) ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்த
மான ஜஸ்வர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. (ஸர்வஜந்தோ-
ரேவம் நிஸர்க்கஸுஹ்ருதி) நித்யவிபூதி உண்டாயிருக்க,
இவற்றை இழக்கையாலே, 118. "स एकाकी न रमेत" (ஸ
ஏகாகீ ந ரமேத) என்னும்படி தனிமைப்பாடாய், ப்ரஹ்ம
ருத்ராதி, ஸ்த்ராவராந்தமான ஜந்துஜாதத்துக்குக் காரண
களேபுரங்களைக்கொடுத்துக் குறைதீர்ந்தாய் என்னும்படி
அகாரணஸுஹ்ருத்தான உன்பக்கல். (ஸ்வாமிந்) இவற்றை
உண்டாக்குகிற இது உன் பேருகவேண்டிற்று, இவற்
றோடு உண்டான குடல் துடக்கிறே. 119. "स्वमुद्दिश्य—
उपादत्ते" (ஸ்வமுத்ஸித்யஸ்ய—உபாதத்தே) என்றிறே அபி,
யுக்தர் வார்த்தை. ஸ்வவ்யதிரித்த - ஸகலசேதனாசேதனங்
களும் உனக்கு அந்யார்ஹஸேஷமான ஸ்வாமித்வத்தை
உடையவனே! (இதுமாஸ்ரிதவத்ஸலத்வம் ந சித்ரம்)
ஸகலவாங்மநஸாகேசரமான த்வத்ஸிஷ்யஸ்தோத்ரத்
துக்கு யோக்யனும்படி என் பக்கல் உண்டான வத்ஸல
த்வம் உனக்கு ஆஸ்சர்யமோ? 120. "किमत्र चित्रं" (கிமத்ர
சித்ரம்) இத்யாதி, ஜகத்காரணத்வத்தாலே ஸர்வோத்
க்ருஷ்டனென்றும், 121. "कारणं तु ध्येयः" (காரணம் து
த்யேய:) என்கையாலே ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனென்றும்,
12. "एव ह्यवानन्दयाति" (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) என்கை
யாலே ப்ராப்யனென்றும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைத் தன்

பேருகப்பண்ணுகையாலே ஸர்வஸ்வாமியென்றும், தாம் ஸ்தோத்ரத்திலே மூளும்படி முகங்காட்டுகையாலே ஆஸ்ரிதவத்ஸலத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. 10.

11. பதவுரை:— நாராயண!—நாராயணனே!, ப்ரஹ்மா—பிரமன், ஸிவ:—சிவன், ஸதமக:—இந்திரன், பரம:—ஸ்வராட்—(இவர்களைக் காட்டிலும்) மேலானவனும், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனுமான முக்தாத்மா, இதி ஏதே அபி—என்கிற எல்லாரும், யஸ்ய தே—எந்த உன்னுடைய, மஹிம அர்ணவ விப்ருஷ:—பெருமைக் கடலில் துளிகளாக இருக்கின்றனரோ, த்வயி—(அப்படிப்பட்ட) உன்னிடத்தில், ஸ்வாபுராவிக—இயற்கையானதும், அநவதி,க அதிஸய—எல்லையற்ற மேன்மையை உடையதுமான, ஈஸித்ருத்வம்—ஐஸ்வர்யத்தை, க: வைதி,க:—எந்த வைதிகன், ந ம்ருஷயதி—பொறுக்கமாட்டான்?

அவ:— (ஸ்வாபுராவிகேதி) இத்தால் பரத்வலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. கீழ் கூதிஸாமாந்யந்யாயத்தாலே, நாராயணனே ஸர்வஸ்வாத்பரன் என்றது. இதில், விசேஷவாசியான ஸிவஸம்ப்ரவாதி, வாக்யங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனே என்று ஸர்வவேத்யாந்த வ்யாக்யானமாய், அநந்யபரமான நாராயணனுவாக ஸித்த,தமான புகுவத்பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— 'ஸ்வாபுராவிக' ஸப்,தத்தாலே, கர்மோபாதி,கமாய், அத்தாலே அநித்யமாய், து:க்க,மிஸ்ரமான ப்ரஹ்மாதிகள்ஐஸ்வர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. 'அநவதி,காதிஸய' ஸப்,தத்தாலே, நித்யரையும், முக்தரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. 122. "स स्वराट् भवति" (ஸ் ஸ்வராட் புவதி) என்றும், 123. "सत्यकामस्सत्यसङ्कल्प:" (ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:) என்றும் நித்யமுக்தவிஷயமான ஐஸ்வர்யங்களும் புகுவத்யாயத்தமாய், ஸாவதி,கங்களுமாயிருக்கையாலே. 'ஈஸித்ருத்வம்' என்கிற அஸாதாரணஸ்வரூப

நிர்வேஷஸத்தாலே, 'நிர்விசேஷசிந்மாத்ரம் வஸ்து' என்ற பெருளத்தகூந்திகளான வேதூந்திகளை வ்யாவர்த்திக் கிறது. (நாராயண) ஸத்ப்ரஹ்மாத்ரிஸாமாந்யவாசிஸப்ரத்யங் களையும், விசேஷவாசியான ஸீவஸம்ப்ரவாத்ரிஸப்ரத்யங் களையும் நாராயணன் பக்கலிலே வ்யவஸ்தூபிக்கிற நாரா யணனுவாகம், சொல்லுகிற இவ்வர்த்துத்தில் ப்ரமாணம் என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணப்படுகிறது. (த்வயி) ஸர்வ வேதூந்தங்களிலும் ஸர்வாதிகளுக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வனாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்தவனான உன் பக்கலிலே. (ந ம்ருஷ்யதி) உக்தமான ஐஸ்வர்யத்தைப் பொருதே யொழிகிறவன். (வைத்யக: க:) அப்ரஹ்மண இத்யர்த்து:; 124. "यो विष्णु सततं द्वेष्टि" (யோ விஷ்ணு ம் ஸ த த ம் த்வேஷ்டி), 125. "विष्णुमक्तिविहीनो, यस्यैवशाखार्थवेद्यपि । ब्राह्मण्यं तस्य न भवेत् तस्योत्पत्तिर्निरूप्यताम् ॥" (விஷ்ணுபக்தி விஹீனோ யஸ் ஸர்வஸாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி। ப்ரஹ் மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம்॥) இத்யாதி. 126. "हिरण्यगर्भस्समवर्तसाग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।" (ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்), 127. "न किरिन्द्र त्वदुत्तरः" (ந கிரிந்த்ர த்வதுத்தர:), 128. "एको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्थुः" (ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்து:) இத்யாதி, களிலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஸர்வேஸ்வரத்வம் ஓதா நிற்க, ஸீவஸம்ப்ரவாத்ரிஸப்ரத்யம் நாராயணனை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்? என்று, இப்ரமாணங்களளவில் அபர்யவஸித் தவன் வைதிகனல்லன் என்று கேஷபித்தபடி எங்ஙனே? என்னில்: 129. "स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्रः" (ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸீவஸ் ஸேந்த்ர:) இத்யாதிகளிலே பரிஹரித்தது .என் கிறது உத்தரார்த்தம். ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே *ஸம் ப்ரதிபந்நகேத்ரஜ்ஞான இந்த்ரனையும், பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான முக்தாத்மஸ்வரூபத்தையும், / ஸமபிவ்யா

• ஸம்ப்ரதிபந்நகேத்ரஜ்ஞான்—தன்கு அறிவப்பட்ட ஜீவன்.

/ ஸமபிவ்யாஹரிக்கை—கூடப்படிக்கை.

कश्चिः श्रियः परमसत्त्वसमाश्रयः कः

कः पुण्डरीकनयनः पुरुषोत्तमः कः।

कस्यायुतायुतशतैककलांशकांशे

विश्वं विचित्रचिदचित्प्रविभागवृत्तम् ॥ १२ ॥

12. கஸ்மீ: ஸ்ரிய: பரமஸத்த்வஸமாஸ்ரய: க:

க: புண்டரீகநயந: புருஷோத்தம: க:।

கஸ்யாயுதாயுதஸதைககலாம்ஸகாம்ஸே

விஸ்வம் விசித்ரசித்சித்ப்ரவிபாக்யவ்ருத்தம் ॥

ஹரிக்ைகயாலே அவர்களுடைய அஃஸ்வரத்வம் ஸம்ப்ரதி பந்நமென்கிறது. (ஏதேஃபி) இந்த லோகத்திலே ஈஸ்வர தயா ப்ரஸித்தரான இவர்களும், ஸேஷபூதராக ஸம் ப்ரதிபந்நரான இவர்களும். (யஸ்ய) 130. "नारायणपरा वेदाः" (நாராயணபரா வேதா:) என்று ஸர்வவேதாந்தப்ரஸித் தியை நினைக்கிறது. (மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே) ஸர் வேஸ்வரமஹிமையாகிற கடலிலே ஒரு பிந்துமாத்ரம் என்று நாராயணனுவாகந்தானே பரிஹரியாநின்றது என்கிறார். (யஸ்ய தே) என்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தியையும், தமக்கு அவ்வர்த்தத்திலுண்டான ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

11.

12. பதவுரை:—ஸ்ரிய: ஸ்ரீ: க:—திருவுக்கும் திருவாகி யவன் யார்? பரமஸத்த்வ ஸமாஸ்ரய: க:—ஸுத்துஸத் வத்தை உடையவன் ஆர்? புண்டரீக நயந: க:—தாம ரைக் கண்ணன் யார்? புருஷோத்தம: க:—புருஷோத்த மன் யார்? கஸ்ய—எவனுடைய, அயுத அயுத ஸ்த ஏக கலா அம்ஸக அம்ஸே—பல்லாயிரம் கோடி பாக்யங்களின் ஒரு பகுதியில், விஸ்வம்—இவ்வுலகெல்லாம், விசித்ர சித் அசித் ப்ரவிபாக்ய வ்ருத்தம்—விசித்திரமான சேதனசேத னப்பிரிவுகளை உடையதாக இருக்கிறது?

அவ:— (க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய:) இதில் விப்ரதிபத்திக்ஷமங்க ளன்றியிலே, தனித்தனியே பூர்ணமாய், வஸ்துஸாமர்த்த்யா பரநாமங்களான லிங்கங்களாலே பரத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய:) ஈஸ்வரவ்யதிரித்தஸகலசேதந மும், தந்தாமுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்த்யாதிகளுக்காகப் பற்ற வேண்டும்படியான மேன்மையுடைத்தான பிராட்டியும் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்த்யாதிகளுக்காகப் பற்றவேண் டும்படியான மேன்மையை உடையார் உன்னையொழிய ஆர்? கிம்-க்ஷேபே; ஆர்த்தமாக இல்லையென்றபடி. 131. “ईश्वरी सर्वभूतानां” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்), 132. “अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी” (அஸ்யேஸாநா ஜகதே தா விஷ்ணுபத்நீ), & “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா” என் னக்கடவதிறே. (பரமஸத்த்வஸமாஸ்ரய: க:?) ‘பரம’ஸப், துத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையும், அத்தோடு ஸமபி, வ்யாஹ்ருதமான ஸத்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஸுத்த, ஸத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமான விக்ரஹாதிகளை உடைய வன் ஆர்? 133. “महान् मभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्यैव प्रवर्तकः” (மஹாந் ப்ரபு,ர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:), 134. “आदित्यर्षेण तमसः परस्तात्” (ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்) இதி. (க: புண்ட்ரீகநயந:?) ஸ்வாநுப,வாநந்த,த்ருப்தி யாலும், ஆஸ்ரிதார்த்தமான நீர்மைகளுக்கு ப்ரகாஸ்க மாயும், ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருக் கண் களை உடையவன் ஆர்? 135. “तस्य यथा—पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (தஸ்ய யதா—புண்ட்ரீகமேவமக்ஷிணீ), 136. “महाचराहः स्फुटपद्मलोचनः” (மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்,மலோசந:) 104. “जितन्ते पुण्डरीकाक्ष” (ஜிதந்தே புண்ட்ரீகாக்ஷ), & “தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணா” (புருஷோத்தம: க:?) உன்னையொழிய புருஷானும் உத்க்ருஷ்டதமராய் இருக் கிறார் ஆர்? 137. “यसात्क्षरमतीतोऽहं” (யஸ்மாத் க்ஷரமதீ

वेदापहारगुरुपातकदैत्यपीडा-

द्यापदिमोचनमहिष्ठकलप्रदानैः।

कोन्यः प्रजापशुपती परिपाति कस्य

पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन॥१३॥

13. வேதாபஹாரகுருபாதக தைத்தயபீடாத்து-

யாபத், விமோசநமஹிஷ்ட்யபலப்ரதாநை: |

கோடந்ய: ப்ரஜாபஸுபதி பரிபாதி கஸ்ய

பாதோதகேந ஸ ஸிவஸ் ஸ்வஸிரோத்ருதேந ||

தோஹம்) இத்யாரப்ய, 137. "अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः" (அதோ஽ஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:) என்று ஆப்தரான தேவாரே அருளிச் செய்திலீரோ? (கஸ்யாயுதேத்யாதி) விசித்ரசித்சித்ப்ர விபாக்யவ்ருத்தம் விஸ்வம் கஸ்யாயுதாயுதஸாதககலாம்ஸ காம்ஸே? சித்சித்விபாக்யத்தாலும் வர்த்திக்கிற இந்த ஜகத் விசித்ரமாய்க்கொண்டு ஆருடைய ஸங்கல்பஸத ஸஹஸ்ராயுதகதேஸத்தில் வர்த்திக்கிறது? விசித்ரமான அசித்தாவது:— அத்யந்தம் பின்னமான ஆகாஸாதிடிகள். சேதநவைசித்ரயமாகிறது:— கர்மத்தால் வந்த சதுர்வித, ஸாரங்கனும், தத்வபேக்யாதிடிகளும். அம்ஸமென்று காலோபாதிடிகம்; அல்பார்த்தத்திலே. 138. "पादोऽस्य विष्वा-भूतानि" (பாதோ஽ஸ்ய விஸ்வாபூதாநி), 139. "यस्यायुतायुतांशं" (யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே), 140. "मेरोरिषाणुर्यस्यैतत्" (மேரோரிவாணூர் யஸ்யைதத்), 141. "इदं कृत्स्नं एकंशेन स्थितो जगत्" (இதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்ஸேந ஸ்திதோ ஜகத்) இத்யாதி.

12.

13. பதவுரை:— வேத அபஹார — வேதங்களை அப ஹரித்தது, குரு பாதக — தகப்பன் தலையைக் கிள்ளின பாபம், தைத்தயபீடா ஆதி, — அஸுரர்களாலுண்டான துன்பம் முதலிய, ஆபத், விமோசந — ஆபத்துக்களைப்

போக்கியதாலும், மஹிஷ்ட்டு பூல ப்ரத்யாஸை: — மேலான பூலன்களை அளிப்பதாலும், அந்ய: க: — (உன்னைத்தவிர) வேறு யார், ப்ரஜா பஸு பதி பரிபாதி—ப்ரஜாபதியான பிரமனையும், பசுபதியான சிவனையும் ரக்ஷிக்கிறார்கள்?, ஸ: ஸிவ:— அந்த சிவன், ஸ்வ ஸிரோ த்ருதேந — தன் தலையில் தூரிக்கப்பட்ட, கஸ்ய பாத் உத்கேந—யாருடைய ஸ்ரீபாத் தீர்த்தத்தாலே, ஸிவ: (அபூத்)—பரிஸுத்தத்தானான்?

அவ:—(வேத்யாபஹாரேதி) இதிலுள்ளபுராண ப்ரக்ரியையாலே ப்ரஹ்மருத்ராதிட்களுடைய கேஷத்ரஜ்ஞத்வத்தையும், பூகுவத்பரதவத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வேத்யாபஹார) 38. “यो वै वेदांश्च” (யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச) என்று ப்ரஹ்மாவுக்கு வேத்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுக்க, அது அஸுரர்களாலே அபஹ்ருதமாக, ப்ரஹ்மா வேத்யத்தை இழந்து து:க்கூந்தார் நிமக்ஷனானவளவிலே, விரோதிகளை அழியச்செய்து மீட்டுக்கொடுத்த உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. 142. “ततो हतेषु वेदेषु ब्रह्माणं कश्मलोऽविशत्। ततो घचनमीशानं प्राह वेदैर्विनाकृतः॥ ब्रह्मा — वेदा मे परमं चक्षुः वेदा मे परमं धनम्। वेदा मे परमं धाम वेदा मे ब्रह्म चोत्तमम्॥ मम वेदा हतास्सर्वे दानवाभ्यां बलादितः। अन्धकारा इमे जाता लोका वेदैर्विवर्जिताः॥ वेदादते हि किं कुर्या लोकान् वै स्रष्टुमुद्यतः। अहो यत महद्दुःखं वेदानाशनं मम॥ प्राप्तं वुनोति हृदयं मां तु शोकामयस्त्वयम्॥जग्राह वेदानखिलान् रसातलगतान् हरिः। प्रादाच्च ब्रह्मणे राजन्। ततः स्वां प्रकृतिं ययौ॥ ततस्तयोर्वधेनाशु वेदोपहरणेन च। शोकापनयनं चक्रे ब्रह्मणः पुरुषोत्तमः॥” (ததோ ஹ்ருதேஷு வேதேஷு ப்ரஹ்மாணம் கஸ்மலோ஽விஸத்। ததோ வசநமீஸாநம் ப்ராஹ வேதைர் விநாக்ருத:॥ ப்ரஹ்மா — வேத்யா மே பரமம் சக்ஷு: வேத்யா மே பரமம் தூநம்। வேத்யா மே பரமம் தூநம் வேத்யா மே ப்ரஹ்ம சோத்தமம்॥ மம வேத்யா ஹ்ருதாஸ் ஸர்வே தூநவாப்யாம் பூலாதித:। அந்தகாரா இமே ஜாதா லோகா வேதைர் விவர்ஜிதா:॥ வேத்யா-

த்ருதே ஹி கிம் குர்யாம் லோகாந் வை ஸ்ரஷ்டுமுத்யத: |
அஹோ பூத மஹத் து:க்கம் வேதநாஸநஜம் மம || ப்ரா-
ப்தம் துநோதி ஹ்ருத்யம் மாம் து ஸோகாமயஸ்த்வயம் ||
..... ஜக்ரஹ வேதநாகி, லாந் ரஸாதலகதாந் ஹரி: |
ப்ராதாச்ச ப்ரஹ்மணே ராஜந் | ததஸ் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம்
யயௌ || ததஸ்தயோர் வதேநாஸு வேதோபஹரணேந ச |
ஸோகாபநயநம் சக்ரே ப்ரஹ்மண: புருஷோத்தம: ||)
இத்யாதி. (குருபாதக) ருத்ரன், லோககுருவும் பிதாவுமா
யிருக்கிற ப்ரஹ்மாவை துர்மானமே ஹேதுவாகத்
தலையை அறுத்துப் பாதகியான பாதகத்தையும் போக்கி,
தலையறுப்புண்ட ப்ரஹ்மாவையும் ஜீவிக்கும்படி பண்ணி
ரக்ஷித்தபடி. ஸ்ரீமாத்ஸ்யே, 143. "देवीं प्रति रुद्रः — ततः
क्रोधपरीतेन संरक्तनयनेन च । वामाक्षगुणनखाम्रेण छिन्नं तस्य शिरो मया ।
ब्रह्मा—यस्मादनपराधस्य शिरश्छिन्नं त्वया मम । तस्माच्छापसमाविष्टः
कपाली त्वं भविष्यसि ॥ रुद्रः—ब्रह्महाऽऽकुलितो भूत्वा चरन् तीर्थानि
भूतले । ततोऽहं गतवान् देवि ! हिमवन्तं शिलोच्चयम् ॥ तत्र नारायणः
श्रीमान् मया मिश्रं प्रयाचितः । ततस्तेन स्वकं पार्श्वं नखाम्रेण विदारितं ।
महती स्रवती धारा तस्य रक्तस्य निस्तृता ॥ विष्णुमसादात्सुभोणि !
कपालं तत्सद्वस्त्रधा । स्फुटितं बहुधा यातं स्वमन्त्रं धनं यथा ॥"
(தேவீம் ப்ரதி ருத்ர:— தத: க்ரோத, பரீதேந ஸம்ரக்தநய
நேந ச | வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய
ஸிரோ மயா || ப்ரஹ்மா—யஸ்மாதநபராத, ஸ்ய ஸிரஸ்
சிந்நம் த்வயா மம | தஸ்மாச்சுபஸைமாவிஷ்ட: கபாலீ
த்வம் ப்விஷ்யஸி || ருத்ர:—ப்ரஹ்மஹா஽஽குலிதோ
பூத்வா சரந் தீர்த்தநாநி பூதலே | ததோ஽ஹம் கதவாந்
தேவி ஹிமவந்தம் ஸிலோச்சயம் || தத்ர நாராயணஸ்
ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித: | ததஸ்தேந ஸ்வகம்
பார்ஸ்வம் நகாக்ரேண விதூரிதம் || மஹதீ ஸ்ரவதீ
தூரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா || விஷ்ணுப்ரஸாதூத்
ஸஸ்ரோணி ! கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதூர | ஸ்பூடிதம்
பஹுதூ யாதம் ஸ்வப்நலபூதம் தநம் யதூ ||) இத்
ஸ்தோ—8

யாதி, (தேவத்யபீட, தாயாபத், விமோசந) ஹிரண்யராவணாதிக
 ளென்ன, த்ரிபுரத்திலே அஸுரர்களென்ன; ஆதி, ஸப்,
 தத்தாலே துர்வாஸம்ஸாபாதி, களை நினைக்கிறது. இவர்க
 ளாலே தேவதைகளுக்கு வரும் ஆபத்தைப்போக்கி.
 (மஹிஷ்ட்யப, லப்ரத, தாந:) கேஷத்ரஜ்ஞத்வேந ஸம்ப்ரதிபந்ந
 ரான அவர்களுக்கு ஸ்வஸமாராத, நத்தாலே லோகமடங்க
 'ஈஸ்வரன்' என்று கொண்டாடும்படியான பதங்களைக்
 கொடுத்தபடியாலே. 144. "युगकोटिसहस्राणि विष्णुमाराध्य
 पद्मभूः। पुनस्तैलोक्यधातुत्वं प्राप्तवानिति शुश्रुम॥" (யுககோடி
 ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:। புநஸ் த்ரை
 லோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸம்ஸ்ரும॥), 145.
 "ब्रह्मादयस्सुरास्सर्वे विष्णुमाराध्य ते पुरा। स्वं स्वं पदमनुप्राप्ताः
 केशवस्य प्रसादतः॥" (ப்ரஹ்மாத்யஸ்ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணு
 மாராத்ய தே புரா। ஸ்வம் ஸ்வம் பத்மநுப்ராப்தா:
 கேஸவஸ்ய ப்ரஸாத:॥) 146. "एवमेवोऽसुराणां च सुराणाञ्चापि
 सर्वशः। भयामयद्वरः कृष्णस्सर्वलोकेश्वरः प्रभुः॥" (ஏவமேஷோ
 ஸுராணாம் ச ஸுராணஞ்சாபி ஸர்வஸ:। ப்யாப்யங்கர:
 க்ருஷ்ணஸ் ஸர்வலோகேஸ்வர: ப்ரபு:॥). (கோந்ய இத்
 யாதி, ப்ரஜாபஸுபதிகளைத் தந்தாமால் வந்த ஆபத்துக்க
 ளோடு, பிறரால் வந்த ஆபத்துக்களோடு வாசியற
 ஸாகல்யேந ரக்ஷிக்கிறான் மற்றெவன்? (கஸ்ய பாதேத்ய
 கேநேத்யாதி, ஆருடைய திருவடிகளினின்றும் விழுந்த
 ஜலத்தை ஜடையிலே தூரிக்கையாலே அந்த ருத்ரன்
 ஸீவனாயிற்று—ஸுத்த, னாயிற்று? அவன் அஸுத்தியை
 விளைத்துக்கொள்ளவும், அவனை ஸுத்த, னுக்கும் பரம
 பாவனன் உன்னையொழிய வேறு ஆர்தான்? 147.
 "द्वीभूतस्तदा धर्मो हरिभक्त्या महासुने। गृहीत्वा धर्मपानीयं पदं नाथस्य
 तुष्टये॥ क्षालितं परया भक्त्या पाद्याभ्यादिसिरचितम्। तदम्बु पतितं
 दृष्ट्वा दधार शिरसा हरः॥ पावनार्थं जटामध्ये योग्योऽस्मीत्यवधारणात्।
 वर्षायुतान्यथ बहून् न मुमोच तथा हरः॥" (த்ரவீபூதஸ் தத்யா
 தர்மோ ஹரிபுத்த்யா மஹாமுநே। க்ருஹீத்வா தர்ம
 ப்ரநீயம் பதம் நாத, ஸ்ய துஷ்டயே॥ க்ஷாளிதம் பரயா

कस्योदरे हरविरिञ्चिमुखः प्रपञ्चः?

को रक्षतीममजनिष्ट च कस्य नाभेः?

क्रान्त्वा निर्गीय पुनरुद्भिरति त्वदन्यः

कः? केन वै परवानिति शक्यशङ्कः? || १४ ||

14. கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சிமுகஃ ப்ரபஞ்சஃ?

கோ ரக்ஷதிமமஜநிஷ்ட ச கஸ்ய நாபேஃ? |

க்ராந்த்வா நிர்ஜீர்ய புநருத்ஃகிரதி த்வதந்யஃ

கஃ? கேந வை பரவானிதி ஸக்யஸங்கஃ? ||

புக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் | தத்யம்பு பதிதம்
த்ருஷ்ட்வா தத்யார ஸிரஸா ஹரஃ || பாவநார்த்தம்
ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத | வர்ஷா
யுதாந்யத்ய பஹூந் ந முமோச தத்யா ஹரஃ || a “சதுர்
முகன்” இத்யாதி. b “நலந்திகழ் சடையான் முடிக்
கொன்றைமலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும் கலந்திழி
புனல்”.

13.

14. பதவுரை:— ஹர விரிஞ்சி முகஃ—சிவன், பிரமன்
முதலிய, ப்ரபஞ்சஃ—உலகம், கஸ்ய உதரே—யாருடைய
வயிற்றில் (லயித்திருந்தது)? இமம்—இவ்வுலகை, க:
ரக்ஷதி—யார் காப்பாற்றுகிறார்? கஸ்ய நாபேஃ—எவனுடைய
நாபியிலிருந்து, அஜநிஷ்ட—(இவ்வுலகம்) உண்டாயிற்று?
த்வத் அந்யஃ க:—உம்மைவிட வேறு யார், (இமம்)—இவ்
வுலகை, க்ராந்த்வா—(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளந்தும்,
நிர்ஜீர்ய—(அவாந்தாப்ரளயத்தில்) விழுங்கியும், புந: உத்ஃ
கிரதி—மறுபடியும் உமிழ்கிறான்? ஏஷ:—இவ்வுலகம், கேந
வா—வேறு எவனால், பரவாந் இதி—தலைவனை உடைய
தென்று, ஸக்ய ஸங்க:—ஸந்தேஹப்படவும் கூடியது?

அவ:— (கஸ்யோதரே) ப்ரமாணானுகூலமான தர்க்கரூப
ந்யாயத்தாலே, உக்தமான பரத்வத்தை நிகழிக்கிறார்.

வ்யா:—(கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சிமுக: ப்ரபஞ்ச:) ப்ரஹ்ம
ருத்ரமுகமான ஸகல பத்யார்த்தங்களும் மஹாப்ரள
யத்திலே ஆருடைய பக்கலிலே லயித்திருக்கிறது? 148.
“सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்)
என்கிறபடியே, த்விபரார்த்தகாலம் நாமருபங்களை
இழந்து, 149. “तम — एकीभवति” (தம — ஏகீபவதி)
என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே கிடக்கிறபடி.
150. “ब्रह्मादिषु प्रलीनेषु नष्टे लोके चराचरे । आभूतसंख्ये प्राप्ते प्रलीने
प्रकृतौ महान् ॥ एकस्तिष्ठति विश्वात्मा स तु नारायणः प्रभुः ॥”
(ப்ரஹ்மாதிஷு ப்ரலீனேஷு நஷ்டே லோகே சராசரே ।
ஆபூதஸம்ப்லவே ப்ராப்தே ப்ரலீனே ப்ரக்ருதௌ மஹாந் ॥
ஏகஸ் திஷ்ட்டதி விஸ்வாத்மா ஸ து நாராயண: ப்ரபு: ॥)
இத்யாதி. ஸம்ஹாராதிகளிலே கர்மீபவிக்ருமிடத்தில்
ப்ரஹ்மாதி,களோடு பிபீலிகாதி,களோடு வாசியில்லை
என்கை. (கோ ரக்ஷதி) ஹரவிரிஞ்சிமுகமான ப்ரபஞ்
சத்தை ரக்ஷிக்கிறார் ஆர்? 151. “न हि पालनसामर्थ्यं कृते
सर्वेश्वरं हरिम् ।” (ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம்
ஹரிம்!) 152. “न संपदां समाहारे विपदां विनिवर्तने ।” (ந ஸம்ப
த்யாம் ஸமாஹாரே விபத்யாம் விநிவர்த்தநே) (அஹநிஷ்ட ச
கஸ்ய நாபே:) மஹாப்ரளயத்திலே அவிபுக்தமாய்க் கிடக்
கும் ப்ரபஞ்சம் யாருடைய குகியினின்றும் உத்பன்ன
மாயிற்று? மஹாபாரதே மார்க்கண்டேய ஸமாக்யாநே
153. “सृजतस्तस्य देवस्य पक्षं सूर्यसमप्रमम् । नामेर्विनिस्तृतं तस्य
तत्त्वोत्पन्नः पितामहः ॥” (ஸ்ருஜதஸ் தஸ்ய தேவஸ்ய பத்மம்
ஸூர்யஸம்ப்ரபம் । நாபேர் விநிஸ்ஸ்ருதம் தஸ்ய தத்
ரோத்பந்ந: பிதாமஹ: ॥) ஸுப்ர்ணவைகுண்ட, ஸம்வாதே,
154. “यत्तत्पद्ममभूत्पूर्वं तत्र ब्रह्मा व्यजायत । ब्रह्मणश्चापि संभूतः शिव
इत्यवधार्यताम् ॥ शिवात्स्कन्दस्संभव एतत्सृष्टिचतुष्टयम् ॥” (யத்
தத் பத்மமபூத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத ।
ப்ரஹ்மணஸ்சாபி ஸம்பூதஸ் ஸிவ இத்யவத்யார்யதாம் ॥
ஸிவாத் ஸ்கந்த,ஸ் ஸம்பூபூவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம் ॥)
இத்யாதி. (க்ராந்த்வா) ப்ரஹ்மாதி,ஸ்த்யாவராந்தமான

त्वां शीलरूपचरितैः परमप्रकृष्टसत्त्वेन सात्त्विकतया प्रचलैश्च शास्त्रैः ।
प्रख्यातदैवपरमार्थविदां मतैश्च नैवासुरप्रकृतयः प्रभवन्ति बोद्धुम् ॥ १४ ॥

15. த்வாம் ஸீலரூபசரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட-

ஸத்தவேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபுலேஸ்ச ஸாஸ்தரை: ।

ப்ரக்ருயாததையபரமார்த்தவித்யாம் மதைஸ்ச

நைவாஸுரப்ரக்ருதய: ப்ரபுவந்தி பேராத்யுத்யம் ॥

எல்லார் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்தவன் ஆர்? திருவடியைத் தலையிலே வைத்தவனோ, திருவடியின் கீழே துகையுண்டவனோ ஈஸ்வரன்? என்கிறார். * 155. "सङ्क्षेपं सुराणां" (ஸங்க்ஷேப ஸுராணாம்) இத்யாதி. (நிக்ஷேப புநருத்ஸுரதி) - அவாந்தரப்ரளய விஷயம். (த்வதுநய: க:) இப்படி ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகர் உன்னையொழிய மற்றார்? (கேந வைஷ பரவாநிதி ஸக்யஸங்க:) இதரராலே பரதந்தர மென்றும் ஸக்யஸங்கமாயிருக்கிறதோ? 156. "सन्निवृत्तिं खलु न्यायः प्रवर्तते" (ஸந்தித்ஸுத்ஸு க்ஷலு ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே) வேறே சிலரை ஸம்ஸயிக்கைக்கு ஸம்பூர்வணையே இல்லை என்கை. ஒருவன் ஜனகனாய், ஒருவன் ஜந்யனாய், ஒருவன் ஸேஷியாய், ஒருவன் ஸேஷனாய், ஒருவன் ஸ்ரிய:பதியாய், ஒருவன் உமாபதியாய், ஒருவன் புண்டரீகாக்ஷனாய், ஒருவன் விருபாக்ஷனாய், ஒருவன் க்ருட்ட வாஹனனாய், ஒருவன் வருஷபவாஹனனாய், ஒருவன் பாதகியாய், ஒருவன் ஸோதகனாய், ஒருவன் புருஷோத்தமனாய், ஒருவன் புருஷனாய், ஒருவன் ஸீரஸ்ஸ்திபாதபங்கஜனாய், ஒருவன் பாதபாம்ஸுமாத்ரமாய், ஒருவன் ஸூரித்ருஸ்யனாய், ஒருவன் வேதாளத்ருஸ்யனாய், இப்படி தம:ப்ரகாஸங்கள்போலே, ருத்ஸுரனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே, ருத்ஸுரனுக்கு அஸ்மத்யாதிகளோ

* (பா) "ஏக: ப்ராஸீஸரத் பாத்யமேக: ப்ராசிக்ஷளந் முத்யா । அபரோ஽ப்யத்யுரந்மூர்த்யநா கோதி:கஸ் தேஷு க்ஷண்யதாம் ॥" என்னக்கடவதிறே.

பாதி கேஷத்ரஜ்ஞதையாலே ஈஸ்வரத்வஸங்கையில்லை ;
 ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸமாந்யாயத்தாலே ஈஸ்வரத்வஸங்கை
 யில்லை என்றதாயிற்று. 14.

15. பதவுரை:— த்வாம்—(ஸர்வாதிகளுள்) உன்னை,
 ஸீல ரூப சரிதை:— ஸீலகுணத்தாலும், (பழமறை புகழ்ந்த)
 வடிவாலும், (அதிமானுஷமான) சேஷ்டிதங்களாலும்,
 பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்தவேந—ஸுத்த, ஸத்வமயமான விபூதி
 யினாலும், ஸாத்த்விகதயா ப்ரபுலேஸ்வ ஸாஸ்தரை:—ஸாத்
 விகங்களென்னும் காரணத்தால் வலிமைமிக்க ஸாஸ்த்ரங்க
 ளாலும், ப்ரக்யா ததைவ பரமார்த்த, வித்யாம்—பிரஸித்த,
 மான தைவத்தினுடைய உண்மையை அறிந்தவர்களுடைய,
 மதை: ச—மதங்களாலும், ஆஸுரப்ரக்ருதய:—அஸுரத்
 தன்மை பொருந்தியவர்கள், பேர்த்துமேவ—அறிவதற்கே
 ந ப்ரபுவந்தி—வல்லரல்லர்.

அவ:—(த்வாம் ஸீலேதி) “நாவேக்ஷஸே”யில் வேத்யாந்த
 ப்ரத்யுமபாதோக்தகாரணத்வம் சொல்லுகிறது. “ஸ்வா
 பாவிக”த்தில் குணோபஸம்ஹாரபாதார்த்தம் சொல்லு
 கிறது. “க: ஸ்ரீஸ் ஸ்ரீய:”வில், த்ரிபாதத்தில் அர்த்தம்
 சொல்லுகிறது, “வேத்யாபஹார”த்தில் உபப்நம்ஹண
 மான அர்த்தம் சொல்லுகிறது. “கஸ்யோத்யுரே” இல்,
 ப்ரமாணனுக்ருஹீத தர்க்கஸித்த, பரத்வம் சொல்லுகிறது.
 இனி, இதில், இப்படி த்ருட, ப்ரமாணஸித்த, மாயிருக்க,
 157. “மாஸுரீ யோநிமாபநா:” (ஆஸுரீம் யோநிமாபநா:) என்
 கிறபடியே, ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் அவனை இழப்பதே! என்று
 அவர்கள் இழவுக்கு இன்னதாகிருர். அத்வா, 2 “யாருமோர்
 நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான்” என்று
 துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண் படாதொழியப் பெறுவதே இவ்
 விலக்ஷணவிஷயம்! என்றுமாம்.

வ்யா:— (த்வாம்) ஸர்வாதிகளும், இவ்வாத்மாவுக்கு
 வகுத்த உன்னை. (ஸீல) 158. “மஹதோ மந்தை:” (மஹதோ மந்தை:);

“நாவேக்ஷஸே” என்கிற ஸ்லோகத்திலே சொல்லுகிற ஸ்வபாவம். அதாகிறது:—ஸர்வாதிகளுயிருந்து வைத்து, 115. “बहु स्यां” (புலு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே இவற்றின் இழவுபேறு தன்னதாய், அபிமானியும் தானேயாயிருக்கை. (ருப) “க: புண்டரீகநயந:” என்கிற வடிவு. 135. “हिरण्यः पुरुषो दृश्यते — तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே—தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி), 129. “नीलतोयदमध्यस्था” (நீலதோயத்யமத்யஸ்த்யா), 159. “न भूतसङ्गसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः” (ந பூதஸங்கஸம்ஸ்த்யானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:), 159*. “न तस्य प्राकृता मूर्तिः मांसमज्जास्थिसंभवा” (ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: மாம்ஸமஜ்ஜாஸ்திஸம்பவா) இத்யாதி. (சரிதை:) “க்ரான்த்வா நிகீர்ய புருத்கிரதி” என்றும், “வேத்யாபஹாரகுருபாதக” என்றும் சொல்லுகிற அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களாலும். (பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்தவேந) “பரமஸத்த்வ ஸமாஸ்ரய: க:” என்று ஸுத்தஸத்வமயமான விபூதியோகத்தாலும். 160. “क्षयन्तमस्य रजसः पराके” (க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே) 134. “तमसः परस्तात्” (தமஸ: பரஸ்தாத்), 161. “स्वसत्ताधारकं सर्वं मिथसत्त्वाद्विलक्षणम्” (ஸ்வஸத்தாதாரகம் ஸத்த்வம் மிஸ்ரஸத்த்வாத்விலக்ஷணம்) இத்யாதி. (ஸாத்த்விகதபா ப்ரபுலேஸ்ச ஸாஸ்தரை:) வேத்யத்தில் ஸாத்த்விகருக்கு ஹிதானுஸாஸனம் பண்ணும் ஜ்ஞாநபாகத்தாலும். 162. “अग्नेः शिवस्य माहात्म्यं” (அக்னேஸ்ச ஸிவஸ்ய மாஹாத்மயம்) இத்யாரப்ய, 162. “सात्त्विकेष्वथ कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः” (ஸாத்த்விகேஷ்வத்ய கல்பேஷு மாஹாத்மயமதிகம் ஹரே:) என்று ஸ்ரீமாத்ஸ்யபுராணத்திலே ஸத்வோத்ஸரித்தன ப்ரஹ்மாவின் வாக்யமாகையாலே ப்ரபுலமான ஸாஸ்த்ரங்களாலும். (ப்ரக்யாததைத்யவபரமார்த்தவித்யாம் மதைஸ்ச) ப்ரக்யாதமான தைவத்தினுடைய யத்யார்த்தவித்துக்களுடைய மதங்களாலும். “ஸ்ருஷ்டிவாக்யம், நாராயணனுவாகம், ஸுப்யாலோபனிஷத், அந்தர்யாமிப்ரஹ்மணாதிகளிலே ஸர்வாதிகளுக ப்ரஸித்தன

उल्लङ्घितत्रिविधसीमसमातिशायि-

संभावनं तव परिब्रढिमस्वभावम् ।

मायाबलेन भवताऽपि निगूह्यमानं

पश्यन्ति केचिदनिशं त्वदनन्यभावाः ॥ १६ ॥

16. உல்லங்கி, தத்ரிவித, ஸீமஸமாதிஸாயி-

ஸம்ப, பாவநம் தவ பரிப், ரடி, மஸ்வப, பாவம் ।

மாயாப, லேந ப, வதா஽பி நிகூ, ஹ்யமாநம்

பஸ்யந்தி கேசித, நிசம் த்வத, நந்யப, பாவா: ॥

யிருக்கை. † ஏவம் விஸிஷ்டம் (த்வாம் ஆஸுரப்ரக்ருதய: பேர்த்து, மேவ ந ப்ரப, வந்தி) 157. “ஆஸுரீ யோநிமாபங்நா:” (ஆஸுரீம் யோநிமாபங்நா:) இத்யாதி, 15.

† (பா) ப்ரக், யாததை, வபரமார்த்த, வித்துக்கள் என்கிறது,—88. “ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பராஸார்ய:” என்கிற பராஸாரப, க்வான், “யத, வை கிஞ்ச மநுரவத, த் தத், பே, ஷஜம்” என்கிற மனு, வேத, சார்யனான வேத, வ்யாஸன், வாஜஸநேயப்ரஸித், த, னான யாஜ்ஞவல்க்யன், “நமஸ் ஸௌநகாய” என்று வைதி, காக், ரேஸரர் சொல்லும் ஸ்ரீ ஸௌநகன், ஏவம் பூ, த னான ஆபஸ்தம்ப, ன், அயோநிஜனாய் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவர்த்தகனான வால்மீகி; “ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ:” இதி வஸிஷ்ட, புலஸ்த்ய வரப்ரத, ாநஸித், த, தே, வதாபரமார்த்த, ஜ்ஞாந: பராஸர:; “ருக்மாப, ம் ஸ்வப்நதீ, க்யம்யம்” இதி மநு:; *8 “கேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத் விஸுத், தி: பரமா மதா” இதி யாஜ்ஞவல்க்ய:; “தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத்” இதி ஸௌநக:; 23. “பூ: ப்ராணிகஸ் ஸர்வ ஏவ குஹாஸயஸ்ய” இத்யாபஸ்தம்ப:; “ப, வான்நாராயணே தேவ:” இதி வால்மீகி: — என்கிற இவர்களை, ஏவம் விஸிஷ்டம் (த்வாம் ஆஸுரப்ரக்ருதய:) க்ருரகர்மாக்களான பேர்கள் ஸர்வாதி, கரான தேவரீரை. (பேர்த்து, மேவ ந ப்ரப, வந்தி) அறி கைக்குத் தானே ஸமர்த்த, ர்களன்று. 157. “ஆஸுரீம் யோநிமாபங்நா:” இத்யாதி.

16. பதவுரை:— உல்லங்கித — கடக்கப்பட்ட, த்ரிவித, லீம—(காலம், தே,ஸம், வஸ்து என்னும்) மூன்றுவிதமான அளவுகளையுடையதும், (உல்லங்கித) ஸம் அதிஸாயி ஸம் பூவநம்—(கடக்கப்பட்ட) ‘ஒத்தார் மிக்காரை உடையதோ?’ என்னும் ஸந்தேஹத்தையுடையதுமான, தவ பரிம்,ரடி,ம ஸ்வபூவம்—உன்னுடைய ப்ரபுத்வத்தை, மாயா ப,லேந—ஆஸ்சர்யமான ஸக்தியினாலே, ப,வதா நிக்,ஹ்யமாநம் அபி—உன்னால் மறைக்கப்பட்டபோதிலும், த்வத் அநந்ய பூவா: — உன்னையொழிய வேறு நினைவில்லாதவர்களான, கேசித்—சில மஹாத்மாக்கள், அநிஸம்—எல்லாக்காலமும், பஸ்யந்தி—காண்கிறார்கள்.

அவ:— (உல்லங்கிதேத்யாதி,) 163. “மஹாத்மாநஸ்து மாம்” (மஹாத்மாநஸ்து மாம்) இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே உன்னைப்பெறும் ஸத்ப்ரக்ருதிகள் காணப்பெறுவதே! என்றும், உ“யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம் பெருமான்” என்று அது தன் பேரென்றும் இருக்கிறார்.

வ்யா:— (உல்லங்கிதேத்யாதி,) த்ரிவித,பரிச்சேத ரஹிதமாய், ஸமாதிகஸம்பூவநையும் கடந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரபுத்வத்தை. விபுத்வாத் தே,ஸபரிச்சேத, ரஹித:; நித்யத்வாத் காலபரிச்சேத,ரஹித:; ஸர்வப்ரகாரித்வேந ப்ருத,க்ஸ்தி,தி யோக்யவஸ்த்வந்தராபூவாத் வஸ்து பரிச்சேத,ரஹித:; ஸத்,ருக்,வஸ்த்வந்தராபூவாத் துலயா ப்ரஸ்தூதி,நா வா பரிச்சேத,ரஹித இதி வா; அத ஏவ ஸமாதிகத,ரித்,ர:.. (மாயாப,லேந) ப,க,வத்ஸ்வ ரூபத்தை மறைக்கும் ப்ரக்ருதி ப,லத்தாலே என்னுதல்; தி,வ்யலிக்,ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கும் ஆஸ்சர்ய ஸக்தியோக,த்தாலே என்னுதல். (ப,வதாயி நிக்,ஹ்யமாநம்) 164. “அத்மாந் மானுஷ் மந்யே” (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே), 165. “அஹ் வோ பூரந்த,வோ

यदण्डमण्डान्तरगोचरं च यदशोत्तराण्यावरणानि यानि च ।

गुणाः प्रधानं पुरुषः परं पदं परापरं ब्रह्म च ते विभूतयः ॥ १७ ॥

17. யத்யண்டமண்டாந்தரகோசரஞ்ச யத்

த்யஸோத்தரான்யாவரணாநி யாநி ச ।

குணா: ப்ரத்யாநம் புருஷ: பரம் பத்யம்

பராத்பரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய: ॥

ஜாத:) என்று & ஆட்பார்த்துழிதரும் உன்னாலே மறைக்
கப்பட்டதேயாகிலும். (பய்யந்தி கேசித்யநிஸம் த்வத்யநந்ய
ப்யாவா:) ஸத்ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் சில மஹாத்மாக்கள்
ஸர்வகாலமும் உள்ளபடி காணாநின்றார்கள். (த்வத்யநந்ய
ப்யாவா:) * உன்னையொழிய வேறு நினைவில்லாதவர்கள்
என்னுதல்; உன்னையொழிய உபாயாந்தரமறியாதவர்கள்
என்னுதல்; இப்படிகளாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு உன்னை
யொழிய விஷயாந்தரமில்லாதவர்கள் என்னுதல். 16.

17. பதவுரை:—யத் அண்டம்—எது ப்ரஹ்மாண்டமோ,
அண்டாந்தர கோசரம் ச யத்—அண்டத்திற்குள்
இருப்பது எதுவோ, த்யஸ உத்தராணி ஆவரணாநி ச
யாநி—ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்
ஆவரணங்களும் எவையோ (ஆகிய இவையும்), குணா:—
ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் குணங்களும், ப்ரத்யாநம்—
ப்ரக்ருதியும், புருஷ:—ஜீவஸமஷ்டியும், பரம் பத்யம்—ஸ்ரீ
வைகுண்டமும், பராத் பரம்—(ப்ரஹ்மாதிகளைக்காட்டி
லும்) மேலான முக்தர்களைக்காட்டிலும் மேலான நித்ய
ஸூரிஸமூஹமும், ப்ரஹ்ம ச—திய்யமங்குள விக்ரஹமும்,
தே விபூதய:—உனக்கு ஸரீரங்கள்.

* (பா) உன்னையொழிய வேறு பரத்வபூத்தியில்லாத
வர்கள் என்னுதல்; உன்னையொழிய உபாயாந்தரமறியாத
வர்கள் என்னுதல்; “க்ரியதாமிதி மாம் வத்ய” என்று உன்
நினைவொழிய வேறு விஷயம் அறியாதவர்கள் என்னுதல்.

அவ:— (யத்யண்டமிதி) கீழ் ப்ரதிபாதித்த ஸர்வேஸ் வரத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்திதயா அபேக்ஷிதமான ஈஸரித வ்யஜாதத்தை ப்ரபஞ்சீகரிக்கிறார்.

வ்யா:— (யத்யண்டம்) சதுர்த்ஸுபுவநாத்மகமான அண்டம் ஒன்றாக, 166. “अण्डानां तु सद्भाण” (அண்டா நாந்து ஸஹஸ்ராணாம்) இத்யாதி,களிற்படியே அண்ட ஸமுஹம் யாதொன்று. (அண்டாந்தரகோசரஞ்ச யத்) அண்டாதி,ப த்ரிலோகேஸ்வர திக்பால நரபதி ப்ரமுக மாய், ஸ்தூவரஜங்குமாத்மகமான அண்டாந்தர்வர்த்தி ஸமுஹம் யாதொன்று. (த்யுஸோத்தரானீத்யாதி) மேன் மேலும் த்யுசுருணிதமான வாரிவஹ்ந்யநிலாகாஸங்களும், பூதாதி,யும், மஹானும்; கார்யோந்முகமான ப்ரக்ருத்யம்ஸ மான ஆவரணங்கள் யாவை சில. (கு.ண:) அது சேத நரை ப்ரந்தி,ப்பது குணத்,வாராவாகையாலே, ப்ரந்த,காரண மான ஸத்வாதி,கள். (ப்ரத்யாநம்) அவிக்ருதப்ரக்ருதிப்ர தே,ஸம். “கு.ண: ப்ரத்யாநம்” என்று குணகுணிகளைப் பிரித்துப்பேசுகிறது, குணங்களையே ஜகத்காரணமாகச் சொன்ன ஸாங்க்யமதம் அவைதி,கமென்கைக்காக. (புருஷ:) * ப்ரத்யாத்மஸமஷ்டி:; “அண்டாந்தரகோசரம்” என்று வ்யஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, இது ஸமஷ்டி விஷயம். (பரம் பதம்) கார்யகாரணோபயாவஸ்து ப்ர க்ருத்யாஸ்ரயாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞாத் ஆநந்தாத் பரமம் பதம்; 167. “हिरण्ये परे लोके” (ஹிரண்மயே பரே லோகே) இத்யாரப்ய, 167. “ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यन्माविशो विदुः” (ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத் யத்யாத்மவிதோ விது:), 168. “परमे व्योमन्” (பரமே வ்யோமந்), 26. “सोऽश्नुते” (ஸோ஽ஸ்நுதே), 138. “निपादस्यामृतं दिवि” (ந்ரிபாத்யஸ்யா

* (பா) கார்யகாரணோபயாவஸ்து ப்ரக்ருத்யாஸ்ரய க்ஷேத்ரஜ்ஞா: “க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஆத்மா புருஷ:” என்னக் கடவதிதே.

वशी वदान्यो गुणवानृजुश्चिः मृदुर्दयालुर्मधुरः स्थिरस्समः ।

कृती कृतज्ञस्त्वमसि स्वभावतस्समस्तकल्याणगुणामृतोदधिः ॥१८॥

ம்ருதம் தி,வி), 169. “यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः” (யத்ர
பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:), 170. “अत्यर्कानलदीप्तं
तत्स्थानं विष्णोर्महात्मनः। स्वयैव प्रभया राजन्। वृष्येक्षं देवदानवः ॥ —
तत्र गत्वा पुनर्नमं लोकमायान्ति मारुत ॥” (அத்யர்க்காநலதீப்தம்
தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:। ஸ்வயைவ ப்ரபயா
ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: ॥ ... தத்ர க்ரத்வா
புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி ப்ராரத ॥) இத்யாதி,பி: உக்தா
த்ரிபாத்விபூதி: (பராத் பரம்) ப்ரஹ்மாதிகளில் பரர்
முக்தர்; அவர்களில் பரர் நித்ய ஸித்தர். (ப்ரஹ்ம ச)
ஸுத்த,ஸத்வமயமாய், பரஞ்ஜயோதிர்மயமாய், ஸௌந்
த்யர்யஸௌகுமார்யாதிகல்யாணகுணோபேதமாய், ப்ருஹத்
த்வ, ப்ரும்ஹணத்வகுணயோகத்தாலே ப்ரஹ்மஸுத்த,
வாச்யமான திவ்யவிக்ரஹம். 171. “स परस्सर्वशक्तीनां
ब्रह्मणस्समनन्तरम्। मूर्ते ब्रह्म” (ஸ பரஸ் ஸர்வஸக்தீநாம்
ப்ரஹ்மணஸ் ஸமநந்தரம்। மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம), 172.
“आन्तान्तमहाविभूति परमं यत् ब्रह्म रूपं हरेर्मूर्ते ब्रह्म सतोऽपि तत्प्रिय-
तरं रूपं यदत्यद्भुतम्।” (ஸாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம் யத்
ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரேர்மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரிய
தரம் ரூபம் யதத்யத்யுதம்!) இத்யாதி, (தே. விபூதய:)
விபூதிஸாரீரஸுத்தங்கள் பர்யாயமாகையாலே, ஸாரீரதயா
ஸேஷங்கள். 173. “विभूतयो हरेरेता जगतस्सृष्टिहेतवः”
(விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகத: ஸ்ருஷ்டிஹேதவ:), 24.
“यानि मूर्तान्यमूर्तानि यान्यत्रान्यत्र वा कचित्। सन्ति वै वस्तुजातानि
तानि सर्वाणि तद्वपुः ॥” (யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்ய
த்ராந்யத்ர வா க்வசித் ॥ ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி
ஸர்வாணி தத்வபு: ॥), 174. “तत्सर्वं वै हरेस्तनुः” (தத் ஸர்வம்
வை ஹரேஸ்தநு:) இத்யாதி,பி: விபூதிஸாரீரஸுத்தயோ:
பர்யாயத்வம் ஸாஸ்த்ரேஷு ப்ரஸித்தம். 17.

18. வஸீ வத்யாந்யோ குணவாந் ருஜுஸ் ஸூசிர்
 ம்ருதுர்த்யயாஸூர் மதுரஸ்ஸ்திரஸ் ஸம: |
 க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ்த்வமஸி ஸ்வபூவதஸ்
 ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்ருதோத்யதி: ||

18. பதவுரை:— வஸீ — (ஆஸ்ரிதர்களுக்கு) வசப் பட்டிருப்பவனாய், வத்யாந்ய:—(தன்னையே தமார்க்கு நல்கும்) வள்ளலாய், குணவாந்—ஸௌஸீல்யகுணத்தை உடைய வனாய், ருஜு:—(மனோவாக்காயங்களால்) ஒருபடிப்பட்டிருப் பவனாய், ஸூசி: — (நிர்ஹேதுகமாக உபகரிக்கும்) பூவ ஸூத்யதியை உடையவனாய், ம்ருது: — அடியார்களின் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய், த்யயாஸூ: — (ஆஸ்ரி தருடைய து:க்கத்தை ஸஹிக்கமாட்டாத) த்யயையை உடையவனாய், மதுர:—இனியவனாயிருப்பவனாய், ஸ்திர:— (அடியார்களை) ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் அசைக்கமுடியாத வனாய், ஸம: — (ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் எல்லாருக்கும்) ஸமனாய், க்ருதீ — (ஆஸ்ரிதர்களுடைய காரியங்களைத் தன்னுடையவையாக நினைத்துக்) காரியம் செய்பவனாய், க்ருதஜ்ஞ:—ஆஸ்ரிதர் செய்த சிறிய ஆநுகூல்யத்தையும் பெரிதாக நினைத்திருப்பவனாயிருக்கும், த்வம் — நீ, ஸ்வ பூவத: — இயற்கையாகவே, ஸமஸ்த கல்யாண குண அம்ருத உத்யதி: அஸி—எல்லாக் கல்யாணகுணங்களுக்கும் அமுதக்கடலாயிருக்கிறாய்.

அவ:—(வஸீத்யாதி) கீழ் ஸரண்யனுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லி, இதில், உபயவிபூதி நாதனை நம்மால் கிட்ட லாமோ? என்று கூசாதபடி, ஆஸ்ரிதருக்கு இழியும் துறையான கல்யாணகுணங்களிலே பன்னிரண்டு குணங்களை அருளிச்செய்கிறார். அத்வா, கீழ் ஸர்வேஸ்வர த்வம் சொல்லிற்றாய், இனி சொல்ல ப்ராப்தமான ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (வஸீ) கீழ்ச்சொன்ன ஈஸ்ரிதவ்யதையைத் தன் வஸுத்திலே நடத்தி வர்த்திக்குமென்கை. இத்தாலும் ஸ்வதந்த்ரன் பக்கலிலே குணம் கிடந்து பெருவிலையு முென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. 175. “सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः” (ஸர்வஸ்ய வஸீ ஸர்வஸ்யேஸாந:), 176. “जगद्वशे वर्तते” (ஜகத்வஸே வர்த்ததேதத்). அத்வா, தன்னுடைய திருவடிகளிலே ஆணுகல்யமுடையார் வஸுத்திலே தாழ நிற்குமென்றுமாம். 177. “इमौ स मुनिशार्दूल किङ्करो समुपस्थितौ। आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम्॥” (இமௌ ஸம் முநிஸார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ। ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம்॥) 178. “आज्ञापय महाबाहो! ब्रहि यत्ते विवक्षितम्” (ஆஜ்ஞாபய மஹாபாஹோ ப்ருஹி யதேதே விவக்ஷிதம்), 179. “स्वयमेव हरिर्वै विप्रपादावनेजनं” (ஸ்வயமேவ ஹரிர்வவ்ரே விப்ரபாதாவநேஜநம்), 180. “अन्याधीनत्वं” (அநந்யாதீநத்வம்) இத்யாதி. ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாயிருக்கும் இருப்பு பிறர்க்காகவென்றால், நியாமக ரில்லாமையாலே ஸ்வதந்த்ரகார்யமாயிருக்கும். (வத்யாந்ய:) இப்படி ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனாய்ச்செய்யும் கார்யம் ஏதென் னில்; தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஒளத்யார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 181. “प्रिय-वाग्दानशीलश्च वदान्यः परिकीर्तितः” (ப்ரியவாக்த்யாநஸீல்ஸ்ச வத்யாந்ய: பரிகீர்த்தித:) 182. “य आत्मदा बलदाः” (ய ஆத்மத்யா ப்யலத்யா:) 183. “स सर्वानर्थिनो दृष्टा समेत्य प्रतिनन्द्य च” (ஸ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச) 184. “उदारस्सर्व एवैते” (உத்யாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே) 185. “न ते रूपं” (ந தே ரூபம்). (குணவாந்) தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்குமிடத்தில், அவர்கள், தன்னையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்துப் பிற்காலியாமே, அவர்களளவாகத் தன்னை அமைக்கும் ஸீலம். 158. “महतो मन्दैः” (மஹதோ மந்தை:) குணப்ர கரணமாகையாலே, குணவானென்கிறது குணஸாமான் யத்தைச் சொல்லுகிறதுதன்று; குணவிஸேஷத்தைச்

சொல்லுகிறது. 'குணயத இதி குண:' என்கிறபடியே, அனுஸந்தாதாவுக்கு எப்போதுமொக்க விடவொண்ணாமையாலே ஸீலத்தை குணஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. ஸாலஸப்தம் வருக்ஷஸாமாந்யவாசியாயிருக்கிறது, வருக்ஷ விஸேஷத்தைக் காட்டுகிறப்போலே. 80. "अजायमानः" (அஜாயமான:), 186. "को ऽस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान्" (கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்) என்று தொடங்கி 186. "इक्ष्वाकुवंशप्रभवः" (இக்ஷ்வாகுவம்ஸப்ரபவ:) 187. "यभूव गुणवत्तरः। स हि देवैरुदीर्णस्य" (புபூவ குணவத்தர: | ஸ ஹி தேவையருதீர்ணஸ்ய) என்கிறபடியே, ஸீல கார்யம் அவதாரம என்கை. (ருஹ:) இப்படித் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு பொருந்தும்போது, அவர்கள் நானா ருசிகளாகையாலே, மேட்டிலே விரகாலே நீர் ஏற்றுமா போலே, அவர்கள் செவ்வைக்கேடே செவ்வையாம்படி செவ்வியனாகை. ஆர்ஜவமாவது:— ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மனோவாக்காயங்களால் ஏகரூபனாகை. 188. "यज्जातीयो यादृशो यत्स्वभावः...तज्जातीयः तादृशः तत्स्वभावः" (யஜ்ஜாதீயோ யாத்ருஸோ யத்ஸ்வபாவ:.....தஜ்ஜாதீய: தாத்ருஸ: தத்ஸ்வபாவ:), 189. "तद्वै तथास्तु कतमोऽयमदो स्वभावो यावान् यथाविधगुणो भजते भवन्तम्। तावांस्तथाविधगुणस्तदधीनवृत्तिः संश्लिष्यसि त्वमिह तेन समानधर्माः॥" (தத்வ ததாஸ்து கத மோ஽யமஹோ ஸ்வபாவோ யாவாந் யதாவிதகுணோ பஜதே பவந்தம் | தாவாம்ஸததாவிதகுணஸ் தத்வத்ந வ்ருத்தி: ஸம்ஸ்லிஷ்யஸி த்வமிஹ தேந ஸமானதர்மா ||) (ஸுசி:) இப்படி உபகரிக்குமிடத்தில் ஒரு ப்ரயோஜனத் தைக் கணிசியாதே, வெறும்புறத்தில் உபகரிக்கும் பாவ ஸுத்தியைச் சொல்லுகிறது. 190. "योऽर्थे शुचिः स हि शुचिः" (யோடர்த்தே ஸுசி: ஸ ஹி ஸுசி:) நித்யஸம்ஸாரியை ஸ்வஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்கவல்ல பாவனத்வத்தைச் சொல்லுகிற தென்றுமாம். 191. "पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव रघुनन्दन" (பாவந: ஸர்வலோகானாம் த்வமேவ ரகுநந்தந); கர்மகாண்டே,

192. “भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते । स विप्रेन्द्रो मुनिः
 श्रीमान् स यतिस्स च पण्डितः॥ मया पूज्यस्सदा चासौ मद्भक्तः
 भवचोऽपि यः । तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा ह्यहम्॥”
 (பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேஹிபி
 வர்த்ததே। ஸ விப்ரேந்த்ரோ முனிஸ் ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்
 ஸ ச பண்டித:॥ மயா பூஜ்ய: ஸதா சாஸௌ மத்
 பக்த: ஸ்வபசோஹி ய:। தஸ்மை தேயம் ததோ க்ர
 ஹயம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹயஹம்॥). (ம்ருது:)
 ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இப்படி இருக்கிறவன் இவர்கள்
 விஸ்லேஷத்தில் ஆற்றமாட்டான் என்கிறது. ஆத்ம
 குணப்ரகரணமாகையாலே மானஸதேஹர்ப்யதத்தைச்
 சொல்லுகிறது. 193. “नैव वंशाश्च मशकान्” (நைவ தும்ஸாந்
 ந மஸகாந்), 194. “न जीवेयं क्षणमपि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி),
 195. “अवगाहार्थं स्वप्न्ये” (அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே).
 (தயாநு:) ஆஸ்ரிதவிஷயது:க்கத்தில் அஸஹனாயிருக்கை.
 தயை—பரது:க்காஸஹத்வம். 118. “स एकाकी न रमेत”
 (ஸ ஏகாகீ ந ரமேத), 196. “व्यसनेषु मनुष्याणां” (வ்ய
 ஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்). இது ஸர்வஸாதாரணமானால்
 ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் க்ருபை அவாங்மநஸகோசரமிதே.
 197. “प्रियो हि शानिनोऽत्यर्थं” (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநினோத
 யர்த்தம்) இதி; 198. “स्त्री मणयेति कारण्यात्” (ஸ்த்ரீ
 ப்ரணஷ்டேதி காரணயாத்), 199. “स तं निपतितं” (ஸ தம்
 நிபதிதம்) இத்யாதி. (மதுர:) நிர்தயனானாலும் விட
 வொண்ணாத ஸாரஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. நானாவித
 ருசிகளான ஜந்துக்களுக்கு அவ்வவர் நிலைகளிலே இனியனா
 யிருக்கை. 116. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) 116.
 “एष ह्येवानन्दयाति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி) 116. “रसं ह्येवायं
 लब्धवानन्दी भवति” (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ
 பவதி) இத்யாதய:.. (ஸ்த்ரீ:) இப்படி ஸர்வரஸிகனாயிருக்
 கிறவன் பக்கலிலே அல்பானுகல்யம் பண்ணினாருக்கு,
 தனக்கு அந்தரங்கரானார் விரோதிகளானாலும் அவர்க
 ளால் அப்ரகம்ப்யனாயிருக்கை. 200. “न त्यजेयं कथञ्चन”

(ந த்யஜேயம் கதுஞ்சந), 201. “अभयं सर्वभूतेभ्यः” (அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:) a “என்னடியார் அது செய்யார்”. (ஸ்திர:) ஆஸ்ரிதருடைய ப்ராதிகூல்யங்களாலும் அவி க்ருதனாயிருக்குமென்றுமாம். (ஸம:) ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில், ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதிகளில் குறைந்திருந்தார்களேயாகிலும், ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸமனாகை. 202. “समोऽहं सर्वभूतेषु” (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு), b “ஈடுமெடுப்புமிலீசன்”, c “கொள்கை கொளாமை இலாதான்” (க்ருதி) கர்த்தும் உத்யுக்தவாந். இப்படி ஆஸ்ரயித்தால், அவருடைய கர்த்தவ்யாம்ஸமெல்லாம் தனக்கே அனுஷ்டேயம் என்று இருக்கும்; “ஆதிகர்மணி க்த:”. / ஆஸ்ரிதர் தன்னை லபித் தால், இழந்தவர்கள் பெற்றாராயிருக்குமதன்றிக்கே தன் பேருயிருக்கை. 203. “अभिविष्य च” (அபிஷிச்ய ச), 204. “तव चार्थः प्रकल्पते” (தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே). (க்ருதஜ்ஞ:) இப்படித் தான் அவர்களுக்கு எல்லா உபகாரங்களைப் பண்ணினாலும், அவர்கள் அடியில் பண்ணின அல்பானு கூல்யத்தைக் • குவாலாக நினைத்திருக்கும். அவர்கள் பண்ணும் அபகாரமும் அறியான். 205. “अविज्ञाता सहस्रांशुः” (அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஸு:). தான் பண்ணின உபகார மும் அறியான். 206. “ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयाज्ञापयसर्पति” (ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி) என்றிருக்குமவன். அவர்கள் திறத்தில் தான் செய்யப் பெருத குறையை நினைத்திருக்கும் என்றுமாம். 207. “शिरसा याचतः” (ஸீரஸா யாசத:). (த்வமஸி) ஆஸ்ரயத்தில் ந ல ங் க ள் குணம்பெருதபடி இருக்குமென்னுதல்; இக்

/ (அதிகபாடும்) “ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் ஸதமப்பயாத் மவத்தயா । கதுஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி || உச்சயமானோ஽பி பருஷம் நோத்தரம் ப்ரதிபத்யதே ||”.

• குவாலாக — பெரிதாக.

a பெரியாழ்வார்திருமொழி 4-9-2. b திருவாய் 1-6-3. c திருவாய் 1-6-5. ஸுதா—8

उपर्युपर्यब्जध्रुवोऽपि पूरुषान्प्रकल्प्य ते ये शतमित्यनुक्रमात् ।
गिरस्त्वदेकैकगुणावधीप्सया सदा स्थिता नोद्यमतोऽतिशेरेते ॥ १९ ॥

19. உபர்யுபர்யம், ஜபு, வோடபி பூருஷாந்
ப்ரகல்ப்ய தே யே ஸதமித்யநுக்ரமாத் ।
கீரஸ் த்வதே, கைககு, ஞாவதி, ப்ஸயா
ஸத்யா ஸ்திதா நோத்யமதோடதிஸேரதே ॥

குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம்பெறும்படி ஸ்ப்ருஹணீய
மாயிருக்கும் என்னுதல். (ஸ்வபாவத:) இக்குணங்கள்
ஆவித்யகமன்று என்னுதல்; ஆவித்யகம் — அவித்யா
கல்பிதம். ஓளபாதி, கம் என்னலாகாதபடி ஃநைஸர்க்கிகம்
என்னுதல். (ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்ருதோததி:) எல்லா
குணங்களும் கல்யாணமாய், நிரதிஸயபேரக்யங்களமாய்,
அனுபவிக்க இழிந்தார்க்குக் கரைகாணவொண்ணுமைக்கு
ஒரு கடலென்னுமத்தனை என்கிறார். 108. “मतिक्षयाशिवर्तन्ते
न गोविन्दगुणक्षयात्” (மதிக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே ந கோவிந்த-
குணக்ஷயாத்).

18.

19. பதவுரை:— அப்யுப்யவ: உபரி உபரி அபி—ப்ரஹ்
மாக்களுக்கு மேலும் மேலும், தே யே ஸதம் இதி அநுக்ர
மாத்—“தே யே ஸதம்” என்று அடிக்கடி படிப்பதன்
மூலம், பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய—ப்ரஹ்மாக்களைக் கற்பித்து,
த்வத் ஏகைக குண அவதி, ப்ஸயா—உன்னுடைய ஒவ்
வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் காண்கையிலே
இச்சையாலே, ஸத்யா ஸ்திதா:—எப்போதும் இருக்கின்
றவையான, கீர:—வேதவாக்கியங்களானவை, உத்ய
மத:—ஆரம்பத்யஸையைக் கடந்து, ந அதிஸேரதே—மேல்
செல்லவில்லை.

அவ:— (உபர்யுபரி) இக்குணங்களுக்கு ஸங்க்யை
யில்லாதவோபாதி, ஓரோ குணங்களுக்கு அவதியில்லை
என்கிறார்.

ஃநைஸர்க்கிகம் — இயற்கையானது.

வ்யா:— (அப்யுபய: உபர்யுபரி தே யே ஸதமித்யநுக்ர
 மாத் பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய) திருநாபீ,கமலத்திலே அவ்யவ
 த்நானே பிறந்து, அவனோடே ஒதின சதுர்முகனுக்கு
 மேலே, அவனை மனுஷ்யர் கோடியிலே நிறுத்தி, 'தே
 யே ஸத'க்ரமத்தாலே மனுஷ்யகூந்தர்வாதி, ப்ரஹ்மாந்த
 மாக, அநந்தாவதி,ஸித்த்யர்த்தமாக ப்ரஹ்மாக்களைக்
 கற்பித்து. (ஏகைககு,ஸாவதி,பஸ்யா ஸத்யா ஸ்தித்யா கிர:)
 ஆனந்தகுணம் ஒன்றையும் எல்லை காண்கையிலே
 இச்சையாலே உத்யோகித்து, ஸர்வகாலமும் ஸ்திதை
 களான வைதிக கீர்களானவை. 'ஏகைக' என்கையாலே,
 ஜ்ஞானாநந்த்யாவஹமான யுவத்வாதிகளை நினைக்கிறது.
 'ஸத்யா ஸ்தித்யா கிர:' என்று நித்யத்வாபௌருஷேயத்
 வங்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். வேத்யாக்ஷரராஸியென்
 னாதே, கீர்கள் என்கிறது, 208. "वेदशब्देभ्य एवादी"
 (வேத்யஸப்,தே,ப்ய ஏவாதே,ள) என்கிறபடியாலே
 லௌகிகஸப்,த்யங்களும் வைதிகஸப்,த்யங்களாகையாலே
 சொல்லுகிறது. அவை அந்த குணங்களைக் கண்டபடி
 யென்? என்னில்: (நோத்யமதோ஽திஸேரதே) உத்யோக,
 த்யஸையான இதொழிய, மேல் கால்வாங்கிற்றினவிலை.
 209. "सैवानन्दस्य मीमांसा भवति" (ஸைஷாநந்த்யஸ்ய மீமாம்ஸா
 ப,வதி) இத்யாரப்ய, 209. "स एको ब्रह्मण आनन्दः" (ஸ ஏகோ
 ப்ரஹ்மண ஆநந்த:) இதி. (யுவா ஸ்யாத்) ஸ்வரூபகுணங்
 களுக்கும் உபலக்ஷணமாதல்; யுவத்வத்தால் வந்த தேஜஸ்
 னைச் சொல்லுதல். 'அத்யாயக' இதி ஜ்ஞானம்;
 'ஆஸிஷ்ட்ட,' இதி ஸக்தி:; 'த்யடிஷ்ட்ட,' இதி வீர்யம்;
 'புலிஷ்ட்ட,' இதி பூலம்; 'தஸ்யேயம்' இதி ஐஸ்வர்யம்.
 210. "अयुयता तव युवत्वमुत्तैर्गुणैः" (த்யயுததா தவ யுவ
 த்வமுதையர் குணௌகை:) இத்யாத்ய: (உத்யமத:)
 உத்யோகாத். (நாதிஸேரதே) அதிக்ரமணஸமர்த்த்யா ந
 ப,வந்தி.

त्वदाश्रितानां जगद्भवस्थितिप्रणाशसंसारविमोचनादयः ।

भवन्ति लीला विधयश्च वैदिकास्त्वदीयगम्भीरमनोनुसारिणः ॥ २० ॥

20. த்வத்யாஸ்ரிதாநாம் ஜகத், உத், ப, வஸ்தி, தி-

ப்ரணுஸம்ஸாரவிமோசநாத்யய: ।

ப, வந்தி லீலா வித்யஸ்ச வைதிகாஸ்

த்வதீயக்யம்பீ, ரமநோநுஸாரிண: ॥

20. பதவுரை (1):— த்வத்யாஸ்ரிதாநாம் — (பிரமன் முதலிய) உன்னுடைய அடியார்களுக்கு, ஜகத் உத், ப, வஸ்தி, தி ப்ரணுஸம்ஸார விமோசந ஆத்யய:—உலகத்தைப் படைப்பது, காப்பது, அழிப்பது, ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டு விப்பது முதலியவை, லீலா: ப, வந்தி—விளையாட்டாக இருக்கின்றன; வைதிகா: வித்ய: ச—வேத, விதிகளும், த்வதீய க்யம்பீ, ர மநோநுஸாரிண: ப, வந்தி—உன்னுடைய அடியார்களுடைய க்யம்பீ, ரமான திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

பதவுரை (2):— ஜகத் உத், ப, வஸ்தி, தி ப்ரணுஸம்ஸார விமோசந ஆத்யய:—உலகத்தைப் படைப்பது, காப்பது, அழிப்பது, ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிப்பது முதலிய, லீலா:—(உன்னுடைய) விளையாட்டுகள், த்வத் ஆஸ்ரிதாநாம் ப, வந்தி — உன்னுடைய அடியார்களுக்காக ஆகின்றன; வைதிகா: வித்ய: ச — வேத, விதிகளும், த்வதீய க்யம்பீ, ர மநோநுஸாரிண: ப, வந்தி — உன்னுடையதான க்யம்பீ, ரமான திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுகின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

அவ:— (த்வத்யாஸ்ரிதாநாமிதி) கீழ்ச்சொன்ன குணங்களுக்கு பேராக்தாவான ஆஸ்ரிதர் பெருமையை அருளிச் செய்கிறார். 211. “अस्मिन्मय च तयोर्ग शास्ति” (அஸ்மிந்நம்மய ச தத்யோக்யம் ஸாஸ்தி) என்று இவனாலே வந்த பெருமையை உடையவர்கள் அளவு இதுவானால், அவன்

பெருமை பரிச்சேதிக்கவொண்ணுது என்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமன்றோ என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (த்வத்யாஸ்ரிதாநாம்) ப்ரஹ்மருத்ராத்தீநாம் ஸநகாத்தீநாம் ச. தேவரை தூரநின்று ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களை உப தேஸகரமத்தாலே பெற்று, ஸம்ஸாரவிமோசநத்தையும் பண்ண ஸக்தரானபின்பு, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ர யிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலையாகா நின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாரஸம் அனுபவிக்கும் போது ஸங்கல்பத்தாலே ஜ்ஞாத்யாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்திறே அனுபவிப்பது. 212. “सङ्ख्यादेव तत् अतेः” (ஸங்கல்பாதேவ தச்சுருதே:), 213. “सङ्ख्यादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति” (ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதர்ஸ் ஸமுத்திஷ்ட்டுந்தி). ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதியில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி, ஸக்தி பிலலாமையாலே தவிருகிறார். ஆதிஸப்தத்தாலே அநேக ஸரீராந்த:ப்ரவேஸநியமநங்களை நினைக்கிறது. 214. “आख्यापारवर्ज” (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்), 215. “भोग-मावसाम्यलिङ्गाच्च” (பேக்யமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச). அத்வா, (ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரஸாஸம்ஸாரவிமோசநாத்ய: லீலா: த்வத்யாஸ்ரிதாநாம் பவந்தி) முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷயாவிறே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள். நிரதிஸயபேக்யதையே ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸம்ஸாரவிமோசகரென்கிறது ஆஸ்ரிதார்த்த மாகவிநே. ஆதிஸப்தத்தாலே ததார்த்தமான அநேகா வதாரங்கள், திருக்குரவையிலே அநேகவிக்ரஹபரிக்ர ஹாதிகள். (வித்யஸ்ச வைதிகா:) 216. “इदं कुरु। इदं मा कर्षीः॥” (இதம் குரு! இதம் மா கார்ஷீ:॥) என்று ஸ்வ தந்த்ரமான வைதிகவிதிகளும். (த்வத்யக்யம்பீரமநோநு ஸாரிண:) அநந்யப்ரயோஜனராய் ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய க்யம்பீரமான மனஸஸைப் பின்செல்லாநின்றன. மனஸ் ஸுக்கு க்யம்பீரத்வமாவது:— க்ஷுத்ரமான ஐஸ்வர்யாதிகளில் கால் தாழாதே, அநந்யப்ரயோஜனமாகை. 217.

नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये नमो नमो वाङ्मनसैकभूमये ।
नमो नमोऽनन्तमहाविभूतये नमो नमोऽनन्तदयैकसिन्धवे ॥ २१ ॥

21. நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே ।
நமோ நமோऽநந்தமஹாவிபூதயே
நமோ நமோऽநந்தத்யையகஸிந்தயே ॥

“ब्रह्मवादिनो वदन्ति” (ப்ரஹ்மவாதி, நோ வதந்தி) 88. “स
होवाच ध्यासः पाराशर्यः” (ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராஸர்ய:),
218. “ये तत्र ब्राह्मणारसंमर्शिनः” (யே தத்ர ப்ரஹ்மணாஸ
ஸமமர்ஸீந:) இத்யாரப்ய, 218. “यथा ते तत्र वर्तेरन् तथा तत्र
वर्तेथाः” (யத்யா தே தத்ர வர்த்தேரந் தத்யா தத்ர வர்த்தேத்யா:)
உ “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று
புகுவத்யுவிஷயத்தில் இவ்வளவு அவக்யாஹியாதார்க்கு,
219. “निदिध्यासितव्यः” (நிதித்யாஸிதவ்ய:), 220. “विशाय प्रज्ञां
कुर्वीत” (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத), 221. “आत्मानं ध्यायीत”
(ஆத்மானம் த்யாயீத) என்று விதிக்கிறதிறே. த்வத்யயமான
கும்பீரமனஸ்ஸை அனுஸரியாநின்றன என்றுமாம். 222.
“धृतिः स्मृतिर्ममैवाशा” (ஸ்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா). 20.

21. பதவுரை:—வாங்மநஸ அதிபூமயே—(ஸ்வயத்னத்
தால் அறிய நினைப்பவர்களுடைய) வாக்குக்கும், மநஸ்
ஸுக்கும் எட்டாதவனான உனக்கு, நம: நம:—நமஸ்காரம்
நமஸ்காரம்; வாங்மநஸ ஏக பூமயே—(நீ காட்டக் கண்ட
வருடைய) வாக்குக்கும், மநஸ்ஸுக்குமே நிலமாயிருக்கிற
உனக்கு, நமோ நம:—நமஸ்காரம்; அநந்த மஹா விபூ
தயே—அளவற்ற பெரிய ஐஸ்வர்யத்தை உடைய உனக்கு,
நமோ நம:— நமஸ்காரம்; அநந்த த்யா ஏக ஸிந்தயே—
அளவற்ற கருணைக்கு ஒரு கடலாயிருக்கும் உனக்கு,
நமோ நம:— நமஸ்காரம்.

அவ:—(நமோ நம இதி) இதுக்குக் கீழ் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்துக்கும், உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யத்துக்கும், குணோத்கர்ஷத் தால் வந்த நீர்மைக்கும் தோற்று, 104. “जितन्ते” (ஜிதந்தே) என்னும் ஸ்வேதத், வீபவாஸிகளைப் போலேயும், 77. “नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते” (நம: புரஸ்தாதத, ப்ருஷ்ட்ட-தஸ்தே) என்ற அர்ஜுனனைப்போலேயும், 8 “யாருமோர் நிலைமையன்” என்ற ஆழ்வாரைப்போலேயும், ஸரண்ய னுடைய பெருமையை அனுஸந்திக்கிறார். இதுக்கு முன்பு ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாய், இதில் ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது என்றுமாம். கீழ் ஸரண்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாய், மேல் சொல்லப்படுகிற ஸரணு க்தியை இதில் ப்ரஸ்தாபிக்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (வாங்மநஸாதிபூமயே நமோ நம:) எத்தனை யேனும் ஜ்ஞாநாதிகளும் ஸ்வயத்நத்தால் அறியப்படுக்கால், அவர்களுக்கு வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு அபூமியாய் இருக்கிற உனக்கு. 5. “यतो वाचो निवर्तन्ते” (யதோ வாசோ நிவர்த தந்தே), 111. “यद्यपि भगवान् ब्रह्मा जानाति पुरुषोत्तमम्” (யந்நாயம் புகுவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்). ‘நம:’ என்று அஹங்காரமில்லாத ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. 223. “मनात्मन्यात्मबुद्धिः” (அநாத்மந்யாத்மபூத்தி:) 61. “अहमपि न मम” (அஹமபி ந மம) இத்யாரப்ய, 61. “इत्येवमममतां योजयत्यतो नम इति” (இத்யேவமமமதாம் யோஜய த்யதோ நம இதி) 224. “द्वयक्षरस्तु भवेन्मृत्युस्यक्षरं ब्रह्मणः पदम्” (த்ய்வயக்ஷரஸ்து புவேந்மருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம்) இத்யாதி. நமஸ்ஸப்தம் * பர்யாயமாகையாலே ஸரணுக்தியை ப்ரஸ்தாபிக்கிறதாகவுமாம். † வீப்ஸையாலே, அந்த ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று அருளிச்செய்கிறார்.

* பர்யாயம்—ஒரே அர்த்தத்தைபுடைய இரண்டு சொற்கள் ஒன்றுக் கொன்று பர்யாயம் எனப்படும்.

/ வீப்ஸை—ஒரு தடவைக்குமேல் படித்தல்.

‡ திருவாய் 1-3-4.

न धर्मनिष्ठोऽसि न चात्मवेदी न भक्तिमांस्त्वचरणारविन्दे ।
अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य ! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥ २२ ॥

22. ந தர்மநிஷ்ட்டோஸமி ந சாத்மவேதீ,
ந பக்திமாம்ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே,
அகிஞ்சநோநந்யகதிஸ் ஸரண்ய !
த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ॥

225. “सकृत्ते नमः । द्विस्ते नमः ॥” (ஸக்ருத்தே நம: । த்விஸ்தே நம: ॥) இத்யாரப்ய, 225. “सहस्रकृत्वस्ते नमः । अपरिमितकृत्वस्ते नमः ॥” (ஸஹஸ்ரக்ருத்வஸ்தே நம: । அபரிமிதக்ருத்வஸ்தே நம: ॥) இத்யாதி. (வாங்மநஸைகபூமயே நமோ நம:) நீ காட்டக் காண்பாருடைய வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு நிலமா யிருக்கிற உனக்கு. 226. “भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथिव्याः ।” (பவந்தி பாவா பூதானாம் மத்த ஏவ ப்ருத்ய க்வித்யா:) இத்யாதி. (அநந்தமஹாவிபூதயே) அபரிச் சேத்யோபயமஹாவிபூதிகளாய் இருக்கிற உனக்கு. வாங் மநஸ்ஸுக்களுக்கு அபூமியாகைக்கு அடி அபரிச்சேத்ய மஹாவிபூதிகளாய் இருக்கை. (அநந்தத்யையகலிந்தயே) உன்னை வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு ஏகபூமியாம்படி பண்ணும் அபரிச்சேத்யத்யைக்கு ஒரு ஸிந்துவாயிருக்கிற உனக்கு. 227. “यदि शक्नोषि गच्छ त्वं” (யதி ஸக்னோஷி கச்ச த்வம்) என்று ஸர்வஸக்தியை ஓர் இடைச்சி பரிச்சேதிக்கலாம் படியிறே க்ருபையினுடைய நிரவதிகத்வம். 21.

22. பதவுரை:— ஸரண்ய—ஸரணமடையத்தகுந்த எம் பிரானே!, தர்மநிஷ்ட்ட: ந அஸ்மி—(அடியேன்) கர்மயோக்யத் தில் நிலைநின்றவன் அல்லேன்; ஆத்மவேதீ ச ந அஸ்மி— ஆத்மஜ்ஞானமும் உடையேனல்லேன்; த்வத் சரண அர விந்தே—உன் திருவடித் தாமரைகளில், பக்திமாந் ந அஸ்மி—பக்தியை உடையவன் அல்லேன்; அகிஞ்சந:— ஒரு உபாயமுமற்றவனும், அநந்யகதி:—வேறு புகலற்ற வனுமான அடியேன், த்வத் பாதமூலம்—உன் திருவடித்

தாமரைகளை, யே — ஸரணம் ப்ரபத், உபாயமாக நிர்ச்
யிக்கிறேன்.

அவ:—(ந தூர்மநிஷ்ட்டே, டீஸ்மி) தம்முடைய அதிகாரத்
தைச் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரஸ்துதமான ப்ரபத்தியை
ப்ரயோகிக்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன உபேயா நுகலமான
உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கிறது என்றுமாம். கீழ் “த்வாம்
ஸீல”, “உல்லங்கித” என்கிறவிடத்திலே துஷ்ப்ரக்ருதி
கள் உன் பெருமையை அறியார்கள்; ஸத்ப்ரக்ருதிகள்
அறிவார்கள் என்றார். “நமோ நம:” என்கிற ஸ்லோகத்
திலே, ஸ்வரூபத்தைப் பரதந்த்ரமாக உணர்ந்தவனுக்கே
இவ்விஷயம் ப்ராப்யமாவது; ஸ்வதந்த்ரனுக்கு ப்ராப்யமன்று
என்கிறது. ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில், ஸ்வஸக்திகொண்டு
ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயமன்று; தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை
முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயம் என்கிறார்.

வ்யா:— (ந தூர்மநிஷ்ட்டே, டீஸ்மி) தூர்மிகளுக என்
கிறேனல்லேன்; நாஸ்திகன் என்கிறேனல்லேன்; தூர்மத்
தில் நிஷ்ட்டை, உடையேனல்லேன். சிலர் தூர்மிகன்
என்று நினைக்கைக்கும், நானும் ‘எனக்கு நன்மையுண்டு’
என்று ப்ரமிக்கைக்கும், தானே சில ப்ரவர்த்தியாநின்று
ஞாகில் ‘தானே செய்திடுக’ என்று நீ கைவிடுகைக்கும்
வேண்டுவதுண்டித்தனை. உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கைக்கு
ஹேதுவாக, வேண்டும்படியான ப்ரவ்ருத்தியில் நிஷ்டை,
யில்லை என்கை. (ந சாத்மவேதி) ஆத்மதூர்ஸநம் பண்ணிப்
போருமவர்களைப்போலே சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறேனல்
லேன். கர்மயோகாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீணபாபஞன
வனுக்கு ஆத்மயாதூத்மய தூர்ஸநமாயிருக்க, அது இல்லை
என்றபோதே, தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநமில்லாமை அர்த்த,
ஸித்ததூமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமில்லை என்கிறது;— 228. “**ब्रह्म
जन्मनामन्ते ज्ञानवान्**” (புஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்)
என்று ஜந்மாந்தரஸம்ஸ்காரத்தாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்கலா
ஸ்தே—9

மிறே என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார். (த்வச்சரண ரஸிந்தே, ந புக்திமாந்) இவ்வாத்மாவுக்கு நாத்யனாயிருந் துள்ள உன்னுடைய நிரதிஸ்யபே, பாக்யமான திருவடிகளில் அனவரதபுக்தியை உடையேனல்லேன். கர்மஜ்ஞாநங் களை அங்குமாகவுடைத்தான புக்தி; அங்குந்தானில்லை என்றபோதே இதுவுமில்லையன்றோ? என்னில்: பூர்வோக்த ப்ரகாரத்திலே ஜந்மாந்தரஸம்ஸ்காரம் உதவி உண்டாகலா மிறே என்னில், அதுவுமில்லை என்கை. & “குளித்து மூன்றனலை”, b “நோற்ற நோன்பு”, c “கறவைகள் பின் சென்று” என்று. (அகிஞ்சந:) என்று—அனுதாபமென்ன, இவை உண்டாகைக்கு உறுப்பான ஆத்மகுணமென்ன, அதிகாரிஸக்திவாஞ்சு, ராதி, களென்ன இவற்றை உடையே னல்லேன். (அநந்யகூதி:) இப்படி நம்மைக் கிட்டுகைக்குக் கைம்முதல் இல்லையாகில், புறம்பே ரக்ஷகராயிருப்பார் பக்க லிலே போனாலோ? என்னில், புறம்பு ஒரு புகலில்லை என்னுதல்; b “உன்னை விட்டொன்றும் ஆற்றகிற்கின்றி லேன்” என்கிறபடியே, உன்னையொழியச் செல்லாது என்னுதல். (ஸரண்ய) தன்பக்கல் முதலில்லாதார்க்கு ஸரணவரணர்ஹலிறே. * (த்வத்பாத்யமூலம்) தேவர் திரு வடிகளை. மூலமென்றது, ஸௌலப்யாதி, குணங்களையும், இதராவயவங்களையுமொழிய, திருவடித் தாமரைகளை நினைக்கிறது. (ஸரணம் ப்ரபத்யே) விரோதி, நிவ்ருத்தி பூர்வகமான கைங்கர்யஸித்தி, திக்கு உபாயமாக அத்யவ ஸிக்கிறேன். 229. “उपाये गृह्यशिक्षोः” (உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ:) அஹிர்புத், ந்ய ஸம்ஹிதையிலே இதினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; 230. “अहमस्यपराधानामाश्रयः”

* (அதி, கபாட்யம்) - நிருபாதி, கஸரண்யராகையாலே ருசியே வேண்டுவது. தேவரைப் பெறுகைக்கு ஒரு கைம் முதல் வேண்டாவிடே. (த்வத்பாத்யமூலம்) 49. “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்ற தேவரீர் திருவடிகளே மூலம்.

न निन्दितं कर्म तदस्ति लोके सहस्रशो यन्न मया व्यधायि ।
सोऽहं विपाकावसरे मुकुन्द ! क्रन्दामि संप्रत्यगतिस्त्वाग्रे ॥ २३ ॥

23. ந நிந்தித்தம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி ।
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த, !
க்ரந்தாயி ஸம்ப்ரத்யக்யதிஸ் தவாக்யரே ॥

(அஹமஸம்யபராத்நாநாமாலய:); ஸ்வேதாஸ்வதரே, 38.
“यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யாத்நி
பூர்வம்). இந்த ஸ்வேலாகத்தாலே அதிகாரிஸ்வரூபமும்,
ஸரணாக்யதி ப்ரயோக்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று. 22.

23. பதவுரை:— முகுந்த:—முத்தியை அளிக்கும் எம்
பிரானே ! யத் நிந்தித்தம் கர்ம—யாதொரு நிந்திக்கப்பட்ட
காரியம், மயா—அடியேனால், ஸஹஸ்ரஸ:—ஆயிரக்கணக்
கான தடவை, ந வ்யதாயி—செய்யப்படவில்லையோ, தத்—
அப்படிப்பட்ட தீச்செயல், லோகே—ஸாஸ்திரத்திலேயே,
ந அஸ்தி—இல்லை; ஸ: அஹம்—அப்படிப்பட்ட அடியேன்,
விபாக அவஸரே ஸம்ப்ரதி — (அந்தக் கர்மங்கள்) புலனைக்
கொடுக்கும் துஸாயாகிய இப்பொழுது, அக்யதி:—வேறு
புகலற்றவனாய், தவ அக்யரே—தேவரீருக்கு முன்னால்,
க்ரந்தாயி—கதறுகிறேன்.

அவ:— (ந நிந்தித்தம்) “அனுக்ஷலங்கள் இல்லையென்று
வெறுக்கவேண்டா ; உண்டான யோக்யதைதையும்
அழிக்கவற்றான நிஷித்யானுஷ்டானங்கள் இல்லையாகில்,
நன்மைகளை உண்டாக்கிப் புருஷார்த்தத்தையும் தருகி
றோம்” என்று புகுவத்பிப்ராயமாக, ப்ரதிகூலங்களாலே
பூர்ணன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி, நிந்தித்தம்
கர்ம தத் லோகே நாஸ்தி) ஆயிரம் மடங்கு என்னால்

பண்ணப்படாதது யாதொரு நிந்தித கர்மம் உண்டு,—
 அதிபாதக மஹாபாதகாதிகள், அது ஸாஸ்த்ரத்தில் இல்லை.
 அனுஷ்டாபாதங்கள் பக்கல் இல்லாத நிஷித்தங்களும்
 ஸாஸ்த்ரத்திலே காணலாமிறே. (ஸோஹம்) நிஷித்தங்
 களை அனுஷ்டித்து ப்ராயஸ்சித்தங்களிலும் இழியாதே,
 தப்பச்செய்தோம் என்கிற அனுதாபமுமின்றிக்கே இருக்கிற
 நான். (ஸிபாகாவஸரே) அவை பக்வமாய், அனுபவத்தை
 யொழியப் போக்கிடமில்லாத அவஸ்தையில். (முகுந்த)
 முக்திபூமிப்ரத, இத்துர்தஸையை ப்ராப்தனாவனுக்கும்,
 தேவரே உஜ்ஜீவநஹேது என்னும் இத்தையே புத்தி,
 பண்ணி. 231. “**दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः**” (துரா
 சாரோ஽பி ஸர்வாஸீ க்ருதக்,நோ நாஸ்திக:) 232. “**दोषो
 यद्यपि तस्य स्यात्**” (தேஷோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்),
 233. “**वधाहमपि काकुत्स्थः कृपया पश्यपालयत्**” (வதாஹமபி
 காசுதஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்), 42. “**तस्मादपि बभूव
 प्रपन्नं न प्रतिप्रयच्छन्ति**” (தஸ்மாதபி வத்யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதி
 ப்ரயச்சந்தி). அஹிர்புத்யஸம்ஹிதாயாம், 234. “**अनेनैव
 प्रपन्नस्य भगवन्तं सनातनम् । तस्यानुबन्धाः पाप्मानस्सर्वे नश्यन्ति
 तत्क्षणात् ॥ कृतान्यनेन सर्वाणि तपांसि तपतां वर । सर्वे तीर्थास्सर्व-
 यक्षास्सर्वदानानि तत्क्षणात् ॥ कृतान्येतेन मोक्षश्च तस्य हस्ते न संशयः ॥**”
 (அநேநைவ ப்ரபந்நஸ்ய பகுவந்தம் ஸநாதநம் | தஸ்யாநு
 பந்தா: பாப்மானஸ் ஸர்வே நஸ்யந்தி ததக்ஷணாத் || க்ரு
 தாந்யநேந ஸர்வாணி தபாம்ஸி தபதாம் வர | ஸர்வே
 தீர்த்தாஸ் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸர்வதூநாநி ததக்ஷணாத் ||
 க்ருதாந்யேதேந மோக்ஷஸ்ச தஸ்ய ஹஸ்தே ந ஸம்ஸய: ||).
 (அகதி:) தேவரீருடைய நீர்மையேயன்றியே, என்னுடைய
 கதிஸூந்யதையே ஹேதுவாக. (ஸம்ப்ரதி க்ரந்த்யாமி)
 தேவருக்குப் பரிஹரிக்கவொண்ணாத துஸையிலே, தேவர்
 பக்கல் குணஹாநியை ஸம்ஸிக்கும்படி, ஸாதூநாநுஷ்
 டானம் பண்ணிப் புலம் பெருதாரைப்போலே கூப்பிடா
 நின்றேன். (தவாக்,ரே) 235. “**होरेण हि ममातुल्य**” (ஹரீரேஷா
 ஹி மமாதுலா) என்கிற தேவர் திருமுன்பே: 23.

निमज्जतोऽनन्तभगवार्णवान्तश्चिराय मे कूलमिवाऽसि लब्धः।

त्वयापि लब्धं भगवन्निदानीमनुत्तमं पात्रमिदं दद्यायाः ॥ २४ ॥

24. நிமஜ்ஜதோநந்தபுவார்ணவாந்தம்-

சிராய் மே கூலமிவாவஸி லப்யத:।

த்வயாபி லப்யதம் புகுவந்நித்யாதீ-

மநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா: ॥

24. பதவுரை:— அநந்த—(தேவருத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவினாலும்) அளவற்றவனான எம்பிரானே! புவ அர்ணவ அந்த:— ஸம்ஸாரமாகிய கடலினுள்ளே, சிராய் நிமஜ்ஜத: மே—நெடுநாள் அழுந்துகிற எனக்கு, கூலம் இவ லப்யத: அவஸி—கரைபோல் நீ கிடைத்தாய்; புகுவந்!—புகுவானே!, த்வயா அபி—உன்னாலும், இத்யாநீம்—இப்பொழுது, தயாயா: அநுத்தமம் பாத்ரம் இத்யம் லப்யதம்—(உன்) அருளுக்கு உயர்ந்த பாத்திரமாகிய இந்த வஸ்து (அடியேன்) அடையப்பட்டது.

அவ:— (நிமஜ்ஜத:) “உம்முடைய பூர்வவ்ருத்தி இதுவாயிருக்க, ‘க்ரந்தூமி’ என்று நம் குற்றம்போல் கூப்பிடுவது எத்தாலே?” என்ன, “ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்துகிற எனக்கு, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே உன் வாசியை அறிவித்தாய்; உகூசம் செய்யாது கொண்டாய் என்னைக் கூவிக் கொள்ளாய் வந்தந்தோ” என்கிற ப்ராங்ந்யாயத்தாலே உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கைக்கும் அந்த க்ருபையே ஹேதுவென்று, த்யையகரக்ஷயத்வத்தாலே கூப்பிடுகிறேன்” என்கிறார்; “எனக்கு தேவரை லபிக்கை பெருப்பேரு னாப்போலேயிறே, தேவருடைய க்ருபைக்கும் என்னுடைய லாபம்” என்கிறார்.

வ்யா:— (அநந்தபுவார்ணவாந்தர் நிமஜ்ஜத:). (அநந்த) த்ரிவித்யபரிச்சேத்யுரஹித! என்னுடைய ஸம்ஸாரத்தைப் பரிச்சேத்யுதிக்கிலும், தேவருடைய ப்ரபாவத்தைப் பரிச்

अभूतपूर्वं मम भावि किं वा सर्वं सहे मे सहजं हि दुःखम् ।
किन्तु त्वदग्रे शरणागतानां पराभवो नाथ ! न तेऽनुरूपः ॥ २५ ॥

25. அபூதபூர்வம் மம ப்ாவி கிம் வா
ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம் ஹி து:க்கம் ।
கிந்து த்வதக்ரே ஸரணாகதாநாம்
பராபுவோ நாது ! ந தே:நுரூப: ॥

சேதிக்க ஒண்ணுது என்கை. புவார்ணவவிஸேஷண
மாய், கரை காண ஒண்ணுத ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே
a “ஆவாரார் துணையென்று அலை நீர்க்கடலுள் அழுந்தும்”
என்கிறபடியே அழுந்துகிற எனக்கு என்னவுமாம்.
ஸங்காதிக்களைப்போலே கண்பற்றிலே இருந்தேனோ? (சிராய)
அநாதிகாலமெல்லாம் அழுந்துகிற எனக்கு. அழுந்துகை
யொழியப் பரிஹாரம் பார்க்க அறியாத எனக்கு. (கூலமிவ
லப்தே, டஸி) b “உன் பேருளால் இக்கரையேறி” என்
னும்படியே அழுந்துகிறவிடத்திலே கரை கிட்டினுற்போல
லப்துனாகாநின்றாய். (த்வயாபி லப்தம்) தேவராலும்
லபிக்கப்பட்டது. எனக்கு தேவர் பெருப்பேருனாப்போலே
யிறே c “எதிர் சூழல் புக்குத்” திரிந்த தேவர்க்கும் இவ்வஸ்து.
(புகுவந்) ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணரான தேவருடைய
பேறு என்னுமிடம் நானே சொல்லவேண்டுமோ? என்கை.
(இத்யாநீம்) தேவரும் நம்மை அற்றுவிடும்படியான துர்
தயையிலே. (அநுத்தமம் பாத்ரம்) உத்தமோத்தமமான
பாத்ரம். (இதம்) ரக்ஷகாபேக்ஷைக்கு இனியில்லை என்
னும் இவ்வஸ்து. (த்யாயா:) ரக்ஷயவிஷயம் உண்டாகில்
தான் உண்டாம் தேவர் தயைக்கு. 24.

25. பதவுரை:— நாது — நாதுனே!, மம — எனக்கு,
அபூதபூர்வம்—இதற்கு முன் ஏற்படாத, கிம் வா து:க்கம்
ப்ாவி? — என்ன து:க்கம் இனிமேல் உண்டாகிவிடப்

போகிறது? ஸர்வம் ஸஹே — எல்லா துஃக்கங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டேயிருக்கிறேன்; துஃக்கம் மே ஸஹஜம் ஹி — துன்பமென்பது என்னுடன் கூடப்பிறந்ததன்றே; கிந்து — ஆனால், த்வத்யூரே — தேவரீருக்கு முன்னால், ஸரணாகுதாநாம் பராபுவ:—வந்து ஸரணமடைந்தவர்களுக்கு (ஏற்படும்) அவமானம், தே ந அநுரூப: — உனக்குத் தகுந்ததன்று.

அவ:— (அபூதபூர்வமிதி) நம் பக்கல் ந்யஸ்தபூரராயிருக்கிற உமக்கு, 236. “सह्य सह्य भवेत्” (தத் தஸ்ய ஸத்யுருஸம் பூவேத்) என்கிறபடியே கண்டிருக்கை ஸ்வரூபமாயிருக்க, இங்ஙனே நிர்ப்பந்தித்தக்கடவீரோ? என்ன, “என்னுடைய அனர்த்தத்தைப் பரிஹரிககச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; ஆஸ்ரிதருக்கு விஷயங்களால் வரும் பரிபுவம், ரக்ஷகரான தேவருக்குத் தேஜோஹாநி என்று, அத்தைப் பரிஹரிககச் சொல்லுகிறேன்” என்கிறார்.

வ்யா:— (அபூதபூர்வம் மம பூனி கிம் வா) நரக க்யூர்ப்புவாஸ ஜநந மரண க்லேஸாதிடிகளே யாத்ரையாய்ப் போந்த எனக்கு, முன்பு அநுபூதமன்றிக்கே, இனி அநுபூவ்யமாயிருப்பதொரு துஃக்கமுண்டோ? கிம் கேஷபே; (ஸர்வம் ஸஹே) ஆதிவ்யாதிடிகள், பரபரிபுவம், ஸீதோஷ்ணாதிடிகள், தத்விஸ்லேஷஜநிததுஃக்கம் இவற்றை இவர் ஸஹிக்கவல்லராய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர். ஆத்மா நித்யன்; காலம் அநாதி; இவற்றைப் பொறுத்து உட்கொதிபோலே நஸரியாதே கிடந்த ஆஸ்சர்யத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறார். (மே ஸஹஜம் ஹி துஃக்கம்) அநாதிக்காலம் கர்மமே நிரூபகமாகப்போந்த எனக்கு, அதின் பூலமான துஃக்கமும் ஸஹஜமன்றே. (கிந்து) பொறுக்கவொண்ணாதது ஒன்று உண்டு. (த்வத்யூரே) ஸர்வஸேஷியாய், ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதரான தேவர் முன்பே. (ஸரணாகுதாநாம் பராபுவ:) உன் பக்கல் ந்யஸ்தபூரராயிருக்கும்வர்களுக்கு, ஸபூத்யாதி விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த எளிவரவு.

निरासकस्यापि न तावदुत्सहे

महेश ! हातुं तव पादपङ्कजम् ।

रुषा निरस्तोऽपि शिशुः स्तनन्धयो

न जातु मातुश्चरणौ जिहासति ॥ २६ ॥

26. நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே

மஹேஸ ! ஹாதும் தவ பாதுபங்கஜம் ।

ருஷா நிரஸ்தோ஽பி ஸிஸு: ஸ்தநந்த்யோ

ந ஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி ॥

a “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ?”, b “கிறி செய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ?” என்று விஷயஸங்நிதியே தொடங்கி, எளிவரவாயிறே அநந்யப்ரயோஜனம் இருப்பது, பூஹுவசனத்தாலே சொல்லுகிறது,— ஒருத்தனுடைய எளிவரவு ஸஜாதீயர்க்காக வந்தது என்கை. c “எங்ஙனம் தேறுவர் உமர்” என்கிறபடியே, உனக்குக் கை புகுந்தவர்களும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் அதிசங்கை பண்ணுவார்கள் என்கை. (நாது) இது தன்னரசு நாடாகில் தேவருக்கு வருவதுண்டோ? உடைமை நோவுபடுவது உடையவனுக்கு எளிவரவன்றோ? (தே நானுருப:) 49. “सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற தேவருக்கு அநுருபமன்று. அது தனக்கு அஸஹ்யம் என்கை. 25.

26. பதவுரை:— மஹேஸ !—ஸர்வேஸ்வரனே ! நிராஸகஸ்ய அபி — (என்னை நீ) அகற்றித்தள்ளினாலும், தவ — உன்னுடைய, பாது பங்கஜம் தாவத்—திருவடித்தாமரையை, ஹாதும்—விடுவதற்கு, ந உத்ஸஹே — துணியமாட்டேன்; ஸ்தநந்த்ய: ஸிஸு: — முலைப்பால் குடிக்கும் குழந்தை, ருஷா—கோபத்தினால், நிரஸ்த: அபி—(தாயால்) தள்ளப் பட்டாலும், மாது:—தாயினுடைய, சரணௌ — கால்களை, ஜாது—ஒருபொழுதும், ந ஜிஹாஸதி—விடவிரும்பாதன்றோ.

a திருவாய் 6-9-9.

b ஷு 6-9-8.

c ஷு 8-1-3.

அவ:—(நிராஸகஸ்யாபி) “தேவருடைய ரக்ஷணாவதால் வந்த தேஜோஹானியையும் பாராதே என்னைக் கைவிடுமன்றும், நான் விடப்பார்க்கிறிலேன்” என்று, தம்முடைய அக்திகத்வத்தாலே, தம்முடைய மஹா விஸ்வாஸத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

வ்யா:— (நிராஸகஸ்யாபி) ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற தேவர், நிராஸகராக ப்ரஸங்க்யமில்லை; இப்படிப்பட்ட தேவர் நிஷ்கருணராய் நிராஸகரானாலும். (தவ பாத்யபங்கஜம் தாவத் ஹாதும் நோத்ஸஹே) ரக்ஷகமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், பேரக்யமுமான திருவடிகளை முந்துற முன்னம் விட்டு ஜீவிக்க ஸ்ரத்ததை பண்ணுகிறிலேன். a “கண்டார் இகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டாளை யல்லால அறியாக் குலமகள்போல்” என்று தேவர் ரக்ஷகரன்றியிலேயொழிந்தாலும், புறம்பு போக்கில்லை என்கை. (மஹேஸ) 16. “**तमीश्वराणां परमं महेश्वरं**” (தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்) என்றும், 237. “**ईश्वरसर्वभूतानां**” (ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்) என்றும் சொல்லுகிற படியே நிருபாதி, கநிர்வாஹகனானவனே! ஸம்ஸாரத்தில் பூந்தங்களைப்போலே கர்மோபாதி, கமாய், புறம்பே போய் உஜ்ஜீவிக்கிறேனோ? 238. “**सुहृदं सर्वभूतानां**” (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) 239. “**सर्व्वामेव लोकानां पिता माता च मूधवः**” (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மூதவ:) என்னும் நிருபாதி, கமான பரிவும் ஸம்பூந்தமும் புறம்பே யுண்டாய், தேவரை விட்டுப்போய் உஜ்ஜீவிக்கவோ? (ஸ்தநந்த்யஸ் ஸிஸு: ருஷா நிரஸ்தோ஽பி) ஸ்தந்யமே தூரகமான சிசுவானது, ஜநநியாலே க்ரோத்யமடியாக விடப்பட்டாலும். ஸ்வரக்ஷணத்திலே ஸக்தியின்றிக்கே, ததேகரக்ஷயமான துஸையைச் சொல்லுகிறது. இவ்வாத்மவஸ்து ஈஸ்வரைகரக்ஷயமாய், நித்யஸ்தநந்த்யமாயிறே இருப்பது. b “அரிசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்

तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति ?।
स्थितेऽरविन्दे मकरन्दनिर्भरे मधुव्रतो नेशुरकं हि वीक्षते ॥२७॥

27. தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாத,பங்கஜே
நிவேஸிதாத்மா கத,மந்யதி,ச்ச,தி?।
ஸ்தி,தே:ரவிந்தே, மக்ரந்த,நிர்ப்ப,ரே
மது,வ்ரதோ நேசுரகம் ஹி வீக்ஷதே॥

றிடினும் மற்றவள்தன் அருள் நினைந்தே அழுங்குமுவி";
"ஈன்ற தாய்" என்றும், "அரிசினம்" என்றும் விருத்து,
தூர்மம், ஏகாஸ்ரயத்தில் ஸம்ப,வியாது என்கை. பிதா
வுக்கு ஹிதார்த்த,மாக க்ரோத,ம் ஸம்ப,வித்தாலும்,
மாத்ருவிஷயத்தில் ஸம்ப,ாவனை இல்லையிறே. (ஐாது)
க்ருத்துதையான போதோடு, ஆத,ரித்த போதோடு
வாசியற. (மாதுஸ்ச்ரணௌ ந ஹிஹாஸதி) கையாலே
தள்ளுகையன்றிக்கே, காலாலே தள்ளிலும், அந்தக்
காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமத்தனையொழிய, புறம்பு போகப்
பாராதாப்போலே. 26.

27. பதவுரை:— அம்ருதஸ்யந்திநி — அம்ருதத்தைப்
பெருக்குகிற, தவ பாத, பங்கஜே—உன் திருவடித் தாமரை
யில், நிவேஸித ஆத்மா—(உன் அருளாலே) வைக்கப்
பட்ட மனமானது, அந்யத்—மற்றொன்றை, கத,ம்—எப்படி,
இச்ச,தி—விரும்பும்? மக்ரந்த, நிர்ப்ப,ரே—தேன் நிறைந்த,
அரவிந்தே,—செந்தாமரையானது, ஸ்தி,தே ஸதி—இருக்கும்
பொழுது, மது,வ்ரத:—வண்டு, இக்ஷுரகம்—முள்ளிப்பூவை,
ந வீக்ஷதே ஹி—காணவும் மாட்டாதன்றோ?

அவ:— (தவாம்ருதஸ்யந்திநி) "என்னுடைய அந்ய
க,தித்வத்தாலே விடமாட்டாத அளவேயோ? தேவர்
பேராக்யதையிலே அழுந்தின மகஸ்ஸும் வேறொன்றில்
போகமாட்டாது" என்கிறார்.

வ்யா:— (தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே) ப்ராப்தமு
மாய், பேராக்யமுமான தேவர் திருவடிகளிலே. 240.
“विष्णोः परे परमे मध्व उत्सः” (விஷ்ணு: பதே, பரமே மத்வ
உத்ஸ:), 116. “रसो वै सः” (ரஸோ வை ஸ:) & “தேனே
மலரும் திருப்பாதம்” என்று ஸ்ருதி ஸித்தத்திமிறே பேராக்
யதை. (நிவேஸிதாத்மா) தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான
ப்ரஸாதத்தாலே நிவேஸிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது.
அபேராக்யமுமாய், அப்ராப்தமுமான ஹேய்விஷயங்களிலே
பழகிப்போந்த மநஸ்ஸு, ஸூரிபேராக்யமான தேவர் திரு
வடிகளிலே அவகூஹிக்கும்போது, தேவர் ப்ரஸாதமே
வேண்டாவோ? (கத்யமந்யதிச்சதி) 241. “मय्यासकमनाः”
(மய்யாஸக்தமநா:) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே
ஸக்தமான மநஸ்ஸு, தத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களில்
ஸ்ரத்ததை, பண்ணும்படி எங்ஙனே? உன் வாசியையும்
அறிந்துவைத்து, சைதந்யப்ரஸரத்வாரமான இது, விஷ
யாந்தரங்களை விரும்பும்படி எங்ஙனே? (அரவிந்தே, மக
ரந்த்யநிர்ப்பரே ஸ்திதே ஸதி) ஸுகூஸ்பர்ஸமாய், மதுவாலே
பூர்ணமான செந்தாமரையானது, பேராக்தாக்களைக் குறித்து
அவஸரப்ரதீக்ஷமாயிருக்க. (மதுவ்ரத:) மதுவே ஜீவன
மான பதூர்த்தம் என்னுதல்; மது, ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
இடத்திலே பருகக்கடவோம் என்கிற ஸங்கல்பத்தை
உடைய பதூர்த்தம் என்னுதல். (இக்ஷரகம் ந ஸீக்ஷதே)
கிட்டுகையே அரிதாய், கிட்டினாலும் நாக்கு நனையப்
போராதேயிருக்கிற முள்ளிப்பூலிலே சென்று பணியா
தொழிகையன்றிக்கே, கடாக்கிப்பதும் செய்யாது. (ஹி)
இது உபதேஸிக்கவேண்டுமோ தேவருக்கு? ஸம்ப்ரதிபந்ந
மன்றோ? b “எங்குப்போய் உய்கேன் உன் இணையடியே
யடையல்லால்” என்றிராதோ? 27.

त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य कदाऽपि केनचिद्यथा तथा वाऽपि सकुङ्कुतोऽञ्जलिः ।
तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतश्शुभानि पुष्णाति न जातु हीयते ॥ २८ ॥

28. த்வதங்க்,ரிமுத்,தி,ஸ்ய கத்யா஽பி கேநசித்
யத்யா தத்யா வா஽பி ஸக்ருத்க்ருதோ஽ஞ்ஜலி: ।
ததைவ முஷ்ணாத்யஸாப்யாந்யஸேஷதஸ்
ஸாப்யாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ॥

28. பதவுரை:— த்வத் அங்க்,ரிம் உத்,தி,ஸ்ய—உன்
திருவடியைக் குறித்து, கத்யாபி—எப்போதாவது, கேநசித்—
எவனாலேயாவது, யத்யா தத்யா வா அபி—எம்மாதிரியாகவா
வது, ஸக்ருத்—ஒரு தடவை, க்ருத:—செய்யப்பட்ட, அஞ்
ஜலி:—அஞ்ஜலியானது, ததைவ—அப்போதே, அஸா
ப்யாநி—பாபங்களை, அஸேஷத: — மிகுதியில்லாமல், முஷ்
ணாதி—போக்குகின்றது; ஸாப்யாநி—நன்மைகளை, புஷ்ணாதி—
விருத்தியடையச் செய்கிறது; ஜாது—ஒரு சமயத்திலும்,
ந ஹீயதே—குறைகிறதில்லை.

அவ:— (த்வதங்க்,ரிம்) ‘ந தூர்மநிஷ்டே,ராஸ்மி’யிலே
தேவர் திருவடிகளை லபி,க்கைக்கு அனுகூலங்கள் ஒன்று
மில்லையென்றார் ; அவ்வளவேயன்று ; ப்ரதிகூலங்களால்
பூர்ணனென்றார் ; இப்படிப்பட்ட என க்ருதம் பேற்றில்
வந்தால் தேவர் க்ருபையே பர்யாப்தமென்றார் ; இப்படி
ந்யஸ்தப்யரணன் என் பக்கலிலே விரோதி, மேலிடுகை
தேவர்க்குத் தேஜோஹானியென்றார். அத்தைப் பாராதே
தேவர் கைவிட்டவன் நும் புறம்பு போக்கில்லையென்றார். இனி
மேல் “த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று நீர்
பண்ணின ப்ரபத்தியொன்றும் அமையுமோ விரோதி,நிவ்ருத்
திக்கும், அபி,மதனித்,தி,க்கும்? என்ன, மனோவாக்காயங்கள்
மூன்றாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேண்டுமோ ?
242. “बद्धाञ्जलिपुटं दीनं याचन्तं शरणागतम्” (புத்,த்யாஞ்ஜலிபுடம்
தீ,நம் யாசந்தம் ஸரணாகதம்) என்கிற காயிகமான அஞ்ஜலி
யொன்றுமே அமையாதோ ? என்கிறார் இதில்.

வ்யா:— (த்வத்யங்கீரிம்) நிருபாதி,கஸேஷியான உன் னுடைய நிரதிசய பேராக்யமுமாய், ஸர்வஸூலபுமுமான திருவடிகளை. இத்தால், ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாய், ப்ராப்தமுமாய் இருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. (உத்தி,ஸ்ய) இத்தையே பரமப்ராப்யமாக நினைத்து; இத்தால் ப்ரயோஜநாந்தரவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (கத்யாபி) இச்சை, பிறந்தபோது காலம் என்கை; இத்தால் * வஸந்த க்யூஷ்மாதி, ஸூக்லக்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி, காலநியதியை உடைய * ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளில் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி. (கேநசித்) இத்தால், த்ரைவர்ணிகத்வ க்ருஹ்மேதி,த்வ ஸ் க்ருஷ்ணகேஸத்வ வேத்யவேத்யாங்க, வித்யாதி,காரிநியமமுடைய கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. ஆகையால் ஸர்வாதி,காரமென்கை. (யத்யா தத்யா) ப்ரகாரநியதி இல்லையென்கிறது. இத்தால் ஸாஸ் த்ரங்களில் ப்ரகாரவிசேஷநியமமுண்டான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. (வா அபி) என்று விகல்பஸமுச்சயஸூசக மான அவ்யயங்கள் இரண்டாலும், ஒன்றிலே நியதமான கர்மங்களில் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லு கிறது. (ஸக்ருத்க்ருத:) என்று, யாவஜ்ஜீவாதி,காரமான நித்யகர்மவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (அஞ்ஜலி:) /ஜாயாதி, ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமான அஸ்வமேத்யாதிகளிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான ஸுகரத்வம் சொல்லுகிறது. (ததேவ) தே,ஸாந்தரே காலாந்தரே தே,ஹாந்தரே புலப்ரத்யமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (அஸூப்யாந்ய ஸேஷத:) ஸர்வபாபங்களும் மறுவலிடாதபடி போகை.

49. “ सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि ” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி). இத்தால் ஒரு பாபத்துக்கு ஒரு ப்ராயஸ்சித்த

• “வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத” என்ற வாக்கியத்தை நினைக்கிறார்.

§ “ஜாதபுத்ர: க்ருஷ்ணகேஸோ டக்,நீநாத்யதீத” என்றதை நினைக்கிறார்.

/ “அயஜ்ஞோ வா ஏஷ யோ டாதீக:” என்ற வாக்கியத்தை நினைக் கிறார். “வித்தவ்யயாயாஸாதி,” என்று பாடப்பேசும்.

उदीर्णसंसारदवाशुशुक्षणि क्षणेन निर्वप्य परं च निर्वृतिम् ।

प्रयच्छति त्वचरणारुणाम्बुजद्वयानुरागामृतसिन्धुशीकरः ॥ २९ ॥

29. உதீர்ணஸம்ஸாரத்யவாஸம்ஸம்ஸுக்ஷனிம்

க்ஷணேந நிர்வாயம் பரம் ச நிர்வருதிம் ।

ப்ரயச்சதி த்வச்சரணருணம்புஜ-

த்யவயாநுராக்யாம்ருதஸிந்து,ஸீகர: ॥

மான த்யவாத்யஸவார்ஷிக ஸம்வத்ஸரசாந்த்யராயண க்ருச்
ச்யராதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. (முஷ்ணாதி) “முஷ-ஸ்தேயே”;
a “வஞ்சித்து...முற்றும் தவிர்ந்த”, b “சம்மெனாதே கைவிட்
டோடி” என்று போன ப்ரகாரம் தெரியாதொழிகை. (ஸம்புநி
புஷ்ணாதி) விரோதியைப் போக்கிவிடுமளவன்றிக்கே,
அபிமதங்களாலே பூர்ணமாக்கும். பூஹுவசநத்தாலே —
பரபுக்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபுக்தி, தேயஸவியேஷப்ராப்தி,
புக்யவல்லாபம், ப்ராப்திபுலமான கைங்கர்யம் இவற்றைச்
சொல்லுகிறது. இத்தால் ஸ்வர்க்க்யாதிகளான ஓரோ
புலங்களிலே நியதமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. (ந
ஜாது ஹீயதே) இத்தனையும் கொடுத்தாலும் தான் குறையா
திருக்கை. இத்தால், புலப்ரத்யானத்தளவிலே க்ஷீண
ஸக்திகமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. 243. “अञ्जलिः
परमा मुद्रा क्षिप्रं देवप्रसादिनी” (அஞ்ஜலி: பரமா முத்யரா க்ஷிப்ரம்
தேயவப்ரஸாதிநீ), 244. “सुसुखं कर्तुमव्ययम्” (ஸுஸுக்யம்
கர்த்துமவ்யயம்) கரியாநுபமான அஞ்ஜலி குறையா
திருக்கையாவதென்? என்னில்: அந்யப்ரயோஜனராய்க்
கொண்டு பண்ணின அஞ்ஜலியாகையாலே, ப்ரஸந்நான
நஸ்வரன், எல்லாம் செய்தாலும், ஒன்றும் செய்யாதானாய்
இருக்கையாலே. 206. “अणं प्रवृद्धमिव मे हृदयाभापसर्पति”
(ருணம் ப்ரவ்ருத்த்யமிவ மே ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி),
c “உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றே இருத்தி நீ”
என்னக்கடவதிநே.

29. பதவுரை:—தவத் சரண அருண அம்புஜ த்வய அநுராக, அம்ருத ஸிந்து, ஸீகர:—உன்னுடைய திருவடிகளாகிற இரு செந்தாமரைகளில் அன்பென்னும் அமுதக் கடலின் ஒரு துளியானது, உதீர்ண ஸம்ஸார த்வ ஆஸுஸுக்ஷணம்—கிளர்ந்தெரிகிற ஸம்ஸாரமாகிய காட்டுத் தீயை, க்ஷணேந — ஒரு கணநேரத்தில், நிர்வாப்ய — அவித்துவிட்டு, பராம்—மேலான, நிர்வருதம் ச—ஆந் துத்தையும், ப்ரபச்சுதி—கொடுக்கிறது.

அவ:— ஆயாஸாத்மகமான அஞ்ஜலிதான் வேண்டுமோ? உ “சிந்திப்பே அமையும்” என்கிறபடியே, மாணஸமாக அமையாதோ விரோதி, நிவ்ருத்திபூர்வகமான பரம பதுத்தைத் தர? என்கிறார். இத்தால் 242. “தீந்” (தீநம்) என்கிற மாணஸப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. “ந தூர்ம நிஷ்டேடூரஸ்மி” என்கிற இது வாசிகப்ரபத்தியாய், “ த்வதுங்கூரிமுத்தித்யஸ்ய ” என்றது காயிகப்ரபத்தியாய், இதில் மாணஸமான ப்ரபத்தி என்னவுமாம். அத்வா, “த்வதுங்கூரிம்” “உதீர்ண” என்கிற ஸ்லோகத்வயத்தாலே ப்ரபத்திபுலமான பரபுத்தியைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம்.

வ்யா:- (உதீர்ணஸம்ஸாரத்வாஸுஸுக்ஷணம்) *கிளர்ந்து எரிகிற காட்டுத்தீயை. ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டுத்தீயாகச் சொல்லுகிறது, —தூஹ்யமான காட்டில் அக்ஷனியை அவிக்கவொண்ணாதாப்போலே. அவித்யாதிசுருக்கு இலக்காமித்தனையொழியப் பரிஹரிக்கவொண்ணாது என்கைக்காக. ஆத்மா அதூஹ்யமென்கிறது, லௌகிகாக்ஷனி

* (பா) கிளர்ந்து எரிகிற ஸம்ஸாரமாகிற காட்டில் அக்ஷனியை. காட்டில் அக்ஷனியை அவிக்கவொண்ணாதாப்போலே. அவித்யாதிசுருக்கு இலக்காமித்தனையொழிய, பரிஹரிக்கவொண்ணாது என்கை.

யிலிறே. ஸம்ஸாரியை 245. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே துக்,தபடம்போலே ஆக்குமிறே. (கூணேந நிர்வாப்ய) 246. "अथ सोऽमयकृतः" (அத, ஸோடப,யங்க,த:) என்கிறபடியே அ ப் போ தே அவித்து. "ததைவ முஷ்ணாதி", "கூணேந நிர்வாப்ய" என்று சொல்லுகை யாலே, அவ்வதிகாரிக்குப் புலத்துக்கு விளம்புமில்லை என்கிறார். 247. "यथेयिकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत" (யதே,ஷீகதூல மக்,நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ,யேத) என்கிறபடியே, இவன் பட்ட நோவை இவன் விரோதி,வர்க்குத்தோடு போக்கும் ஈஸ்வரன் என்கை. (பராஞ்ச நிர்வருதிம் ப்ரயச்சுதி) ஒரு தே,ஸாவிஸேஷத்திலே, ஆநந்த,நிர்ப்ப,ரனாயிருக்கும் இருப்பைத் தாராநிற்கும். 2. "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" (நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி), 248. "मम साधस्यमागताः" (மம ஸாத,ர்ம்யமாக,தா:), 122. "स खराड्मवति" (ஸ ஸ்வராட், ப,வதி) என்னும் ஸுக,மிறே. (த்வச்சரனானும் புஜேத்யாதி,) ப்ராப்தனாய், ஸுலப,ன உன்னுடைய நிரதிஸயபே,ாக்யமான திருவடிகளில் அநுராக,மாகிற அம்ருதஸாக,ரத்திலே ஒரு திவலை. அருணபத,த்தாலே பரப,ாக,ரஸம் சொல்லுகிறது. அம்பு,ஜஸப்த,த்தாலே மென்மை குளிர்ச்சி நாற்றங்களால் வந்த ரஸம். (த்வயம்) அந்யோந்யஸத்,ருஸமான சேர்த்தியழகால் வந்த ஸார ஸ்யம். இத்தால், அநுராக,ஜனகமான திருவடிகள் என்கை. (அநுராக,) திருவடிகளில் அத்யவஸாயாத்மக மான ருசி என்னுதல்; ப்ரபத்திபுலமாய் கைங்கர்யோப கரணமான புக்தி என்னுதல்; ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். (அம்ருத) ஸமர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் இருக்கையன்றியே பத்யமுமாயிருக்கை. (ஸிந்து,ஸீகர:) 3. "अतनिलं பெரிய என்னவா" என்கிற விஷயானுருபமான ப்ரேமமெல்லாம் வேண்டா அபி,மத ஸித்,தி,க்கு என்கை.

28.

विलासविक्रान्तपरावरालयं नमस्यदार्तिक्षणे कृतक्षणम् ।

धनं मदीयं तव पादपङ्कजं कदा नु साक्षात्करवाणि चक्षुषा ॥ ३० ॥

30. விலாஸவிக்ராந்தபராவராலயம்

நமஸ்யத்யார்த்திக்ஷபணே க்ருதக்ஷணம் !

த,நம் மதீயம் தவ பாதுபங்கஜம்

கத்யா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா ||

30. பதவுரை:— விலாஸ விக்ராந்த பர அவர ஆலயம்— விளையாட்டாக அளக்கப்பட்ட மேலானவரான தேவர்களுடையவும், கீழான மனுஷ்யாதிகளுடையவும் உலகங்களை உடையதும், நமஸ்யத் ஆர்த்தி க்ஷபணே—வணங்கினவர்களின் தூக்கங்களைப் போக்கும் விஷயத்தில், க்ருதக்ஷணம்—காலத்தைச் செலவிடுவதும், மதீயம் த,நம்—எனக்குச் செல்வமாயிருப்பதுமான, தவ பாதுபங்கஜம்—உன்னுடைய திருவடித்தாமரையை, கத்யா நு—எப்போதுதான், சக்ஷுஷா—கண்ணாலே, ஸாக்ஷாத்கரவாணி—காணப்போகிறேன் ?

அவ:— (விலாஸேதி) இப்படி விளம்பு, ஹேதுவில்லாத ஸித்தேத்யாபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தவராகையாலே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாதே த்வரை ப்ரேரிக்க, & “கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” என்கிறார். ப்ரபத்தியுலமான பரபுக்தியாலே b “களைகழல் காண்பதென்றுகொல்கண்கள்” என்றும், c “காணக் கருதுமென் கண்ணே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணாலே காண்பது என்று ? என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (விலாஸேத்யாதி,) லீலையாக ஆக்ரமிக்கப்பட்ட உத்க்ருஷ்டரான தேவதைகளுடைய இருப்புகளையும், மரணதூர்மாக்களான மனுஷ்யாதிகளுடைய இருப்புகளையும்

உடைத்தாயுள்ளத்தை. விமுக்தருடைய தலையிலே அநாயாஸேன சென்றிருந்த திருவடிகளுக்கு, ருசியையுடையார் தலையிலே இருக்கை பணியுண்டோ? (விக்ரந்த) அந்ய பரராணர் பக்கலிலேயோ மேல்விழலாவது? அந்ய ப்ரயோஜனார் பக்கலிலே மேல்விழலாகாதோ? (பராவராலயம்) வஸிஷ்டசுண்டாளவிபாக்யமின்றிக் கே தூளிதூானம் பண்ணின திருவடிகள் அதையொழியச்செல்லாத எனக்கு அரிதாவதே! 155. “सङ्क्षुराणं” (ஸங்கை, ஸ்-ஸுராணம்) என்கிற கர்மபாவநாநிஷ்டரும், a “தவஞ் செய்து நான்முகனே பெற்றான்” என்கிறபடியே உபய பாவநாநிஷ்டரும் பெற்ற பேறு எனக்கு அரிதாவதே! (நமஸ்யதூர்த்திக்ஷபணே க்ருதக்ஷணம்) ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த * அபதூநம் கிடக்க கிடர்! திருவடிகளிலே தலை சாய்த்தாருடைய ஆர்த்திகளைப் போக்குகையிலே க்ருதாவஸரமாயுள்ளத்தை. ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்திலே ‡ அவஸர ப்ரதீக்ஷமான திருவடிகளைக் காண்கைக்கு “கதூ நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா” என்று கூப்பிடவேண்டுவதே! (தூநம் மதீயம்) b “வைத்தமாநிதி” என்கிறபடியே எனக்கு ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாய் உள்ளத்தை. (தவ பர்த்யபங்கஜம்) ஸர்வஸுலபமுமாய், ஆஸ்ரிதவத்ஸலமுமாய், நிரதிஸாயபேக்யமுமான திருவடிகளை. (கதூ நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி) த்ரைவிக்ரமாபதூநதூளிதூானத்திலும் காணப்பெருத நான் என்று காணவிருக்கிறேன்? ‘விஷயங்களிலே மண்டிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவே இருக்கிற உமக்கு நம்மையொழியச் செல்லாதபடி புகுர நிறுத்தினோமாகில், ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே கூப்பிடுகிறதென்?’ என்ன, கண்ணாலே கண்டு விடாய் தீர இருக்கிற எனக்கு, ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் ஒரு வ்யாவ்ருத்தி பண்ணித்தர அமையுமோ? (சக்ஷுஷா) ஒரு தேஸ

* அபதூநம் — முன் நடந்த வ்ருத்தாந்தம்.

‡ அவஸரப்ரதீக்ஷம் — காலத்தை எதிர்பாசப்பது.

a இர-திருவ-78. b திருவாய் 6-7-11.

कदा पुनश्चङ्खरथाङ्गकल्पकध्वजारविन्दाङ्कुशवज्रलाञ्छनम् ।
त्रिविक्रम! त्वच्चरणाम्बुजद्वयं मदीयमूर्धानमलङ्कुरिष्यति ॥ ३१ ॥

31. கதா புநச் ஸங்க்ரதாங்க் கல்பக
த்வஜாரவிந்தாங்குஸவஜ்ரலாஞ்சநம் ।
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணம்புஜத்வயம்
மதீயமூர்த்ததாநமலங்கரிஷ்யதி ॥

விசேஷத்திலே ஸதாதாஸநம் பண்ணப்பெருதே காண
விடாய்த்த எனக்கு, கண்ணுலே காணவேணும். 30.

31. பதவுரை:— த்ரி விக்ர ம! — திரிவிக்ரமாவதாரம்
செய்த எம்பிரானே!, ஸங்க்ரதாங்க் கல்பக த்வஜ அரவிந்த,
அங்குஸ வஜ்ர லாஞ்சநம்—சங்கு, சக்கரம், கல்பகவ்ருக்ஷம்,
கொடி, தாமரை, அங்குஸம், வஜ்ராயுதம் இவைகளை
அடை!பாளமாக உடைய, த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்—
உன் திருவடித்தாமரையினை, மதீய மூர்த்ததாநம்—என்
தலையை, கதாபுந: அலங்கரிஷ்யதி—எப்போதுதான் அலங்
கரிக்கப்போகிறது?

அவ:— (கதா புந:) இதில், கண்ணுலே காணுமளவும்
போராது. a “படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே
தலைக்கணியாய்”, என்றும், b “கோலமாம் என் சென்னிக்கு
உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றும் சொல்லுகிற
படியே உன் திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிக்க
வேண்டும் என்கிறார்.

வ்யா:—(கதா புந:) திருவடிகளிலுண்டான ப்ராப்தியை
யும், ஸௌலப்யத்தையும், பேராக்யதையையும் அனுஸந்
தித்து அத்தால் வந்த த்வரையாலும், விளம்புஹேது
வில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தவராகையாலும்
‘பின்னை எப்போது செய்வது?’ என்கிறார். (ஸங்க்ரதாங்

விராஜமானोज्ज्वलपीतवाससं सितातसीधनसमामलच्छविम् ।

निमग्ननाभिं तनुमध्यमुन्नतं विशालवक्षस्स्यलशोभिलक्षणम् ॥ ३२ ॥

32. விராஜமானோஜ்ஜ்வலபீதவாஸஸம்

ஸ்மிதாதலீஸீநஸமாமலச்சவீம் ।

நிமக்நநாபிம் தநுமத்யமுந்நதம்

விஸாலவக்ஷஸ்ஸ்துலஸோபி,லக்ஷணம் ॥

கேத்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், என் தலைக்கு ஆபரணமான ஸங்க்ஷக்ராதி,லக்ஷணங்களாலே லிகி,தமாயுள்ளது. அவனுக்கு ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், ஆகர்ஷகமுமாய், திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவர் தலைக்கு ஸேஷத்வலக்ஷணமுமாய், ஆபரணமுமா யிறே இருப்பது. ௩ “பாதவிலச்சினை வைத்தார்” என்னக் கடவதிறே. ௩ “என் சென்னி” [பெரியாழ்-திரு5-2-8] இத்யாதி, (த்ரிவிக்ரம) குணகுணநிருபணம் பண்ணுதே, திருவடிகளில் வைலக்ஷண்யமும் பாராதே எல்லார் தலையிலும் வைக்கும் வனல்லையோ ? (த்வச்சரணம்பூஜத்வயம்) இப்படி ப்ராப்தனுமாய், ஸுலப,னுமான உன்னுடைய நிரதிஸயபே,பாக்யமான திருவடிகள். (மத்யமூர்த்தாநம்) என்னுடையதான ஸீர்ஸ்ஸிலே எப்போது அலங்கரிக்கப்புகுகிருய் ? ௪ “என் தலை மேலவே” என்று அபகர்ஷம் சொல்லிற்று. நரக ஹேதுவான பதூர்த்தங்களின் கால் காண் ப்ரார்த்தித்துப் போந்த என் தலையை என்னுதல்; இதுக்கு ப்ராப்தனாய்ப் போந்த என் தலையை என்னுதல். பதிவ்ரஸ்தக்கு மங்குள ஸூத்ரம்போலையிறே . ஸேஷபூ,தனுக்குத் திருவடிகள். “மே மூர்த்தி பூதி” என்று, தன் தலையிலே நீர்மைக்கு உடலாக, ஸ்வஸம்பந்தம் அத்தலைக்கு ஏற்றமாகச் சொன்னார். இங்கு, தத்ஸம்பந்தமே இத்தலைக்கு ஏற்றம் என்கிறார் ஸ்வஸேஷத்வஸித்தி,க்காக. 31.

32. பதவுரை:— விராஜமான—(வார்ணச்சேர்த்தியால்) அழகாயிருப்பதும், உஜ்ஜ்வல—ப்ரகாஸமானதுமான, பீத வாஸஸம்—திருப்பீதாம்பூரத்தை உடையவனாகவும், ஸ்மித—மலர்ந்த, அதஸீ ஸூந ஸம்—காயாம்பூவை ஒத்த, அமல சூனிம்—தேவாஷமற்ற காந்தியை உடையவனாகவும், நிமக்ந நாபி,ம்—ஆழந்த உந்தியை உடையவனாகவும், தநு மத்யம்—சிறிய இடையை உடையவனாகவும், உந்நதம்—(இவைகளாலே) மேலானவனாகவும், விஸால வக்ஷ:ஸ்தூல ஸோபி, வக்ஷணம்—அகன்ற திருமார்பில் விளங்குகின்ற ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவை உடையவனாகவும்.*

அவ:— (விராஜமான) இந்த ஸ்லோகம் முதலாக, “புவந்தம்” என்கிற ஸ்லோகத்தளவும், பர்வக்ரமத்தாலே, அவயவாபுரணயுத, மஹிஷீ பரிஜந பரிச்சுதூங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகை அனுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதி காரிதமான கைங்கர்யத்தாலே உன்னை உகப்பிப்பது எப்போது? என்கிறார். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். 249. वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते विष्णुरचिन्त्यामा भकैर्मगवतैस्सह ॥” (வைகுண்டே, து பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ! ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகுவதைஸ் ஸஹ ॥) என்றிறே வஸ்து இருப்பது.

வ்யா:— (விராஜமான) ‘திருவடிகளைத் தலையிலே வைக்க அமையுமோ?’ என்ன, ‘அவ்வளவு போராது’ என்று ஸாமான்யஸோபையை அனுபவிக்கிறார். (விராஜமான) திருநிறத்துக்குப் பரபாகமான அழகு. (உஜ்ஜ்வல) 250. “माह्वारजं वासः” (மாஹாரஜம் வாஸ:) என்கிற ஸ்வரூபத்தாலே வந்த ஒளஜ்வலம். உ “உடையார்ந்த ஆடை” என்று திருவரை பூத்தாப்போலே இருக்கிற அழகு. (பீத

* இந்த ஸ்லோகம் முதல் நூற்பத்தாருவது ஸ்லோகம் வரை ஒரே வாக்யமாகிருக்கிறது.

† திருவாய் 3-7-4.

चकासतं ज्याकिणकैश्शुभैश्चतुर्भिराजानुविलम्बिभिर्भुजैः ।
प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषणशृङ्खलाकाबन्धविमर्दशंसिभिः ॥ ३३ ॥

33. சகாஸதம் ஜ்யாகிணகர்க்கஸைஸ்ஸம்பை,ஸ்
சதூர்ப்பி,ராஜாநுவிஸம்பி,பி,ர் பு,ஷை: ।
ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூ,ஷண-
ஸ்ஸத்த,ாலகாப,ந்த,விமர்த்த,ஸம்ஸிபி,: ॥

வாஸஸம்) a “பீதகவாடையுடையான்” என்று அழகே
யன்றிக்கே ஐஸ்வர்யஸூசகமுமாயிருக்கை. (ஸ்மிதாதவீ)
அலருகிறபோதை செவ்வியை உடைத்தான காயாம்பூப்
போலே இருக்கை. 251. “अतसीपुष्पसङ्काशं” (அதஸீபுஷ்ப
ஸங்காஸம்), b “காயாம்பூ மலர்ப்பிறங்கலன்ன மாலை”
என்று அபி,யுக்தர் ஆழங்கால்படும் நிலமிறே. (நிமக்,ந
நாபி,ம்) 252. “आवतं इव गङ्गायाः” (ஆவர்த்த இவ க,ங்க,யா:)
என்கிறபடியே, ஸௌந்தூர்யவெள்ளம் சுழித்தாற்போலே
இருக்கிற திருநாபி,யை உடையவன். c “நந்தன் மதலைக்கு
நன்றுமழகிய உந்தி” என்னக்கடவதிறே. (தநுமத,யம்)
d “சிற்றிறிடையும் வடிவும”, e “துடிசேரிடையும்” என்னக்
கடவதிறே. (உந்நதம்) இவ்வடிவாலும், உடையாலும்,
அழகாலும் ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற இருப்பு தோற்றும்படி
யிருக்கை. (விஸாலேத்யாதி) விஸ்தருதமான திருமார்பிலே
விளங்காநிற்பதான ஸ்ரீவத்ஸசிஹநமுடைய உன்கை. 32.

33. பதவுரை:— ஜ்யாகிணகர்க்கஸை: — நாண்தமும்
பேறிக் கரடுமுரடாயிருப்பவையும், ஸம்பை:—சுப,மானவை
யும், ஆஜாநு விஸம்பி,பி,:—முழந்தாள்கள் வரை தொங்கு
கின்றவையும், ப்ரிய அவதம்ஸ உத்பல கர்ணபூ,ஷண ஸ்ஸத்த,
அலகாப,ந்த, விமர்த்த, ஸம்ஸிபி,:—பிராட்டியின் திருச்செவி
மலரான நீலோத்பலபுஷ்பமென்ன, கர்ணபூ,ஷணமென்ன,
அலைந்த திருக்குழல்கற்றையென்ன இவை அமுந்தி

a நாச்-திரு 1-8. b பெரு-திரு 1-2. c பெரியாழ்-திரு 1-3-8.
d திருவாய் 5-5-8. e திருவாய் 8-5-3.

யிருப்பதைத் தெரிவிப்பவையுமான, சதுர்ப்பி: பு:ஜை:—
நான்கு பு:ஜங்களாலும், சகாஸதம்—ப்ரகாசிப்பவனாகவும்.

அவ:— (சகாஸதம்) திருத்தோள்களில் ஸௌர்யவீர்
யாதி:களையும், அழகையும் அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— / (ஜ்யாகிணகர்க்கஸை:) ௩ “தழும்பிருந்த சார்ங்க
நாண் தோய்ந்தவாமங்கை” என்கிறபடியே, ஸ்ரீஸார்ங்குத்
தில் நாணித்தழுமபாலே அலங்கருதமான திருத்தோள்கள்.
நாணித்தழும்பு எல்லாவற்றிற்கும் உண்டாகையாலே
• ஸவ்யஸாசி என்கை. ஆஸ்ரிதவிரோதி:களை அழியச்
செய்து, தழும்பையுடைத்தான திருத்தோள்கள். வீரத்
தழும்பு வீரபு:ஜங்களுக்கு அழகிறே. (ஸுபை:) 253. “शुभेन
मनसा ध्यात्” (ஸுபே:ந மனஸா த்யாதம்) என்னுமாபோலே,
ஆஸ்ரித ஸம்ருத்தி:யே ப்ரயோஜனமாக வெறும்புறத்திலே
உபகரிக்கும் தோள்கள் என்னுதல்; ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ராப்ய
மான தோள்கள் என்னுதல். (சதுர்ப்பி:) கல்பகதரு
பணைத்தாப்போலே ஆஸ்ரிதரக்ஷணமே வினாநீராகப்
பணைத்தபடி. (ஆஜாநுஸிலம்பி:பி:) ஆஜாநுபூஹுவா
யிருக்கையிறே புருஷோத்தமலக்ஷணம். (ப்ரியாவதம்ஸேத்
யாதி:) ஆஸ்ரிதரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கும்படி சொல்
லிற்று கீழ்; அதுவே பச்சையாகப் பிராட்டி அணைக்கும்
படி சொல்லுகிறது இங்கு. பிராட்டி திருச்செவி மலரான
உத்பலமென்ன, கர்ணபூஷணமென்ன, ஸ்பர்ஸத்தாலே
தத்காலத்தில் கிஞ்சித்யாகுஞ்சிதமான திருக்குழல் கற்றை
யென்ன, இவற்றினுடைய ஸம்மர்த்துத்தைக் கோட்
சொல்லுமவையாய், அவற்றிலே விளங்காநின்றுள்ளவனை.

/ (அதிகபாடம்) (ஜ்யாகிணகர்க்கஸை:) ௩ “தழும்பிருந்த
சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை” என்கிறபடியே
ஸ்ரீஸார்ங்குத்தில் நாணித்தழுமபாலே அலங்கருதமான
திருத்தோள்கள்.

• ஸவ்யஸாசி — இடது கைகளாலும் அம்புவிடுபவன்.

௩ முதல்திருவ-29.

उदग्रपीनांसविलम्बिकुण्डलालकावलीबन्धुरकम्बुकन्धरम् ।

मुखश्रिया न्यक्कृतपूर्णनिर्मलामृतांशुविम्बाम्बुरुहोज्ज्वलश्रियम् ॥ ३४ ॥

34. உத்க்ரபீநாம்ஸவிலம்பி, குண்டலா-

லகாவளிபுந்து, ரகம்புகந்த, ரம் ।

முக, ஸ்ரியா ந்யக்க்ருதபூர்ணநிர்மலா-

ம்ருதாம்ஸாம்பி, ம்பு, அம்பு, ருஹோஜ்ஜ்வலஸ்ரியம் ॥

254. "सीतायाः शोभितं पुरा" (ஸீதாயா: ஸோபிதம் புரா) என்கிற படியே வீரபுஜத்தையிறே வீரபத்னி அணைவது. அல்லாத போது ஸஜாதீயையான ஸ்திரீயை அணைத்தவோபாதி யிறே. ப்ரணயசிஹ்நங்களும், ரக்ஷணசிஹ்நங்களுமிறே திருத்தோள்களுக்கு மாங்குளயம். (சகாஸதம்) இப்படிப் பட்ட தோள்களிறே நாராயணப்ரணயியானவனுக்கு ஓளஜ்ஜ்வல்யஹேதுக்கள். 33.

34. பதவுரை:— உத்க்ர பீந அம்ஸ விலம்பி, குண்டல அலக அவளி புந்து, ர கம்பு, கந்த, ரம்—உயர்ந்தும், பருத்துமிருக்கிற திருத்தோள்கள் வரை தாழ்ந்து தொங்கும் குண்டலங்களாலும், திருக்குழல்களாலும் அழகு பெற்றதாகவும் மூன்று கோடுகளை உடையதாகவுமிருக்கும் திருக்கழுத்தை உடையவனாகவும், முக, ஸ்ரியா—திருமுகத்தின் ஒளியினாலே, ந்யக்க்ருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம்ஸாம்பி, ம்பு, அம்பு, ருஹ உஜ்ஜ்வல ஸ்ரியம்—பூர்ணமாய், களங்கமற்றதான சந்த்ரமண்டலத்தினுடையவும், அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூவினுடையவும் உயர்ந்த காந்தியை வென்றவனாகவும்.

அவ:— (உத்க்ரேதி) திருத்தோள்களுக்கு அநந்தரமான திருக்கழுத்தையும், ததநந்தரமான திருமுகத்தில் ஸாமான்யஸோபையையும் அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (உத்க்ரேத்யாதி) ஓங்கித் தசைத்திருந்துள்ள அம்ஸத்திலேவரத் தாழ்ந்த திருக்குண்டலங்களென்ன,

அவ்வளவு வரத் தாழ்ந்த திருக்குழல்களென்ன, இவற்றாலே ஸுந்தரமாய், வடிவதான் ரேகாத்ரயாங்கிதமாயிருந்துள்ள திருக்கழுத்தை உடையவனை. (புந்தூர) ஸுந்தூர. 255. "रेखात्रयाङ्किता ग्रीवा कम्बुग्रीवेति कथ्यते" (ரேகாத்ரயாங்கிதா க்யூர்வா கம்புக்யூர்வேதி கத்யதே). a "மின்னு மணிமகரக் குண்டலங்கள் வில்வீச" என்றும், b "மகரஞ்சோர் குழை இருபாடிலங்கியாட" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக் கழுத்துக்குப் பரபாகமான ஒளியையுடைத்தாய், இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஆபரணவேஷத்தாலே அலங்கரிக்கிருப் போலே இருக்கை. c "கொள்கின்ற கோளிருளை" இத் யாதிப்படியே திருக்குழலாலே அலங்கருதமாயிருக்கிறபடி. (முகபூரியேத்யாதி) அத்திருக்குழலில் அழகு திருமுகத்திலே மூட்ட, அந்த அழகை அனுபவிக்கிறார். தன்னுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸாலே பூர்ணசந்த்ரனுடைய ஒளியையும், அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூவிலழகையும் தோற்பிக்கும் திருமுகத்தை உடைய உன்னை. (முகபூரியா) முக காந்த்யா. (நயக்கருத) அவன், ஸம்பூர்ணகலைகளாலும் பூர்ணமான பெளர்ணமாவாஸ்யையில் சந்த்ரமண்டல மாய் மறு கழற்றினவளவிலேயாயிற்று அஸத்ருஸமா யிருப்பது. d "எத்தனை செய்யிலும் என் மகன் முகம் நேரொவ்வாய்" என்று அது தன்னைத் தாழவிட்ட இடத் திலேயாயிற்று ஒவ்வாதொழிவது. தேஜஸ்ஸையன்றியே ஸௌகுமார்யத்துக்கும்; 256. "विकासिशारवाभोजमवध्यायजलो-क्षितम्" (விகாஸிஸாரத்யாம்பேஜமவஸ்யாயஜலோக்ஷிதம்). செவ்விக்கும், பரிமளத்துக்கும் தாமரைப்பூவும் ஸத்ருஸ மன்று. 256. "परिभूय स्थितं" (பரிபூய ஸ்திதம்) என்னக் கடவதினே.

84.

a பெரியதிருமடல்-2.

b திருநெடுந்தாண்டகம்-21.

c திருவாய்மொழி 7-7-9.

d பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-4-3.

प्रबुद्धमुधाम्बुजचारुलोचनं सविभ्रमभ्रलतपुज्ज्वलाधरम् ।

शुचिस्मितं कोमलगण्डमुन्नसं ललाटेऽप्यन्तविलम्बितालकम् ॥ ३५ ॥

35. ப்ரபுத்த, முக்த, அம்புஜ சாரு லோசநம்

ஸவிப்ரமப்ருலதமுஜ்ஜ்வலாத, ரம் ।

ஸுசிஸ்மிதம் கோமளகண்டமுந்நஸம்

லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம் ॥

35. பதவுரை:— ப்ரபுத்த, முக்த, அம்புஜ சாரு லோசநம்—மலர்ந்ததும் புதியதுமான தாமரைபோன்று அழகிய திருக்கண்களை உடையவனாகவும், ஸவிப்ரமப்ருலதம்—நெறிப்புடன் கூடியதும், கொடிபோன்றதுமான திருப்புருவங்களை உடையவனாகவும், உஜ்ஜ்வல அத, ரம்—மிகவும் ஒளிவிடும்படியான திரு அத, ரத்தை உடையவனாகவும், ஸுசி ஸ்மிதம்—பரிஸுத்தமான புன்சிரிப்பை உடையவனாகவும், கோமள கண்டம்—அழகிய கபோலங்களை (கன்னங்களை) உடையவனாகவும், உந்நஸம்—உயர்ந்த திருமுகக்கை உடையவனாகவும், லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்—திருநெற்றிவரையிலும் தொங்குகிற திருக்குழலை உடையவனாகவும்.

அவ:—(ப்ரபுத்தேத்யாதி) a “கோளிழைத்தாமரை” என்கிறபடியே, திருமுகத்தில் அவயவஸௌந்தர்யத்தினுடைய சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (ப்ரபுத்த) ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விக்ஷிதமாயிருக்கை. (முக்த) b “கிங்கினி வாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே...அங்கண் இரண்டுங்கொண்டு” என்கிறபடியே அலரத்தொடங்கினவளவாய் இருக்குமென்னுதல்; c “பேதுறு முகஞ்செய்து” என்னும்படிக்கு ஆஸ்ரிதரோட்டைக் கலவியால் வந்த ஆனந்தாதிஸ்யத்தில் விக்ருதியைச் சொல்லுதல். (அம்புஜசாருலோசநம்) இ ப ப டி ப ப ட் ட

தாமரை த்ருஷ்டாந்தமாகப் போராமையாலே தூர்ஷ்டாந்திகந்தன்னையே சொல்லுகிறது. 257. "तत् पुण्डरीकनयनं विष्णुर्द्रव्याम्यदं मुखम्।" (தத் புண்டூரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ருஷ்ட்யாம்யஹம் முகம்) என்று ஆஸ்ரிதர் ஆசைப்படுமதிதே. (ஸஹிப், ரமப், நுலதம்) a "மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச் சிலைகொல்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர் பக்கல் ஆத்ரமெல்லாம் தோற்றும்படி நெறித்திருக்கும் புருவத்தையுடைய உன்னை. b "தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல்" என்று த்ருஷ்டாந்திகும்படியிதே. (உஜ்ஜ்வலாத்ரம்) c "வாலியதோர் கனிகொல்" என்றும், d "கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொல்" என்றும், e "நீல நெடுமுகில் போல் திருமேனியம்மான் தொண்டை வாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிக்க அழகையுடைய திருவத்ரத்தையுடைய உன்னை. (ஸ்ரீ ஸ்மிதம்) f "பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக் கோமள வெள்ளி முளை போல் சில பல்லிலக" என்றும், g "என்னுவினும் அணி முத்தங்கொல்" என்றும் சொல்லுகிற திருமுறுவலையுடைய உன்னை. (கோமளகூண்டும்) அனுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாய் ஸுகுமாரமான கூண்டூஸ்துலத்தையுடைய உன்னை. (உந்நஸம்) h "மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ" என்கிறபடியே நாஸாலதையை உடைய உன்னை. (ஸலாடபர்யந்த, ஸிலம்பி, தாலகம்) i "முன்னமுகத்தணியார் மொய் குழல்கள்" என்றும், j "சுருண்டிருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான்" என்றும் சொல்லுகிற திருநெற்றியின் எல்லையிலே வர அலையெறிகிற திருக்குலையுடைய உன்னை. பின்பு 'அம்ஸவிலம்பி'யாய், முன்பு 'ஸலாடபர்யந்த'மாயிருக்கிறபடி.

35.

a திருவாய் 7-7-4. b நாசு-திரு 14-7. c திருவாய் 7-7-3.

d பெரியாழ்த்திரு 1-6-9. e திருவாய் 7-7-5. f திருவாய் 7-7-2.

g பெரியாழ்த்திரு 1-5-5. h பெரியாழ்த்திரு 3-6-9.

स्फुरत्किरीटाङ्गदहारकण्टिकासणीन्द्रकाञ्चीगुणनपुरादिभिः ।
 रथाङ्गशङ्खासिगदाधनुर्वरैरसत्तलस्या वनमालयोज्ज्वलम् ॥ ३६ ॥

36. ஸ்புரத்கிரீடாங்குதஹாரகண்டிகா-

மணிந்த்ரகாஞ்சிகுணநாபுராதிபி: ।

ரதாங்குசங்குதாலிகுதாதநுர்வரைர்

லஸத்துளஸ்யா வநமாலயோஜ்ஜ்வலம் ॥

36. பதவுரை:— ஸ்புரத கிரீட அங்குத ஹார கண்டிகா மணிந்த்ர காஞ்சிகுண நாபுர ஆதிபி:—ப்ரகாஸிக்கிற கிரீடம், தோள்வளைகள், ஹாரம், திருக்கழுத்தணி, பூக்கொள் துபம், திருவரைநாண், திருச்சிலம்பு முதலிய திருவா பரணங்களாலும், ரதாங்கு சங்கு அலிகுதாத நுர்வரை:—சக்கரம், சங்கும், (நந்துகமென்னும்) வாள், (கொளமோதுக் என்னும்) குதையு, (சார்ங்கும் என்னும்) வில் என்னும் ஆயுதங்களாலும், வஸத் துளஸ்யா—(உன் சேர்த்தியாலே) ப்ரகாஸிக்கும் திருத்துழாயை உடைய, வநமாலயா—வன மாலையாலும், உஜ்ஜ்வலம்—ப்ரகாஸிப்பவனாகவும்.

அவ:—(ஸ்புரதிதி)ஆபுரணையுதாதிகளுடைய சேர்த்தி யழகை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (ஸ்புரத்கிரீட) உபயவிபூதிநாதத்வமாகிற ஐஸ்வர்யத்துக்கு அனுரூபமாய், திருமுடியிலே விளங்கா நிற்கிற திருவபிஷேகம். a 'கதிராயிரமிரவி கலந்தொரித்தா லொத்த நீண்முடி'யிறே. (அங்குத) ஸர்வாஸ்ரயமான திருத்தோள்களைப்பற்றி விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள் வளைகள். (ஹார) b “பொன்னின்மாமணியாரமணியாகத் திலங்குமால்” என்றும். c “பெரிய வரைமார்பில் பேராரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விளங்காநின்ற திருவாரம். (கண்டிகா) திருக்கழுத்திலே விளங்காநின்ற முத்துத் திருக்

a பெரியாழ்திரு 4-1-1. b பெரியதிருமொழி 8-1.3. c முன்-திருவ 55.

चकर्थं यस्या भवन् भुजान्तरं तव प्रियं धाम यदीयजन्मभूः ।
जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयं यदर्थमम्भोधिरमन्यवन्धि च ॥ ३७ ॥

37. சகர்த்த, யஸ்யா ப,வநம் பு,ஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் த,யாம் பத்யஜந்மபூ: |
ஜகத்ஸமஸ்தம் யத,பாங்க,ஸம்ஸ்ரயம்
யத,ர்த்த,யாம்பே,பா,ந,ரமந்த,யப,ந்தி, ச ||

கட்டுவடம். (மனித,தூர) அவன்தனக்கும் ஸத்யா ஸ்ப்ரு
ஹணீயமான ப்ரீதெளஸ்ரூப,ம. (காஞ்சி,குண) திருவரை
யிலே விளங்காநின்ற அரைநூல் பட்டிகை. (நூபுர)
திருவடிகளைப்பற்றி விளங்காநின்றதுள்ள திருச்சிலம்பு.
(ஆதி) ஸப்த,தூதாலே ந"பல பாலே ஆபரணம்" என்றும்,
258. "अपरिमितदिव्यभूषण" (அபரிமித,தி,வ்ய,ப,ஷ,ண) என்றும்
சொல்லுகிறபடியே அளங்கூரபாதுமென்கை. (ரத்யாங்க,)
இந்த ஆபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படி. சோப,ப,வஹ
மான தி,வ்யாபுத,ங்களின் சேர்த்திலைய அனுப,விக்கிருர்.
(ஸ த் து ள ஸ யா வநமாலயோஜ்வலம்) ஸர்வைவஸ்வ்ய
ஸூசகமாய், திருவடிகளாவும் தாழ்ந்து, b "அல்லித்துழாய
லங்கல்" என்கிற வனமாலையாலே விளங்காநின்ற ச-ன்னை.
ஆப,ரண,புத,ாதிகள் தன்னைப்பற்றி விளங்குகையாம், அவற்
ருலே தான் விளங்குகையுமாகச் செல்லுகிறபடி. 259. "अव-
स्थाभरणैर्युक्तं स्वाचुरैरनूपमैः । चिन्मयैः स्वप्रकाशैश्च अन्योन्यरुचिरञ्जकैः॥"
(ஸ்ரக்,வஸ்த்ராப,ரணையுத்தம் ஸ்வாநுருபைரநூபமை: | சிந்
மயை: ஸ்வப்ரகாஸைஸ்ர அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை: ||). 36.

37. பதவுரை:— தவ—உன்னுடைய, பு,ஜாந்தரம்—திரு
மார்பை, யஸ்யா:—எந்தப்பிராட்டிக்கு, ப,வநம் சகர்த்த—
இருப்பிடமாகச் செய்தருளினாயோ, பத்ய ஜந்மபூ:—எந்தப்
பிராட்டியின் பிறந்த வீடான திருப்பாற்கடல், தவ—உனக்கு,
ப்ரியம் த,யாம்—இனிய இருப்பிடமாயிற்றே, ஸமஸ்தம் ஜகத்—

உலகெல்லாம், யத் அபாங்க, ஸம்ஸ்யம்—எவளுடைய
மந்தாகடாக்ஷத்தைப் பற்றியிருக்கிறதோ, யதூர்த்தம்—
எவளுக்காக, அம்பேரதி:—கடலானது, அமந்தி அபந்தி,
ச—கடையவும், அணைகட்டவும்பட்டதோ.

அவ:— (சகர்த்தேதி) மேலில் ஸ்லோகத்துவயத்தாலே
பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். இதில்,
முதல் ஸ்லோகத்தாலே பிராட்டியுடைய மேன்மையையும்,
இவள்பக்கல் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தையும்
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (தவ புஜாந்தரம் யஸ்யா பவநம் சகர்த்து)
260. “सर्वयज्ञमयं वपुः” (ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு:) என்கிற திரு
மார்பைப் பிராட்டிக்குக் கோயிற்கட்டணமாகப் பண்ணி
யருளிற்று. ‘யஸ்யா:’ என்கிறது இதிலுண்டான ப்ரமாண
ப்ரஸித்தியாலே. 260. “सर्वयज्ञमयं वपुरध्यास्ते” (ஸர்வ
யஜ்ஞமயம் வபுரத்யாஸ்தே), 261. “पश्यतां सर्वदेवानां ययौ
वसस्स्यलं हरे:” (பஸ்யதாம் ஸர்வதேவானாம் யயௌ வக்ஷஸ்
ஸ்துலம் ஹரே:), a “நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை”,
b “திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்
கின்ற திருமாலார்”, c “என்திருமகள் சேர் மார்பன்”,
d “மையகண்ணாள் மலர்மே லுறைவாள் உறை மார்பினன்”,
e “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா”, f “மார்வத்து மலை”,
g “செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமால்”. (தவ ப்ரியம்
த்யாம் யத்யஜ்நம்பூ:) யாவளொருத்தி அவதரித்த திருப்பாற்
கடல் h ‘அயர்வறுமமரர்களதிபதி’யான தேவருக்கு இனி
தமரும் இடமாயிற்று. 262. “श्रीः पूर्वमुदधे: देववानवयनेन
प्रसूतामृतमन्थने” (ஸ்ரீ: பூர்வமுததே: தேவதூநவயத்

a திருப்பல்லாண்டு-2. b திருவாய் 10-6-9. c திருவாய் 7-2-9.

d திருவாய் 4-5-2. e திருவாய் 6-10-10. f திருவாய் 10-10-2.

g திருவாய் 9-4-1. h திருவாய் 1-1-1.

स्वैश्वरूप्येण सदाऽनुभूतयाऽप्यपूर्ववद्विषयमादधानया ।

गुणेन रूपेण विलासचेष्टितैस्सदा तवैवोचितया तव श्रिया ॥ ३८ ॥

38. ஸ்வவைஸ்வரூப்யேண ஸத்ராநுபூதயாஃ-

யபூர்வவத், விஸ்மயமாதுதாநயா ।

குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ்

ஸத்ரா தவைவோசிதயா தவ ஸ்ரியா ॥

நேந ப்ரஸூதாம்(ருதமந்த்ருநே), 263. “नेदानीं त्वद्वत्ते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते” (நேதூநீம் த்வத்ருதே ஸீதே ஸ்வர்க்கேயூஃபி மம ரோசதே). (ஐக்யத் ஸமஸ்தம் யத்யுபாங்க்யஸம்ஸ்ரயம்)

132. “अस्येशाना जगतः” (அஸ்யேஸானா ஜகதஃ), 131.

“ईश्वरीं सर्वभूतानां” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதானாம்), 264. “त्वं

माता सर्वलोकानां” (த்வம் மாதா ஸர்வலோகானாம்) என்கிற

படியே, இவ்வுபயவிபூதியும் யாவளொருத்தியுடைய மந்த்ருகடாக்ஷத்தைப் பற்றி உண்டாயிருக்கிறது. (யத்யூர்த்தம்

பேராதிரமந்தி) ௧ “விண்ணவர் அமுதுண அமுதில் வரும்

பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமான்” என்கிறபடியே யாவ

ளொருத்தியைப் பெறுகைக்குக் கடல் கடைந்தருளிற்று.

(அபுந்தி, ௪) யாவளொருத்தியுடைய பிரிவாற்றாமையாலே

கடலை அடைத்தருளிற்று. 265. “एष सेतुर्मया बद्धसागरे

सलिलार्णवे । तव हेतोर्विशालाक्षि ! नलसेतुस्तुषुकरः ॥” (ஏஷ

ஸேதுர் மயா பூத்த்யஸ் ஸாக்ரே ஸலிலார்ணவே| தவ

ஹேதோர் விஸாலாக்ஷி நளஸேதுஸ் ஸுதுஷ்கரஃ॥). 37.

38. பதவுரை:— ஸ்வ வைஸ்வரூப்யேண—தன் விஸ்வ ரூப நிலையுடன், ஸத்ரா—எப்போதும், அநுபூதயா அபி— அனுபவிக்கப்பட்டபோதிலும், குணேந—குணங்களாலும், ரூபேண—வடிவழகாலும், விலாஸ சேஷ்டிதை:—அழகிய செயல்களாலும், அபூர்வவத்—புதியதுபோல், விஸ்மயம் ஆதுதாநயா—ஆச்சர்யத்தைத் தருபவளாய், ஸத்ரா—

(பரம், வ்யூஹம், விபுவம் முதலிய) எல்லா நிலைகளிலும், தவ ஏவ உசிதயா—உனக்கே தகுந்தவளாய், தவ ஸ்ரியா—உனக்குச் செல்வமாயிருப்பவளான.

அவ:— (ஸ்வவைஸ்வருப்யேண) இதில், பிராட்டியி னுடைய நிரதிஸ்யபேடாக்யதைதையையும், உ “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்கிறபடியே அவனுக்கேயா யிருக்கிற இருப்பையும் அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(ஸ்வவைஸ்வருப்யேண ஸத்யாநுபூதயா஽பி) ஸர்வ ஸக்தியான தேவர், ஸர்வவிக்ரஹத்தாலும், ஸர்வகாலமும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அனுபவியாநின்றாலும், பிராட்டியி னுடைய பேடாக்யதைதையப் பரிச்சேத்யதிக்கப் போகாது. ஸௌபுரியைப்போலே அநேகவிக்ரஹத்தைப் பரிக்ர ஹித்தாலும் முடியாது. 266. “**पर्यायेण प्रसुप्तश्च**” (பர்யாயேண ப்ரஸுப்தஸ்ச) என்கிறபடியே, ப்ரகாரங்கள் அநேகமான லும் முடியாது. (அபூர்வவத் விஸ்மயமாத்யத்யாநயா) நித்யா பூர்வம்போலே ஆஸ்சர்யாவஹமாயிருக்கும். 267. “**स एकधा भवति। द्विधा भवति।**” (ஸ ஏகத்யா புவதி। த்வித்யா புவதி।) என்று, நித்யஸூரிகள் தன் திறத்தில் படுமதெல்லாம் பிராட்டியைக் குறித்துத் தான் படும் என்கை. b “பண்டி வரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்” என்றும் c “அப்பொழு தைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்” என்றும் ஆழ்வார் களும், 113. “**सदा पश्यन्ति**” (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்று நித்யஸூரிகளும், நித்யாபூர்வதையாலே தேவர் திறத்தில் படுமதெல்லாம் தேவர் படும்படியாயிறே பிராட்டிபேடாக்ய தைத இருப்பது. உகப்பிப்பது எவ்வழியாலே? என்னில்: (குணேந ரூபேண விலாஸசேஷிதை:) வடிவழகாலும், ஸீலாதி, குணங்களாலும். “ஸக்ருத் த்வத்யாகாரவிலோகநா ஸயா” என்கிறபடியே, d “ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்”

a திருவாய் 10-10-6.

b பெரியதிருமொழி 8-1-9.

c திருவாய் 2-8-6.

d திருவாய் 8-1-8.

तथा सहासीनमनन्तभोगिनि प्रकृष्टविज्ञानवलैकधामनि ।

फणामणिवातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि ॥ ३९ ॥

39. தயா ஸஹாஸீநமநந்தபே,ாக்யநி

ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநப,லேகத,ாமநி ।

ப,னாமணிவ்ராதமயூக,மண்ட,ல-

ப்ரகாஸமாநோத,ரதி,வ்யத,ாமநி ॥

என்கிற குணங்களிலும், a “உன் செய்கை நைவிக்கும்” என்கிற சேஷ்டிதங்களிலும், அபியுக்தர் ஆழங்காற்படும் படி இருக்குமிதே அவன். இப்படி இவன் ஸ்வரூபாதி,களிலே அழுந்துகிறான். அவன் ஸ்வரூபத்தாலே அபரிச் சி,ந்நன் ; இவன் பே,ாக்யதைதயாலே அபரிச்சி,ந்நை. (ஸத,ா தவைவோசிதயா) 268. “तुल्यशीलवयोवृत्ता” (துல்ய ஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்றும், b “உனக்கேற்கும் கோல மலர்ப்பாவை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவர் தமக்குத் தகுதியாயிருக்குமவள். (ஸத,ா) என்று பரவ்யூஹ விப,வரூபேண உண்டான ஸர்வாவஸ்தை,களிலும் என் கிறது. “கு,ணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸத,ா தவைவோசிதயா” என்னவுமாம். (தவ ஸ்ரியா) 269. “विष्णोः श्रीः” (விஷ்ணு: ஸ்ரீ:) என்றும், c “உன் திரு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்ந்யார்ஹையென்னுதல்; தேவர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்குமென்னுதல். 38

* 39 & 40. பதவுரை:— தயா ஸஹ — அந்தப் பிராட்டி யுடன்கூட, ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந ப,ல ஏக த,ாமநி—மேலான ஞானத்திற்கும், ப,லத்திற்கும் நிகரற்ற இருப்பிடமானவனும், ப,னா மணி வ்ராத மயூக, மண்ட,ல ப்ரகாஸமாந உத,ர தி,வ்ய த,ாமநி—தன் படங்களிலிருக்கும் மணி ஸமூஹங்களுடைய

• இவ்விரண்டு ஸ்லோகங்களும் சேர்த்தே பொருள்படுவதால் பதவுரை சேர்த்து எழுதப்பட்டது.

a திருவாய் 5-10-2. b திருவாய் 10-10-6. c திருவாய் 10-10-2.

ஸ்தோ—18

கிரண மண்டலங்களாலே ஒளிவிடும் மத்யப்ரதேசத்தை யுடைய (புகுவானுடைய) திவ்யாந்த:புரத்தை உடைய வனும், நிவாஸ ஸம்யா ஆஹந பாதுகா அம்ஸாக உபதாந வர்ஷாதப வாரண ஆதிபி:—(புகுவானுக்கு) எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாளிகையாகவும், கண்வளர்ந்தருளுகிற படுக்கையாகவும். ஸிம்ஹாஸநமாகவும், பாதுகையாகவும், திருப்பரியட்டமாகவும், அணையாகவும், மழைக்கும், வெயிலுக்கும் குடையாகவும், மற்றும் பலபடியாகவும் ஆகின்ற வையாய், யதே:சிதம்—அந்தந்த காலத்திற்குத் தக்கபடி, தவ சேஷதாம் கருத:—உனக்கு அடிமைப்பட்டவையான, ஸரீர பேத:—பல ஸரீரங்களாலே, சேஷ: இதி ஜநை: ஈரிதே—சேஷன் என்று எல்லா ஜனங்களாலும் சொல்லப்படுபவனுமான, அநந்தபே:கி:நி — திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியில், ஆலீநம் — எழுந்தருளியிருக்கிறவனாகவும்.

39. அவ:—(தயா ஸஹ) இதில் — பர்யங்கவித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (தயா ஸஹாலீநம்) 249. “श्रिया साव जगत्पतिरास्ते” (ஸ்ரியா ஸார்த்தத்ம் ஜகத்பதிராஸ்தே) என்கிறபடியே, நித்யவிபூதியில் மிதுனமாயிருந்திறே அடிமை கொள்வது. அவதாரத்திலும், 28. “मवांस्तु सह वैदेहा” (புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா) என்னக்கடவதிறே. (அநந்தபே:கி:நி) ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தோபாதியிறே இவனோட்டைச் சேர்த்தியும். 270. “गन्धर्वाप्सरसः सिद्धास्सकिन्नरमहोरगाः । नान्तं गुणानां गच्छन्ति तेनानन्तोऽयमुच्यते ॥” (கந்தர்வாப்ஸரஸஸ் ஸித்ததாஸ் ஸகிந்நரமஹோரகா: । நான்தம் குணநாம் கச்சந்தி தேநாநந்தோ:யமுச்சயதே ||) என்கிறபடியே குணநந்தயத்தாலே அநந்தனென்னக்கடவதிறே. ஈஸ்வரன் ரக்ஷணத்திலே அஸங்க்யாதகுணன். இவன் கைங்கர்யார்த்தமாக அஸங்க்யாதகுணன். (பே:கி:நி) மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் இவற்றை எவ

निवासशय्यासनपादुकांशु शोषधानवर्षांतपवारणादिभिः ।

शरीरभेदैस्तव शेषतां गतैर्यथोचितं शेष इतीरिते जनैः ॥ ४० ॥

40. நிவாஸஸய்யாஸநபாதுகாம்ஸுகோ-

பத்யநவர்ஷாதபவாரணாதிபி: ।

ஸரீரபேதேஸ்தவ தவ ஸேஷதாம் கதைர்

யதேதாசிதம் ஸேஷ இதிரிதே ஜநை: ॥

பாவமாக உடைய திருமேணியிலே, பேராகும்—ஸரீரம். (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபுலேகத்யாமநி) இருவருமாய்ப் பரிமாறும் போது அவர்களுக்கும் / படியான ஜ்ஞானஸக்த்யாதிசூகளுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்குமவன். ஒருத்தன் என்று அவனுக்குக் கூசவேண்டாதே துகைத்துப் பரிமாறலாம்படியான தூரண ஸாமர்த்யத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்குமவன். (புணாமணித்யாதி) தன்னுடைய புணாமணிஸமூஹங்களினுடைய ரஸ்மி மண்டலங்களினாலே ப்ரகாஸியாநின்ற மத்யத்தையுடைய திவ்யாந்த:புரத்தை உடையவன். ௩ “மணி விளக்காம்” என்கிறபடியே, திவ்யாந்த:புரத்துக்கு மங்குளதீபமாயிறே இருப்பது. 39.

40. அவ:— (நிவாஸ) திருவனந்தாழ்வானுடைய வருத்திவிசேஷங்களை அனுபவிக்கிறார், தமக்கு அடிமையிலுண்டான த்வரையாலே. 271. “उपमानमशेषाणां साधूनां” (உபமானமசேஷாணாம் ஸாதூநாம்) என்னும் ந்யாயத்தாலே, அடிமையில் ருசியுடையார்க்கெல்லாம் உத்யாஹரணபூதமாயிறே திருவனந்தாழ்வானுடைய வருத்திவிசேஷங்களிருப்பது. இவனுடைய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நிவாஸ) எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாளிகையாம். (ஸய்யா) கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் படுக்கையாம். (ஆஸந) ௩ “இருந்தால் சிங்காசனமாம்”. (பாதுகா) ௩ “நின்றால் மரவடியாம்”. (அம்ஸுக) பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்

दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः ।
उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसंमर्दकिणाङ्गशोभिना ॥ ४१ ॥

41. தூஸஸ் ஸகரா வாஹநமாஸநம் த்வஜோ
யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய: ।
உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா
த்வதங்கரிஸம்மர்த்தங்கிணங்கஸோபிநா ॥

பரியட்டமாம். (உபதாரா) ௨ “புல்கும் அணையாம்”. (வர்ஷா
தபவாரணாதிபி:) ௨ “சென்றால் குடையாம்” என்கிறபடியே,
வர்ஷத்துக்கும் ஆதபத்துக்கும் சூத்ரமாம். § ஆதிஸப்த
தத்தாலே, அடிமையில் அபிநிவேஸாநுரூபமாக ஸரீரத்
துக்குத் தொகையில்லை; 267. “स एकधा भवति” (ஸ ஏகதா
புவதி). என்று தொடங்கி, 267. “सहस्रधा भवति” (ஸஹஸ்
ரதா புவதி) என்னக்கடவதிறே. (ஸரீரபேதத:) கைங்
கர்யபேததமே ஸரீரபேததத்துக்கு ஹேது. (தவ ஸேஷ
தாம் கதத:) தேவருடைய விக்ரஹங்கள் ரக்ஷணஹேது
வாயிருக்கிறுப்போலே, இவனுடைய விக்ரஹங்கள் ஸேஷத்
வத்தை அடைந்திருக்கும் என்கை. (யதேசாசிதம்) 272.
“यदा यदा हि कौसल्या” (யதா யதா ஹி கௌஸல்யா)
என்கிறபடியே தத்தக்காலோசிதமாயிருக்கை. (ஐதை:
ஸேஷ இதிரிதே) சிறியார் பெரியாரென்னுதே ஸர்வராலும்
ஸேஷனென்று சொல்லப்படுகை; ஸேஷத்வந்தான்
ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலே - இருக்கை. (ஐதை:)
b “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே நித்யஸித்ததரைச்
சொல்லவுமாம். 273. “परगतातिशयाधानेच्छोपादेयत्वमेव यस्य
स्वरूपं स शेषः। परशेषी॥” (பரகதாதிஸயாதாநேச்சயா
உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ: । பரஸ்
ஸேஷீ ॥) என்கிற ஸேஷத்வத்தின்படியே; 274. “पारतन्त्र्यं
परे कुसि” (பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி) இத்யாதி. 40.

§ “ஆதிஸப்ததத்தாலே” என்பதுமுதல் “என்னக்கடவதிறே”
என்பதுவரை சில ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லை.

௧ முதல்திருவந்தாதி-53. b திருவாய் 3-7-5.

41. பதவுரை:— த்ரயீமய:—வேதுங்களை அவயவங்
களாகக்கொண்ட, ய:—எந்த கருடாழ்வான், தே—உனக்கு,
த்யாஸ:—அடியவனும், ஸக்யா—நண்பனும், வாஹநம்—
வாஹனமும், ஆஸநம்—ஸிம்ஹாஸனமும், த்வஜ:—கொடி
யும், விதாநம்—(வெயிலைப்போக்கும்) மேற்கட்டியும், வ்யஜ்
நம்—சாமரமுமாக இருக்கின்றனனோ, த்வத் அங்குரி
ஸம்மர்த்த, கிண அங்க ஸோபிதா—உன்னுடைய திருவடிகள்
நெருக்கின தழும்பை அடையாளமாகக்கொண்டு ஸோபிப்
பவனான, தேந கருதமதா—அந்த கருடாழ்வானாலே, புர:
உபஸ்திதம் — திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பட்டவனாகவும்.

அவ:— (த்யாஸஸ்கேதி) இதில்—வாஹந த்வஜாதி,
ஸர்வவ்ருத்திகளையும் உடையனாய், ஈஸ்வரனுக்கு *மோம்
பழம்போலே ஸத்யா விரும்பும்படி அபிமதனாயிருக்கிற
பெரிய திருவடியோட்டைச் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (த்யாஸ:) தன்னுடைய வ்யாபாரங்களடங்க
ஈஸ்வரனுக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவையாயிருக்கும்.
(ஸக்யா) ஐக்யத்வ்யாபாரங்களில் ஈஸ்வரன் தன்னோடே
உசாவவேண்டும்படியான பெருமையை உடையவன்.
(வாஹநம்) ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களிலே ஈஸ்வரனைக்
கொடுவந்து சேர்க்குமவனாயிருக்கை. (ஆஸநம்) ஒரு
கார்யமில்லாதபோது, ஸிம்ஹாஸனஸ்தானாயிருந்தாலோபாதி
தன் மேன்மைக்கு ஸத்யருஸம் என்னுற்படி ஸிம்ஹாஸனமா
யிருக்கை. (த்வஜ:) ஈஸ்வரன் கிட்டுவதற்கு முன்னே,
எழுந்தருளிரின்றான் என்று ஆஸ்ரிதர்க்கு பரீதிஹேதுவான
கொடியானவன். அவனுடைய ரக்ஷகதவத்துக்கு ஹேது
வானவன் என்றுமாம். (ய:) a “பொன் மலையின் மீமிசைக்
கார்முகில்போல” என்றும், b “புள்ளூர் கொடியான்”
என்றும் உண்டான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. (விதா
நம்) c “வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ்

a திருவாய் 9-2-6. b திருவாய் 3-8-1. c நாச்-திரு 14-3.

• மோம்பழம்—மோந்துகொண்டிருக்கிற எலுமிச்சம்பழம்.

त्वदीयमुक्तोज्झितशेषभोजिना त्वया निमृष्टात्मभरेण यद्यथा।
प्रियेण सेनापतिना न्यवेदि तच्चथाऽनुजानन्तमुदारवीक्षणैः॥ ४२॥

42. த்வதியபுக்தோஜ்ஜிதஸேஷபே, ஹிநா
த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபுரேண யத்யதா।
ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி, தத்
ததா: நுஜானந்தமுதாரவீக்ஷணை:॥

வருவான்” என்கிறபடியே ஆதபநிவாரணமாயிருக்கை.
275. “गरुडं च ददर्शोच्चैरन्तर्धानगतं द्विजः। कृतच्छायं हरेर्मूर्तिं पक्षाम्यां
पक्षिपुङ्गवम्॥” (கருட, ஞ்ச துத்ரஸோச்சைசாந்தர்த்தநக, தம்
த்விஜ। க்ருதச்சாயம் ஹரேர் மூர்த்நி பக்ஷாப்யாம்
பக்ஷிபுங்கவம்॥) இதி பராஸர: (வ்யஜநம்) தன்னை
மேற்கொண்டு போம்போது சாமரங்கள்போலே திருச்
சிறகாலே ஆஸ்வாஸகனாயிருக்கை. (தரயீமய:) 276.
“निवृत्ते शिरः। गायत्रं चक्षुः।” (த்ரிவ்ருத் தேஸிர:। காயத்ரம்
சக்ஷு:॥) என்கிறபடியே, வேதுங்களை அவயவங்களாக
உடையனாயிருக்கை. ‘அவயவார்த்தே, மயட்’. ஈஸ்வரன்
வேதுப்ரதிபாத்யன்; இவன் வேதுஸாரன். (தேந கருத்
மதா புர: உபஸ்திதம்) ஸர்வேஸ்வரன்தன்னை ப்ரகாஸிப்
பிக்கும் நிலைக்கண்ணாடிபோலேயும், மோம்பழம்போலேயும்,
திருமுன்பே ஸர்வதா ஸந்நிஹிதனாயுள்ளவன். (த்வதுங்க்ரி
ஸம்மர்த்தகிணங்கஸோபி, நா) தன்னை மேற்கொண்டால்,
திருவடிகளாலே நெருக்கின தழும்பு தனக்கு பேராக, சிஹ்ந
மாகையாலே, அத்தாலே விளங்காநிற்குமவன். ஈஸ்வரனுக்கு
ஸ்ரீகௌஸ்துப்யம் லக்ஷணமானாற்போலே இவனுக்கும் அது
தாஸ்யசிஹ்நமாயிருக்கும். 41.

42. பதவுரை:— த்வதிய புக்த உஜ்ஜித ஸேஷ
பே, ஹிநா — உன்னுடைய உண்டு மிகுந்த ஸேஷத்தை
உண்பவனும், த்வயா—உன்னாலே, நிஸ்ருஷ்ட ஆத்ம
புரேண—வைக்கப்பட்ட உன்னுடைய (உபயவிபூதி நிர்

வாஹருபமான) பூரத்தை உடையவனும், ப்ரியேண—
(எல்லாருக்கும்) அன்பனுமான, ஸேநாபதிநா—விஷ்வக்
ஸேனராலே, யத் யத்யா ந்யவேதி—எந்தக் காரியம் எம்
மாதிரி விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதோ, உத்யாரவீக்ஷணை:—
அருள் நிரம்பிய கடாக்கங்களாலே, தத் தத்யா அநுஜா
நந்தம்—அந்தக் காரியத்தை அம்மாதிரியே (செய்வ
தென்று) நியமித்தருளுகிறவனாகவும்.

அவ:— (த்வதீய) உபயவிபூதிவிஷயமான தன்னு
டைய ஸர்வபூரத்தையும் இவன்பக்கலிலே வைத்து
இவனிட்ட வழக்காயிருக்கிற ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய
த்யாஸ்யஸாம்ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (த்வதீயேதி) தேவர் அமுதுசெய்து கைவாங்
கின ப்ரஸாதத்தாலே தூரிக்குமவராயிருக்கை. 'த்வதீய'
என்கையாலே வகுத்த ஸ்வாமியுடைய ஸேஷமே
பேராஜ்யம் என்கிறது. 277. "यदुच्छिष्टमभोज्यं" (யதுச்
சிஷ்டமபேராஜ்யம்) என்கையாலே அல்லாதாருடைய
உச்சிஷ்டம் அபேராஜ்யமென்கை. 'புக்தோஜ்ஜிதம்'
என்கையாலே, a "கலத்ததுண்டு" என்கிறபடியே, அமுது
செய்து கைவாங்கின பின்புற்றையதே பேராஜ்யம்; முன்பு
பாத்ரஸேஷமே அபேராஜ்யம் என்கிறது. (ஸேஷபேராஜிநா)
தனக்கு தூரகமாயிருக்குமளவன்றிககே 278. "रसान् भक्ष्य
जिह्वाय" (ரஸாந் புக்தஸ்ய ஜிஹ்வாயாம்) என்கிறபடியே
ரஸ்வரனுக்கு பேராக்யமாவதும் ஆழ்வார் அமுதுசெய்தால்
என்கை. (த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபுரேண) நமமினும் பெரிய
வன்; ஸமர்த்தன் என்று தேவராலே தன் பக்கலிலே
வைக்கப்பட்ட உபயவிபூதிருபமான பூரத்தை உடைய
வனாலே. (ப்ரியேண) ஸர்வாபிமதனவனாலே. (ஸேநா
பதிநா) ஸர்வஸேநாநிர்வாஹகனாலே. b "அசைவில் அமரர்
தலைவர் தலைவா" என்னக்கடவதினே. (யத் யத்யா ந்யவேதி)

हताखिलक्लेशमलैः स्वभावतस्सदानुकूल्यैकरसैस्तवोचितैः ।

गृहीततत्तत्परिचारसाधनैर्निषेव्यमाणं सचिवैर्यथोचितम् ॥ ४३ ॥

43. ஹதாஹிலக்லேஸமலை: ஸ்வபாவத:

* ஸத்யாநுகூல்யைகரஸைஸ் தவோசிதை: ।

க்ருஹீததத்தத்பரிசாரஸாத்யநை:

நிஷேவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதேஹிதம் ॥

யாதொரு கார்யம் யாதொருபடி விண்ணப்பம் செய்யப் பட்டது. இதில் உள்மானம், புறமானம் பார்ப்பதில்லை; செய்யும் ப்ரகாரங்களும் அனுஸந்திப்பதுமில்லை; ஈஸ்வரன் இவன் உக்தியைப் பின்செல்லுமத்தனை. (உத்யாரவீக்ஷணை: தத் தத்யாநுஜாநந்தம்) 114. "अवलोकनदानेन भूयो मां पालयाच्युत" (அவலோகநத்யாநேந பூயோ மாம் பாலயாச்யுத) என்றும், 2 "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகத்யா ஸௌஹார்த்த்யா நுராக்ஷுர்ப்புமான இக்கடாக்ஷங்களாலே யாபிற்று, 'இவன் இப்படிச் செய்வது' என்று நினைப்பிடுவது. (தத்யாநுஜாநந்தம்) 'ஐயராலே யாதொரு விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதோ அது அப்படியே' என்று பாசுரப்பரப்பற நியமித்தருளுவது. 42.

43. பதவுரை:— ஹத ஹில க்லேஸ மலை:—எல்லா க்லேஸங்களும், (ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிய) மலமும் அற்ற வர்களாயும், ஸ்வபாவத:—இயற்கையாகவே, * ஸத்யா ஆநுகூல்ய ஏகரஸை:—எப்போதும் (உன்னுடைய) கைங்கர்யத் தையே பேராக்யமாக உடையவர்களாயும், தவ உசிதை:—உனக்குத் தகுந்தவர்களாயும், க்ருஹீத தத் தத் பரிசாரஸாத்யநை:—அந்தந்த கைங்கர்யங்களுக்கு ஸாத்யனங்களான மாலைகள், தூபம், தீபம் முதலியவைகளை துரித்திருப்ப வர்களாயும், ஸசிவை:—உனக்கு முறையுணர்த்தி அடிமை

செய்பவர்களாயுமிருக்கும் நித்ய ஸூரிகளாலே, யதோசிதம் — ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி, நிஷேவ்யமானம் — ஸேவிக்கப்படுகிறவனாகவும்.

அவ:— (ஹதாஹ்லேதி) 113. “सदा पश्यन्ति सूरयः” (ஸத்யா பஸ்யந்தி ஸூரய:) இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற நித்யஸூரிகளுடைய தூஸ்யைகஸம்ருத்தியை அனுபவிக்கிறார். ௩ “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றிற இவர் ப்ரார்த்தனை.

வ்யா:— (ஹதாஹ்லக்லேஸாமலே:) 279. “अविद्यास्मिताभि-निवेशरागद्वेषाः पञ्च क्लेशाः” (அவித்யாஸ்மிதாபி, நிவேஸராஶ்யத்வேஷா: பஞ்ச க்லேஸா:) என்கிறவை க்லேஸங்கள். அவற்றினுடைய /ப்ராக்யபாவத்தை உடையவர்களென்கை. இத்தால் ஶ் பூத்த்யவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. மலமென்று ப்ரக்ருதியாய், தத்ஸம்ஸர்க்கூநாஹதயா வந்த /ப்ராக்யபாவத்தை உடையவர்கள் என்கை. இத்தால் ப்ரபூத்த்யஸ்வபாவயுக்தரான முக்தவ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வபாவதஸ் *ஸத்யாநுகூல்யைகரணை:) ஸத்தாப்ரயுக்தமாக தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தையே பேராக்யமாக உடையராயிருக்கை. இத்தாலும், ஒரு நாள் தொடங்கி அடிமை செய்யத் தொடங்கின முக்தவ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. (தவோசிதை:) ஸ்வரூபரூபகுணங்களாலே தேவருக்கு ஸத்ருஸலக்ஷணரானவர்கள். (க்ருஹீ தேத்யாதி) கைங்கர்யோசித பரிகரங்களை ஆத்யாதிஸயத்தாலே விடமாட்டாமையாலே, b ‘சூட்டுநன் மலை’ப்படியே த்ரித்திருக்கையாலே, தேவர்க்கே ஸத்ருஸரானவர்களாலே ஸேவிக்கப்படாநின்றாள்ள உன்னை. (ஸசிவை:)

/ ப்ராக்யபாவம் — முன் எப்பொழுதும் இல்லாதிருத்தல்.

ஶ் பூத்த்யவ்யாவ்ருத்தி — ஸம்ஸாரிகளைக்காட்டிலும் வேறுபாடு.

* ‘தவத்யாநுகூல்யைக’ என்றும் பாடமுண்டு.

a திருவாய் 2-3-10. b திருவிருத்தம்-21.

ஸ்தோ—14

अपूर्वनानारसभावनिर्भरप्रवद्धया सुग्धविदग्धलीलया ।

क्षणानुवक्षिप्तपरादिकालया प्रहर्षयन्तं महिषीं महाभुजम् ॥ ४४ ॥

44. அபூர்வநாநாரஸபாவநிர்ஃபர-

ப்ரபுத்,த,யா முக்,த,வித,க்,த,லீலயா ।

க்ஷணானுவத் க்ஷிப்தபராதி,காலயா

ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபு,ஜம் ॥

வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்
தாலும், அவனை முறையுணர்த்தி அடிமைசெய்யுமவர்கள்.
க 'நீதி வானவ'ரிதே. ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் தேவரை
ப்ரேரிக்குமவர்களிதே. (யதே,ாசிதம்) ஸ்வரூபா நுரூபமாக
என்னுதல்; அவஸரோசிதமாக என்னுதல். 43.

44. பதவுரை:— அபூர்வ நாநாரஸ பாவ நிர்ஃபர
ப்ரபுத்,த,யா—(க்ஷணந்தோறும்) புதிதாயிருக்கும் பலவகை
ரணங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும், க்ஷண அனுவத்
க்ஷிப்த பர ஆதி, காலயா—கணநேரத்தில் ஒரு பகுதிபோல்
கழிக்கப்பட்ட (பிரமனின் ஆயுட்காலமாகிய) பரகாலம்
முதலியவற்றை உடையதுமான, முக்,த, வித,க்,த,லீலயா—
அழகியதாகவும், ஸாமர்த்யத்துடன் கூடியதாகவுமிருக்கும்
விளையாட்டாலே, மஹிஷீம்—பெரியபிராட்டியை, ப்ரஹர்ஷ
யந்தம் — ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவனாகவும், மஹாபு,ஜம் —
(பெரிய பிராட்டியாரை அணைக்கத் தகுந்த) பெரிய கைகளை
உடையவனாகவும்.

அவ:— (அபூர்வேதி) 28. “मवांस्तु सह वैरेह्या गिरिसानुषु
रस्यते” (புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதே,ஹ்யா கிரிஸாநுஷு
ரம்ஸ்யதே) என்கிறபடியே, பிராட்டியை நானாரஸங்களாலே
உகப்பிக்கும்படியை அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யா:— (அபூர்வ) ப்ரதிக்ஷணமும் முன்பு கண்டறி
யாததுபோலே இருக்கை. (நாநாரஸபாவநிர்ஃபர) ப,ஹு

‘நீதிவானவன்’ [அமரகுதி-1] அவரோடு பாமஸம்யமடைந்த நித்பஸ-ஸீகன்
‘நீதிவானவன்’ என்கிறார்.

अचिन्त्यदिश्याद्भुतनित्ययौवनस्वभावलावण्यमयामृतोदधिम्।

श्रियः श्रियं भक्तजनैकजीवितं समर्थमापत्सखमर्थिकल्पकम्॥ ४५ ॥

முகமான ரஸத்தாலும், பூரவத்தாலும் நெருங்கும்படி. (ப்ரபுத்த்யா) ஸம்புத்த்யா. ரஸமாவது:— சேதனர யாதொன்றை அனுஸந்தியாநின்றாலும் 280. “येन माद्यति” (யேந மாத்யதி) எனகிறபடியே மதியாநிற்பர்,— அதிநே ரஸம். அதுக்கு அடி பூரவம்,—மானஸவிகாஸம். (முக்தவிதக்தலீயா) அவ்வோ துஸாநுகுணமாய், முக்தமாயும், விதக்தமாயும் உள்ள லீலையாலே. (க்ஷணானுவத்க்ஷிப்தபராதி,காலபா) ஒரு க்ஷணத்தில் ஏக தேஸம்போலே போக்கப்பட்ட பரகாலம், பரார்த்தகாலம் இவற்றை உடைத்தாயிருக்குமதினாலே. பரகாலமாகிறது— ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸு; பரார்த்தகாலமாகிறது— அதில் செம்பாதி. (மஹிஷம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்) 281. “यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना” (யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கேநா நிரயோ யஸ் த்வயா விநா), 282. “त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिदं जीवितम्” (த்வத்வியோகேந மே ராம த்யக்தவ்யமிஹ ஜீவிதம்), 283. “सर्वथा तेन हीनाया रामेण विदितात्मना। तीक्ष्णं विषमिवास्वाद्य दुर्लभं मम जीवितम्॥” (ஸர்வதூ தேந ஹீநாயா ராமேண விதிதாத்மநா | தீக்ஷணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம் ||), a “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிறபடியே வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றமாட்டாத பிராட்டியை மிகவும் உகப்பியாநின்றுள்ளவனை. “ப்ரஹர்ஷயந்தம்” என்னையாலே இவ்வுகப்பு நித்யம் என்கை. (மஹாபுஜம்) கீழ்ச்சொன்ன லீலாரஸத்தாலே உகப்பிக்குமவனோபாதி யன்று; b ‘அணி மானத்தடவரைத்தோளாலே’ அணைத்து உகப்பிக்கும். என்றும் ஸ்வரூபகுணங்களைக்காட்டில் ரூப குணமிநே இனிதாயிருப்பது. 44.

45. பதவுரை:—அசிந்த்ய திவ்ய அத்யுத நித்ய யௌவந ஸ்வபூரவ லாவண்ய மய அம்ருத உத்யுதிம்—நினைக்கமுடியாத

a திருவாய் 6-10-10.

b திருவாய் 4-8-2.

45. அசிந்த்யதி, வ்யாத்தி, தநித்யயௌவந-

ஸ்வபூவலாவண்யமயாம்ருதோததி, ம் |

ஸ்ரிய: ஸ்ரியம் புக்தஜநைகஜீவிதம்

ஸமர்த்தம்மாபத்ஸக, மர்த்திகல்பகம் ||

தாய், அப்ராக்ருதமாய், ஆஸ்சர்யமாய், நித்யமாயிருக்கும் யௌவனத்தை இயற்கையாக உடையவனாகவும், அழகு நிறைந்த அமுதக் கடலாகவும், ஸ்ரிய: ஸ்ரியம்—திருவுக்கும் திருவாகவும், புக்த ஜந ஏக ஜீவிதம்—புகதஜநங்களுக்கு ஒருயிராகவும், ஸமர்த்தம் — (ஞானத்தினால் குறைந்தவர் களையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னை அனுபவிப்பிக்க வல்ல) ஸாமர்த்த்யத்தை உடையவனாகவும், ஆபத் ஸகம்— ஆபத்திலுதவும் நண்பனாகவும், அர்த்தி கல்பகம்—யாசிப்ப வர்களுக்குக் கல்பகவ்ருக்ஷம்போன்றவனாகவுமிருக்கிற.

அவ:— (அசிந்த்யேதி) இப்படிப் பிராட்டியை உகப் பிக்கிற ரஸபூவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான வடிவையும், குணங்களையும் அனுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா:— (அசிந்த்ய) விக்ரஹகுணங்களுடைய அவாங் மநஸகேசரத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.* (தி,வ்ய) 159. “न भूतसङ्ख्यसंख्यानो देहोऽस्य परमात्मनः” (ந பூதஸங்க,ஸம்ஸ த்ரானோ தேஹோ:ஸ்ய பரமாத்மந:) என்கிறபடியே அப்ராக்ருதமாயிருக்கை. (அத்யு,த) க்ருஹீதாம்ஸம் ஆஸ்சர்யமாயிருக்கை. ௩ “முழுசி வண்டாடிய தண்டு ழாயின் மொய்ம் மலர்க்கண்ணி” என்கிறபடியே இருக்கை. (நித்ய) அகாலகால்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (யௌவந ஸ்வபூவ) 284. “युवाऽकुमारः” (யுவா:குமார:) என்கிறபடியே

* (அதிகபாடும்) ஸ்வரூபத்தையும், குணத்தையும் பரிச்சேதி,க்கிலும் வடிவில் பேராக்யதை பரிச்சேதி,க்க வொண்ணாது என்கை. “இச்சூக்ருஹீதாபி,மதோரு தேஹ:” [சது:ஸ்லோகீ வ்யா-ப்ர 25 காண்க.]

௩ பெரியதிருமொழி 2-8-7.

भवन्तमेवानुचरन्निरन्तरं प्रशान्तनिःशेषमनोरथान्तरः।

कदाहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः॥ ४६॥

46. புவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்

ப்ரஸாந்தநிஸ்யேஷமநோரத்யாந்தர:।

கத்யாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர:

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித:॥

இருக்கை. 285. "तरुणौ रूपसंपन्नौ" (தருணௌ ரூபஸம் பந்நௌ) என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே ஸ்வாபுராவிகமான யௌவனத்தை உடைத்தாயிருக்கை. (லாவண்யமய) ப்ரசுரமான ஸாமான்யஸோபாயை உடைத்தாயிருக்கை. (அம்ருதோத்திதம்) ஸர்வப்ரகாரபேராக்யதையாலே, 286. "अप्रमेयो महोदधिः" (அப்ரமேயோ மஹோத்யதி:) என்கிற படியே பரிச்சேத்யுக்கப்போகாமைக்கு ஒரு ஸமுத்ர மென்னுமத்தனை. (ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம்) a "திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்" என்கிறபடியே பிராட்டிக்கும் மங்குளாவஹனாயிருக்குமவனை. (புக்தஜநைகஜீவிதம்) b "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதருக்கு தூரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்குமவனை. புக்தஜநங்களையே தனக்கு தூரகமாக உடையவன் என்றுமாம். 287. "मम प्राणा हि पाण्डवाः" (மம ப்ராணா ஹி பாண்டுவா:). (ஸமர்த்தம்) அளவுடையரான நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்குமவனை, நித்ய ஸம்ஸாரிகள் அனுபவிக்கும்படி c "ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மாளை" என்கிறபடியே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அனுபவிப்பிக்கும் ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய உன்னை. (ஆபத்ஸக்யம்) d காணவாராயெனறு கண்ணும் வாயும் துவர்ந்த வளவிலே உதவும் ஸ்வபூவானை உன்னை. (அர்த்தி கல்பகம்) e "என்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்கிறபடியே தன்னை ஒளதூர்யம் பண்ணுமவனை.

45.

a பெரியதிருமொழி 7-7-1. b திருவாய் 6-7-1. c திருவாய் 4-5-5.

d திருவாய் 8-5-2. e திருவாய் 2-7-11.

46. பதவுரை:—புவந்தமேவ—உன்னையே, நிரந்தரம்—இடைவிடாமல், அநுசரந்—அனுஸரித்துக்கொண்டு, ப்ரஸாந்த நிஸ்ஸேஷ மநோரத்யாந்தர:—மற்ற எல்லா ஆசைகளும் வாஸனையுமில்லாமல் நீங்கப்பெற்றவனாய், ஐகாந்திக நித்யகிங்கர:—ஒருபடிப்பட்டதாய், நித்யமான கைங்கர்யத்தை உடையவனாய், ஸநாதஜீவித:—ப்ரயோஜனத்துடன் கூடிய வாழ்வை உடையவனாய், கதூர் அஹம் ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி—என்று நான் (உன்னையே) மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?

அவ:— (புவந்தமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் பூர்ணனாய், நித்யவிபூதியிலே குறைவற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரை, பூர்வாயுமநோரத்யங்களைத் தவிர்த்து, என்னுடைய ஸத்தையாலுள்ள ப்ரயோஜனம் பெறும்படி நித்யகைங்கர்யத்தாலே உகப்பிப்பது என்று? என்கிறார்.

வ்யா:— (புவந்தம்) ஸ்வரூபரூபகுணவிபூவை: பரிபூர்ணம். a “இன்பம் பயக்க” என்று தொடங்கி, a “ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான்” என்கிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. (ஏவ) b “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே, அநுகூலவ்ருத்தி தேவருக்கே அநுகூலமாயிருக்கை. (அநுசரந்) 25. “येन येन घाता गच्छति” (யேந யேந தாதா க்ச்சதி), 288. “एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य” (ஏதமானந்தமயமாத்மாமுபஸங்க்ரம்ய), 289. “अनुसञ्चरन्” (அநுஸஞ்சரந்) 204. “कुरुष्व मामनुचरं” (குருஷ்வ மாமநுசரம்) என்கிறபடியே அநுவர்த்தனத்தையுடையனாய். (நிரந்தரம்) இடைவிடாதேயிருக்கை. (ப்ரஸாந்தேத்யாதி) c “மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்று, தேவரையொழிந்த விஷயங்களில் மனோவ்யாபாரங்களை ஸ்வாஸநமாகத் தவிர்த்து. (கதூர்) d “என்று கொல் கண்கள் காண்பது?” e “எந்நாள் யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவன்?” என்னும்படியே

a திருவாய் 7-10-1. b திருவாய் 2-9-4. c திருப்பாலை 29.

d திருவாய் 3-6-10. e திருவாய் 3-2-1.

धिगशुचिमविनीतं निर्दयं मामलजं

परमपुरुष! योऽहं योगिवर्याग्रगण्यैः।

विधिशिवसनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरं

तव परिजनभावं कामये कामवृत्तः॥ ४७॥

47. திகு₂சு₂சிமவிநீதம் நிர்ந்தயம் மாமலஜ்ஜம்
பரமபுருஷ! யோ஽ஹம் யோகிவர்யாக்ரக₂ண்யை:।
விதி₂ஸிவஸநகாத்யைர் த்யாதுமத்யந்ததூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:॥

காலத்துக்கு எல்லை அருளிச்செய்யவேணும். (அஹம்)
ருசியேயாய், இத்தலையால் உபாயமில்லாத நான்.
(ஐகாந்திகநித்யகிங்கர:) ஏகரூபமாய், யாவதூத்மபூவி
யான கைங்கர்யத்தை நிரூபகமாக உடையனாய். (ஸநாத
ஜீவித:) ஸநாதமான ஸத்தையை உடையனாய்; என்
ஸத்தையை ஸப்ரயோஜனமாக்கி என்கை. (ப்ரஹர்ஷ
யிஷ்யாமி) மிகவும் உகப்பிக்கக்கடவேன். தன்னுடைய
அநுவ்ருத்தியால் ஈஸ்வரனுக்குப் பிறந்த ப்ரஹர்ஷமிறே
சேதனனுக்கு ப்ராப்யம். 46.

47. பதவுரை:—பரமபுருஷ—புருஷோத்தமனே!, காம
வ்ருத்த: ய: அஹம்—(என்னுடைய) இஷ்டப்படியெல்லாம்
நடக்கிறவன் என்று ப்ரஸித்தான யாவனொரு நான்,
யோகிவர்ய அக்ரக₂ண்யை:—யோகிஸ்ரேஷ்டர்களுள் முதல்
வராக எண்ணத்தகுந்த, விதி₂ ஸிவ ஸநக ஆத்மயை:—பிரமன்,
சிவன், ஸநகர் முதலியவர்களாலும், த்யாதும்—நினைப்ப
தற்கும், அத்யந்த தூரம்—வெகுதூரமாயுள்ள, தவ பரிஜந
பாவம்—உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை, காமயே—விரும்பு
கிறேனோ, அஸு₂சிம்—அபரிஸு₂த்தானும், அவிநீதம்—(ஓர்
ஆசார்யனாலே) ஸிக்ஷிக்கப்படாதவனும், நிர்ந்தயம்—தயைய
யற்றவனும், அலஜ்ஜம்—வெட்கமற்றவனுமான, (தம்) மாம்
திகு₂—அப்படிப்பட்ட என்னை நிந்தித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அவ:— (தி.கூ.தி) இதில், ப்ராப்யஞான ஈஸ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், தம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் பார்த்து, விதி, ஸிவஸநகாதி, களுடைய மனஸ்ஸுக்கு அத்யந்ததூரமாய், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகூந்தூரான நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படுமதான கைங்கர்யத்தை ஸம்ஸாரியானவன் ஆசைப்படுவதாவதென்? ராஜாந்நம் விஷ் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமாவதே! என்று ௨ “வளவேழுலகில்” ஆழ்வாரைப்போலே தம்மை நிந்திச்சுக்கிறார்.

வ்யா:— (அஸுசிம்) அநாதியான தேஹஸம்பந்த, யுக்தஞான என்னை. தேஹஸம்பந்த, பாவம் ஸத்தாப்ர யுக்தமான நித்யஸித்த, ரிதே நித்யஸுத்த, ர். (அவிநீதம்) இவ்வாத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்த, ம் அஸுசிலேஹது என்று அறிகைக்கு அடியான ஆசார்யஸேவையில்லாமையாலே ஸுஸிக்ஷிதனல்லாத என்னை. (நிர்த்த்யம்) அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போல, விலக்ஷணபே, டாக்யமான ப, க்யவத்தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப் பார்த்த நிர்த்த்யனை. (அலஜ்ஜம்) ‘கூடதூஸி ஸார்வபெ, ளமனை மேல் விழுமாபோலே, நம்மைப் பாராதே மேல் விழுந் தோம்; இது அபஹாஸ்யம்’ என்று லஜ்ஜிக்கவும் அறியாத என்னை. (மாம் தி, க்) இப்படி ஹேயகுணபூர்ணஞான என்னை வேண்டேன் என்று தம்மைக் குத்ஸிக்கிறார். (பரம புருஷ) ஸர்வாதிகுண புருஷோத்தமனே! (யோஹம்) நிஹீநாக்ரக்யண்யன் என்று ப்ரஸித்த, துஞான நான். (யோகி, வர்யேத்யாதி) யோகி, ஸ்ரேஷ்ட, ரில் ப்ரத, மக்யண்யரான ப்ரஹ்மருத், ராதிகுளென்ன, ப்ரஹ்மப, டாவநாநிஷ்ட, ரான ஸநகாதி, களென்ன இவர்களாலே நினைக்கைக்கும் அத் யந்தம் தூரமாயுள்ளது. (தவ பரிஜநப, டாவம்) ஆத்ம ஸ்வாமிபாய், நிரதி, ஸயபே, டாக்யரான தேவருடைய கைங் கர்யாம்ருதத்தை; ஸத்தாப்ரயுக்தமான ருசியையும், வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைய நித்யஸூரிகள் ஆத, ரிக்குமத்தை

अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीमभवाणवोदरे।

अगतिं शरणागतं हरे! कृपया केवलमात्मसात्कुरु॥ ४८॥

48. அபராத, ஸஹஸ்ர ப, ஜநம்

பதிதம் பீ, ம ப, வார்ணவோதுரே।

அக, திம் ஸரணாக, தம் ஹரே!

க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத் குரு॥

யன்றோ நான் ஆதூரித்தது. (காமயே) ஸங்குத்தளவிலே நின்றேறேனோ? பெற்றல்லது தூரியாத துஸையைப்பற்றி நின்றேன். “கதூா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி” என்றும், “கதூா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்றும் கூப்பிட்டேன். (காமவ்ருத்த:) விஷயப்ரவணனாய் யுக்தாயுக்தங்கள் பாரா தாப்போலே, தோற்றிற்றுச் செய்த நான். ராக்யம் ஸ்வ ரூபத்தைப் பார்க்கவொட்டாதிறே. 47.

48. பதவுரை:— ஹரே!—துக்க, கங்களையெல்லாம் போக் கும் எம்பிரானே!, அபராத, ஸஹஸ்ர ப, ஜநம்—கணக்கற்ற குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், பீ, ம ப, வ அர்ணவ உதுரே—புயங்கரமான ஸம்ஸாரமாகிய கடலினுள், பதி தம்—விழுந்தவனாகவும், அக, திம்—(உன்னையொழிய வேறு) க, தியற்றவனாகவும், ஸரணாக, தம்—‘ஸரணாக, தன்’ என்று சொல்லிக்கொள்ளுமவனாகவுமிருக்கிற அடியேனை, கேவலம் க்ருபயா—(உன்) அருளினாலேயே, ஆத்மஸாத் குரு—உன் னுடையவனாகக் கொள்வாயாக.

அவ:— (அபராத,) தம்முடைய அயோக்யதையை அனுஸந்தித்து அகலப்பார்த்தவர் ருசியின் மிகுதியாலே அகலமாட்டாதே நிற்க, ‘இந்த அயோக்யதைக்குப் பரி ஹாரமும் நம் க்ருபாஜநிதமான ப்ரபத்தியே காணும்’ என்ன மீண்டாராய், ‘இந்த அயோக்யதாஹேதுபூ, த ஸர்வாபராதங்களுக்கும் பரிஹாரம் தன்னுடைய வெறு ஸ்தோ—15

மையை முன்னிட்டுப் பண்ணும் ப்ரபத்தியேயாகாதே' என்று வேதூந்தரஹஸ்யத்தை முன்னிட்டு, 'கேவலக்ருபையாலே தேவர் என் பாபத்தைப் போக்கி விஷயீகரிக்க வேணும்' என்கிறார். அதாவா, தாம் ப்ரார்த்தித்தபோதே ப்ராப்யம் ஸித்தியாமையாலே, 'ஸம்ஸாரியான நாம் ஆசைப்படக்கடவோமோ?' என்று நிந்தித்துக்கொண்டு, பின்பும் ருசியாலே அகலமாட்டாதே, 'இப்படி விளம் பிக்கைக்கு ஹேதுவான பாபத்தையும் தேவருடைய கேவலக்ருபையாலே போக்கித்தந்தருளவேணும்' என்கிற ராகவுமாம். அத்தலையில் பெருமையின் எல்லையைப் பார்த்து அகன்றார் அங்கு; இங்கு நீர்மையின் எல்லையைப் பார்த்துக் கிட்டுகிறார்.

வ்யா:— (அபராதஹஸ்ரபுஜநம்) தேவர் சூணைக் புஜநராஜப்போலே, அஸங்குசிதமான அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னை. அபராதஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று,— புண்யபாபரூபமான புகுவந்நிக்ரஹாநுக்ரஹமென்கை. ஆகையால் இந்த வேதூர்த்தத்தை வெளியிடுகிறார். (பதிதம்) அந்தப் பாபத்தை விளைக்கும் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்திறே கூப்பிடுகிறது. a “கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று”. (பீம) ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்குக் கட்டடங்க புயாவஹமாயிருக்குமென்கை. 290. “अहं मीतोऽस्मि देवेश संसारेऽस्मिन् भयावहे” (அஹம் பீதோஸ்மி தேவேஸ ஸம்ஸாரேஸ்மிந் புயாவஹே). (புவார்ணவ) பரிச்சேத்திக்கு அரிதாய், அத்தாலே துஸ்தரமாயிருக்கை. ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே புக்கார்க்கு, விஷ்ணுபோதமொழியத் தந்தாமால் கரையேறவொண்ணாதிருக்கை. b “வைகுந்த னென்பதோர் தோணி பெருதுழல்கின்றேன்” என்னக் கடவதிறே. (உத்யுரே) c “நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியில் படிகின்ற யான்” என்கிறபடியே, எடுக்கப்பார்த்தாலும் உனக்கும் எட்டாதபடியாயிருக்கை. (பதிதம்) கர்மம் புகத்

अविवेकघनान्धदिङ्मुखे बहुधा सन्ततदुःखवर्षिणि।

भगवन् ! भवदुर्दिने पथः स्वलितं मामवलोकयाच्युत ! ॥ ४९ ॥

49. அவிவேகக,நாந்த,தி,ங்முகே,

ப,ஹுத,ா ஸந்ததது:க்க,வர்ஷிணி ।

ப,க,வந் ! ப,வது,ர்த்தி,நே பத:

ஸ்க,லிதம் மாமவலோகயாச்சுத ! ॥

தள்ள விழுந்து கிடக்கிறபடி. (அக,தும்) உன்னையொழிய வேறு புகலற்று இருக்கிற என்னை. (ஸரணாக,தம்) ஸரண க,தஸப்,துயுத்தனான என்னை. (ஹரே) மித்ரப,ாவமேயடி யாக ஸமஸ்த து:க்க,ங்கனையும் போக்குகையே ஸ்வப,ாவ மாக உடையவனே ! (கேவலம் க்ருபயா) ஆர்த்தப்ரபங்ந னல்லன் என்னாதே 291. “கூபாமாत्रमनोवृत्तिः” (க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி:) என்கிறபடியே, ஸஹகாரமில்லாத க்ருபை யினாலே. (ஆத்மஸாத்ரு) ஆத்மஸாத்ராகப் பண்ணி யருளவேணும். நம்முடையவனென்று விஷயீகரித்தருள வேணும். 48.

49. பதவுரை:— ப,க,வந்!—ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, கு,ணங் கள் நிறைந்தவனே!, அச்சுத!—அடியவரைக் கைவிடாத வனே!, அவிவேக க,ந அந்த, தி,ங்முகே,—விவேகமில் லாமையாகிற மேக,ங்களாலே இருளடைந்த திசைகளை உடையதும், ப,ஹுத,ா—பலவித,மாக, ஸந்தத து:க்க, வர்ஷிணி—இடைவிடாமல் துன்பங்களைப் பொழிகின்றது மான, ப,வ து,ர்த்தி,நே—ஸம்ஸாரமாகிய மழைக்கால இரு ளிலே, பத: ஸ்க,லிதம்—நல்வழியிலிருந்து தவறின, மாம்— அடியேனே, அவலோகய—நோக்கியருளுவாயாக.

அவ:— (அவிவேக) “அபராத,ப,ஹுளமானபின்பு, ஸாஸ்த்ரீயமான உபாயாந்தரங்களைப்பற்றிப் போக்குதல், விட்டுப் பற்றுதல் செய்கையொழிய, ‘க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்ரு’ என்று நம்மை நிர்ப்புந்தி,க்கிறதென்?”

என்ன, “ஸாஸ்தீயானுஷ்டானத்துக்கு ஜ்ஞாநமேயில்லை; வேறு கṣுதியில்லாமையாலே விடமாட்டேன். ஆனபின்பு, க்ருபாகார்யமான விசேஷகடாக்ஷமே எனக்கு உஜ்ஜீவன ஸாதனம்” என்கிறார்.

வ்யா:— (அவிவேக) அதாவது:— விவேகாபூாவம்; ஜீவ பரவிவேகாபூாவம்; தேஹாத்மவிவேகாபூாவம்; த்யாஜ்யோபாதேயவிவேகாபூாவம்; ப்ரந்தவிமோசநவிவேகாபூாவம்; இவையாகிற் மேகபடலங்களாலே திரோஹிதமான மனஸ்ஸையுடையவனாகையாலே உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் திங்மாத்ரமும் தெரியாதிருக்கிறதற்கு மேலே. (புஹுதா ஸந்ததது:க்கṣுவர்ஷிணி) புஹுப்ரகாரமாய், இடைவிடாதே யுண்டான து:க்கṣுவர்ஷத்தை உடைத்தானதிலே. அவிவேகம் து:க்கṣுத்தை விளைக்கையாவது:—அஜ்ஞானத்தாலே கர்மமாய், அத்தாலே தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸமாய், அத்தாலே தாபத்ரயரூபமான து:க்கṣுமாயிருக்கும். a “பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே. (புஹுதா) ஆத்யாத்மிகாதிபுஹுப்ரகாரமாயிருக்கை. (புக்ṣுவந்) ‘இந்த து:க்கṣுத்தைப் பரிஹரிக் கைக்கு இத்தலையில் ஜ்ஞாநஸக்த்யாத்யபூாவமும், தேவ ராலல்லது பரிஹாரமில்லை என்கிற இதுவும் தேவரீர் அறியீரோ?’ என்கை. [(பா) (புக்ṣுவந்) இத்தலையில் து:க்கṣுத்தைப் பரிஹரிகைக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யபூாவத்தாலும், தேவராலல்லது பரிஹாரமில்லாத இதிலும் தேவர் அறியாததுண்டோ?] (புவதுர்த்திநே) ஸம்ஸாரமாகிற மழைக்காலவிருளிலே. துர்த்திநம் — மேகதிமிரம். (பது:ஸ்கṣுலிதம்) b “கொடு விளைத்தாற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்” என்கிறபடியே. (மாம்) கர்மாத்யுபாயங்களில் ப்ரச்யுதனான என்னை. நான் படுகிற பாடு இதுவானால், ஸாஸ்தீயானுஷ்டானத்துக்கு நான் ஆர்? தேவரையொழிய வேறு உண்டோ? என்று கருத்து.

a திருவராய் 1-7-2. b திருவராய் 2-3-6.

அவ:—(ந ம்ருஷேதி)“தேவர் க்ருபைய(ரல)ல்லது வேறு எனக்கு இல்லாதவோபாதி, தேவர் க்ருபைக்கு நானல்லது விஷயமில்லை; இத்தை இழவாதே கொள்ளீர்” என்கிறார்.

வ்யா:—(ந ம்ருஷா பரமார்த்தமேவ) ‘இது ஸம்ஸாரத்திலே கேட்டறிவதொன்று அல்லாமையாலே, மெய்யாக மாட்டாது’ என்று ஈஸ்வரஹ்ருத்யத்தில் பிறந்த அதி ஸங்கையைத் தவிர்க்கக்காக, அங்வயவ்யதிரேகத்தாலே ஸத்யமென்கிறார். (ந ம்ருஷா) லௌகிகர் பக்கலிலே இரக்கம் பிறக்கக்காக அபுத்த்யா சொல்லும் வார்த்தையைப்போலே பொய்யன்று. (பரமார்த்தமேவ) நிக்ஷுக்கு வாய்த்தலையிலிருந்து அறியும் தேவர் திருமுன்பே, மெய்யே விண்ணப்பம் செய்யலாம்படி ஸத்யமே. (மே ஸிஞ்ஞாபநம்) ‘ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யுமதுவே உஜ்ஜீவனோபாயம்’ என்றிருக்கும் என்னுடைய விண்ணப்பத்தை. ௨ “மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்னக்கடவதிறே. (ஏகம்) அத்விதீயம்; இதுக்கு மேலாக நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுவது ஒரு வார்த்தையில்லை; இதுவே எல்லையான நிஷ்கர்ஷம். (அக்ரத: ஸ்ருணு) மேல்கார்யம் செய்யிலும், செய்யாதொழியிலும் முற்படக் கேட்டருளவேணும். ஸம்ஸாரத்தில் பரிமாருததொன்று என்று அனாதூரியாதே, அவதூானம் பண்ணிக் கேட்டருள வேணும். (யதி, மே ந த்யயிஷ்யஸே) த்யையகரக்ஷயனான எனக்கு த்யையபண்ணியருளீராகில். (தத:) தேவரீரைக்கிட்டின இவ்வஸ்து தப்பினால், பின்பு. (த்யநீயஸ்தவ) ரக்ஷயவிஷயார்த்தியான தேவருக்கு, ஸாபராத்யனாய், அனுதாபம் பிறந்த த்யநீயவிஷயம். (நாத) ரக்ஷயவிஷயார்த்தியாகைக்கு, த்யையேயன்று, ப்ராப்தியுமுண்டு என்கை. (துர்லப:) த்யையகரக்ஷயராயிருப்பார் துர்லபர். 228. “स महात्मा सुदुर्लभः” (ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:) என்னுமவரிதே தேவர். 50.

तदहं त्वदृते न नाथवान् महते त्वं दयनीयवान्न च।

विधिनिमित्तमेतदन्वयं भगवन्! पालय मा स्म जीह्वः॥ ५१॥

51. ததஹம் த்வத்ருதே ந நாத்வாந்

மத்ருதே த்வம் த்யநீயவாந் ந ச।

விதிநிர்மிதமேததந்வயம்

பகுவந்! பாலய மா ஸ்ம ஜீஹ்வ:॥

51. பதவுரை:— பகுவந் — ஜ்ஞாநம் நிறைந்தவனான எம்பெருமானே!, தத் — ஆதலால், அஹம் — அடியேன், த்வத் ருதே — உன்னைத்தவிர, ந நாத்வாந் — (வேறு) நாதனற்றவன், த்வம் ச—நீயும், மத் ருதே—என்னைத்தவிர (வேறொருவனை), ந த்யநீயவாந் — அருளுக்கு விஷயமாக உடையையல்லே. விதி, நிர்மிதம் — உன் அருளாலே ஏற்பட்ட, ஏததந்வயம் — இந்த ஸம்பந்தத்தை, பாலய— ரக்ஷித்துக்கொள். மா ஸ்ம ஜீஹ்வ: — கைவிட்டுவிட வேண்டாம்.

அவ:— (ததஹம்) “இப்படி த்யநீயத்யாவான்களான இருவர்க்கும் முக்யமான இஸ்ஸம்பந்தம்தானும் தேவ ரீருடைய க்ருபையாலேயாயிற்று; ஆனபின்பு இதைக் கைவிடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்” என்கிறார்.

வ்யா:— (தத்) ஆதலால். த்யநீயர் தேவருக்கு துர் லபமானபின்பு (அஹம்) ஸாபராத்யாய், அனுதாபம் பிறந்த நான். (த்வத்ருதே ந நாத்வாந்) 196. शृं भवति दुःखितः” (ப்ருஸம் புவதி து:க்கித:) என்று, து:க்கியான என்னிலும் என் து:க்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவரையொழிய நாத்வானல்லேன். பர து:க்கா ஸஹிஷ்ணு த்வமிறே த்யை. (மத்ருதே த்வம் த்யநீயவாந் ந ச) த்யைகரக்ஷயனான என்னையொழிந்தாலும், தேவரீருடைய க்ருபை குமரிருந்து போமித்தனை. (ஏததந்வயம் விதி, நிர்மிதம்) ஒருவரையொழிய ஒருவருக்குச் செல்லாத இம்

वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः।
तदयं तव पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः ॥ ५२ ॥

52. வபுராதிஷு = யோடபி கோடபி வா

குணதோஸாநி யதாததாவித; ।

தத்யம் தவ பாதபத்மயோ:

அஹமத்யயவ மயா ஸமர்ப்பித: ॥

முக்யஸம்பந்தம் தேவரூடைய கேவலக்ருபையாலே வந்தது. * “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே, இப்பக்ஷத்தில், ‘தத்யஹம்’ என்கிறவிடத்தில் தச்சுப்யத்யம் மேலுக்கு உடலாக இங்கும் அந்வயிக்கக்கடவது. அத்வா, விதியென்று தைவமாய், 293. “इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता” (இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபத்யார்த்தத்யஸத்தா) என்கிறபடியே ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தத்ததைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (புகுவந்) இவற்றில் தேவருக்கு அறிவிக்கவேண்டுவது உண்டோ? (பாலய) இதை ரக்ஷித்தருளவேண்டும் என்னுதல்; இதை புஜித்தருளவேண்டும் என்னுதல். ‘புஜ-பாலநாப்யவஹாரயோ:’. (மா ஸ்ம ஜ்ஹப:) இத்தலை யில் பூர்வாபராத்யதைப் பார்த்தாதல், தேவர் பூர்த்தியைப் பார்த்தாதல் கைவிட்டருளாதொழியவேண்டும். 51.

52. பதவுரை:— வபுராதிஷு = ஸாரம் முதலியவை களுள், ய: அபி க: அபி வா — ஏதேனுமொன்றாகவும், குணத: — ஸ்வபாவத்தினால், யதா ததாவித: — ஏதேனு மொருபடிப்பட்டவனாகவும், அஸாநி — இருக்கக்கடவேன்; [அவைகளில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமுமில்லை.] தத்— ஆகையால், அயம் அஹம்—இந்த நான், தவ—உன்னுடைய, பாத பத்மயோ: — இரு திருவடித் தாமரைகளிலும், அத்ய யவ—இந்த க்ஷணத்திலேயே, மயா — என்னால், ஸமர்ப்பித:—ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேன்.

அவ:— (வபுராதி,ஷ) இதில், “ஆத்மா நுருபமாக வன்றே நம்முடைய ரக்ஷணமிருப்பது; த்யநீயரான உம் முடைய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நம் பக்கலிலே ஸமர்ப்பியும்” என்ன, & “சிறப்பில் வீடு” என்கிற பாட்டின்படியே, “எனக்கு அதில் நிர்ப்புந்த,மில்லை; அஹம்புத்தி,பேத,த்யமான இவ்வஸ்து, தேவர் திருவடிகளிலே என்னுலே ஸமர்ப்பிதம்” என்கிறார்.

வ்யா:— (வபுராதி,ஷ) தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராண புத்தி,களைச் சொல்லுகிறது. இவற்றில் ஒன்றே ஆத்மா என்பாரும், ப்ரக்ருதே:பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்த,லக்ஷணம் என்பாருமாய், ஸ்வரூபத்திலே ‡ விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருக்கும். இவற்றில் ஏதேனுமொன்று ஸ்வரூபமாகவுமாம். (குணதோடஸாநி யத்யாதத்யாவித:) ஸ்வபாவத: அணுத்வ விபுத்வ ஸரீரபரிமாணத்வ நித்யத்வ அநித்யத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வாதி,களிலே ‡ விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருக்கும். அதில் ஏதேனுமொன்று ஸ்வரூபமாகிலும் அதிலும் எனக்கு ஒரு நிர்ப்புந்த,மில்லை. (தத்) தஸ்மாத்; கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களிலே நிர்ப்புந்த,மில்லாமையாலே. (அஹம்) பராகூர்த்த,வ்யாவ்ருத்தஞாய், ப்ரத்யகூர்த்த,பூதஞாய், ப்ரத்யக்ஷ,பூதஞாய் ப்ரகாஸிக்கிற நான். (தவ பாத்யபத்யமயோ:) ரக்ஷகரான தேவருடைய பேத,த்யமான திருவடிகளிலே. (அத்யயவ) ஆத்மாக்ஷணிகமாகிலும், இந்தக்ஷணத்திலே ஸமர்ப்பிதமென்கை. (மயா ஸமர்ப்பித:) என்னுலே ஸமர்ப்பிதன். 294. “योऽहमस्मि स सम् यजे” (யோஹமஸ்மி ஸ ஸந் யஜே), 295. “यस्यास्मि न तमस्तरेमि” (யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி), 296. “आत्मा राज्य धनं मित्रं कलत्रं वाहनानि च ।..... इति तत्प्रेक्षितं सदा ॥” (ஆத்மா ராஜ்யம் த,நம் மித்ரம் களத்ரம் வாஹநாநி ச ।..... இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸத்யா॥), 297. “राज्यञ्चादृञ्च रामस्य धर्मं वक्तुमिदार्हसि” (ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய த,ர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி). 52.

& திருவாய் 2-9-5. ‡ விப்ரதிபத்தி—அபி,ப்ராயபேத,ம்.

ஸ்தோ—16

मम नाथ! यदस्ति योऽस्पृहं सकलं तद्धि तवैव माधव!
नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किं नु समर्पयामि ते॥५३॥

53. மம நாத! யதஸ்தி யோஸ்யஸ்யஹம்
ஸகலம் தத்ஹி தவைவ மாதவ!
நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்தததி:
அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே ||

53. பதவுரை:— நாத, மாதவ! — ஸர்வஸ்வாமியாய், லக்ஷ்மீநாதனான பெருமானே!, மம யத் அஸ்தி—எனக்கு யாதொன்று சொந்தமாயிருக்கிறதோ, ய: அஹம் அஸ்மி—யாவனொரு நான் இருக்கிறேனோ, தத் ஸகலம் — அது முழுவதும், தவ ஏவ—உனக்கே, நியத ஸ்வம்—எப்பொழுதும் சொந்தமானது, இதி—என்று, ப்ரபுத்தத தி:—தெரிந்து கொண்ட புத்தியை உடைய அடியேன், தே—உனக்கு, கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி—எதைத்தான் ஸமர்ப்பிப்பேன்?

அவ:—(மம நாதேதி) “இவரை ப்ரமத்தோடே விடுகிறதென்?” என்று பார்த்தருளி, “நீர் ஆர், அத்தை ஆருக்கு ஸமர்ப்பித்தீர்?” என்ன, நிரூபித்தவிடத்து, “எனதாவியாவியும் நீ எனதாவியார்? யானார்?” என் கிற படியே, “உமதை நீரே ஸ்வீகரித்தீரித்தனை; ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரத்தோபாதி” என்று, பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை அனுஸாயிக்கிறார். புகுவத் பரதந்த்ரமான ஆத்மாவுக்கு, அநாத்யவித்யாஸித்தமான ஸ்வாதந்தர்யமடியாக புகுவதவைமுக்யம் பிறந்து, அத்தாலே ஹதனென்று பீதி பிறந்தவளவிலே, தத்யத்வானுஸந்தானத்தால் வந்த தாத்ராத்மயைககரணஸங்கல்பமாதல்; ராஜாபுரணத்தை ரக்ஷித்துவைத்து ப்ராப்தகாலங்களிலே கொடுக்குமாபோலே, ஆத்மாவை ஈஸ்வரன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கையென்னுதல்; இவை இரண்டும் அர்த்தமன்று

अवबोधितवानिमां यथा मयि नित्यां भवदीयतां स्वयम् ।
कृपयैतदनन्यभोग्यतां भगवन् ! भक्तिमपि प्रयच्छ मे ॥ ५४ ॥

என்னும்படி, பண்டே அவனதான வஸ்துவை அவனதாக இசையும்தொழிய, ஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரத்தோடு ஒக்கும்.

வ்யா:—(நாத்) அகிலஜகத்ஸ்வாமிந் ! அவனதான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (மம யத்யஸ்தி யோஹ மஸ்மி) குணமாயும், விபூதியாயும் மமதாவிஷயமாயுள்ளது யாதொன்று; அதுக்கு ஆஸ்ரயமான நான் யாவனொருவனாகிறேன். (தத் ஸகலம்) ஒளபாதி,கமாயும், ஸ்வாபூரவிகமாயும் உள்ளதெல்லாம். (மாதவ தவைவ) ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வஸேஷியாயுள்ள உன்னுடையது. அவதாரணத்தால், அந்யஸேஷத்வத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஹி) 239. "सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகானாம் பிதா மாதா ச மாதவ:) இத்யாதி,ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. (நாத் மாதவ) ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸ்ரீய:பதியான வஸ்துவாகவே அந்யார்ஹஸேஷம் ஸர்வபதார்த்தங்களும் உள்ளன. & "யானே நீ என் உடைமையும் நீயே". (ஸ்ரீயதஸ்வமித்யாதி) ஸமர்ப்பணம் மிகையாம்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்த காலத்துடன், ப்ரமித்த காலத்துடன் வாசியற நியதஸ்வம். (இதி ப்ரபுத்த்யதி:) என்று தெரிந்த புத்தியையுடைய நான். (அதவா) கீழில் ஸமர்ப்பண பக்ஷவ்யாவ்ருத்தி. (தே கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி) இத்தை உடைய உனக்கு எதை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீயம் ஏது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தர்யமில்லை. ஸம்ஸாரபீதியாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாத்ராத்மய ஜ்ஞாநத்தாலே அநுஸாயிக்கையும் இரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக்கடவது. 53.

54. அவபே,தி,தவாநிமாம் யதூ

மயி நித்யாம் ப,வதீ,யதாம் ஸ்வயம் |

க்ருபயைதத,நந்யபே,ாக்யதாம்

ப,க,வந் ! ப,க்திமபி ப்ரயச்ச, மே ||

54. பதவுரை:—ப,க,வந்—எம்பிரானே!, மயி—என்னிடத்தில், நித்யம்—என்றுமிருக்கும், இமாம் ப,வதீ,யதாம்—இந்த ஸேஷத்வத்தை, யதூ—எப்படி, அவபே,தி,தவாந்—அறிவித்தாயோ (அப்படியே), ஸ்வயம் க்ருபயா—கேவலக்ருபையினாலே, ஏதத,நந்யபே,ாக்யதாம்—இதைத்தவிர வேறொன்றில் இனிமையை உடையதல்லாத, ப,க்திம் அபி—ப,க்தியையும், மே ப்ரயச்ச,—அடியேனுக்குக் கொடுத்தருளுவாயாக.

அவ:— (அவபே,தி,த) “ஆத்மாபஹாரபர்யாயமான ஆத்மஸர்ப்பணத்தளவிலே நான் நில்லாமையாலே, நிர்-ஹேதுகக்ருபையாலே, இந்த ஸேஷத்வத்தை உணர்த்தினாப்போலே, இந்த ஜ்ஞாநம் புருஷார்த்தே,ரபயோகி,யாம்படி இந்த க்ருபையாலே. * ஸ்தூநத்ரயோதி,தபரப,க்தியைத் தந்தருளவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யா:— (மயி நித்யாம் ப,வதீ,யதாம் அவபே,தி,தவாந்) என் பக்கலிலே நியதையான த்வத்,விஷயஸேஷதையை. ‘ப,வதீ,யதை’ என்கையாலே அந்யஸேஷத்வவ்யாவ்ருத்தி. ‘மயி நித்யாம்’ என்றது, இத்தலையில் ப,க,வச்சே,ஷத்வம் ஸ்வருபமென்கை. 298. “सत्त्वमात्मनि सञ्जातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தி,தம்). ‘இமாம்’ என்று, ஸேஷத்வத்தில் இனிமையாலே கொண்டாடுகிறார். (யதூ அவபே,தி,தவாந்) யாதொருபடி அறிவிக்கப்பட்டேன். (ஸ்வயம் க்ருபயா)

* ஸ்தூநத்ரயோதி,தபரப,க்தியாவது:— கீ,தையில் “புருஷஸை பர: பார்த்த, ப,க்த்வா லப்யஸ்த்வதந்யவா” [8.22]. “ப,க்த்வாத்வதந்யவா ஸக்ய:” [11.54]. “மத,ப,க்திம் லப,தே பராம்” [18.54] என்று மூன்று ஸ்தூனங்களில் சொல்லப்பட்ட பரப,க்தி.

तव दास्यसुखैकसङ्गिनां भवनेष्वस्त्वपि कीटजन्म मे।
इतरावसथेषु मा स भूदपि मे जन्म चतुर्मुखात्मना॥५५॥

55. தவ தூஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம்
புவநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே।
இதராவஸதேஷு மா ஸ்ம பூத்
அபி மே ஜந்ம சதுர்முகஆத்மநா ॥

கேவலக்ருபையாலே. ஸ்வயம் — கேவலம். (ஏததநந்ய
பேராக்யதாம்) இதொழிய வேறென்றும் நெஞ்சுக்கு விஷய
மாகாதபடியிருக்கும் பேராக்யதையை உடைத்தான
புக்தியை. (புகுவந்) ஒன்றை ஒருத்தனுக்குக் கொடுப்போ
மென்றால், ஒரு தடையில்லாத ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி,களால்
பூர்ணனென்கை. (புக்திமபி ப்ரயச்சு) யாதொருபடி ஜ்ஞா
னத்தைத் தந்தாய், அப்படியே புக்தியையும் தந்தருள
வேணும். (மே) அஜ்ஞாய், அஸக்தாய், ருசிமாத்ரமே
யாயிருக்கிற எனக்கு.

54.

55. பதவுரை:—தவ—உன்னுடைய, தூஸ்ய ஸுகை
ஸங்கிநாம் — சேஷத்வமாகிற ஸுகைமொன்றிலேயே நடு
பட்டவர்களுடைய, புவநேஷு—திருமாளிகைகளில், மே—
அடியேனுக்கு, கீடஜந்ம அபி—புழுவாய்ப் பிறப்பதாவது,
அஸ்து—உண்டாகவேண்டும். இதர ஆவஸதேஷு—மற்ற
வர்களின் வீடுகளில், சதுர்முக, ஆத்மநா ஜந்ம அபி—
பிரமனாகப் பிறப்பதும், மே—எனக்கு, மா ஸ்ம பூத்—
ஏற்படவேண்டியதில்லை.

அவ:— (தவ தூஸ்யேதி) புகுவத்ப்ரஸாதூத்தாலே
லப்தமான புக்திப்ராசார்யத்தாலே, தச்சேஷத்வத்தளவில்
பர்யவஸியாதே, ததீயசேஷத்வத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.
ஆழ்வார் & 'கண்கள் சிவந்து'விலே புகுவச்சேஷத்வத்தை
அனுபவித்து. b 'கருமாணிக்கமலை'யிலே. அநந்யார்ஹ

a திருவாய் 8-8. b திருவாய் 8-9.

ஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வளவிலும் பர்ய வஸியாதே, a 'நெடுமாற்கடிமை'யிலே தத்யஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீராமாயணபுருஷர்களில் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வாளைப்போலேயும் தத்யஸேஷத்வத்தையே ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யா:— (தவ தூஸ்யஸுகைகஸங்கீநாம்) ஐஸ்வர்ய கைவல்யஸுகங்கள் விக்னமாம்படியிறே தூஸ்யஸுக மிருப்பது. 299. "तस्यान्तरायो नैवेद्य! देवेन्द्रत्वादिकं फलम्" (தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய! தேவேந்த்ரத்வாதிகம் ப்ரபலம்) 300. "खर्गासिस्तस्य विघ्नोऽनुमीयते" (ஸ்வர்க்காப்திஸ்தஸ்ய விக்னோ஽நுமீயதே) என்றும், b "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் செற்றது" என்றும், c "இறுகலிறப்பு" என்றும் இவை தூஸ்யத்துக்கு விரோதியாயிறே இருப்பது. (ஏகஸங்கீநாம்) 30. "निस्तरन्ति मनीषिणः" (நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:) என்றும், 29. "सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम्" (ஸோ஽த்வந: பாரமாப்நோதி தத்வ விஷ்ணோ: பரமம பதம்) என்றும் ஸமஸாரநிவ்ருத்தியால் வந்த ஸுகமும், பரமபதப்ராப்தியால் வந்த ஸுகமும் தூஸ்யஸுகத்துக்கு அபாயமென்கை. 64. "तस्य यज्ञवराहस्य विष्णोरमिततेजसः। प्रणामं येऽपि कुर्वन्ति तेषामपि नमो नमः॥" (தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ:। ப்ரணாமம் யே஽பி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:॥), 301. "वासुदेवस्य ये भक्ताः शान्तास्तद्रतमानसाः। तेषां दासस्य दासोऽहं भवेज्जन्मनि जन्मनि॥" (வாஸுதேவஸ்ய யே பக்தா: ஸாந்தாஸ் தத்யுக்தமானஸா:। தேஷாம் தூஸஸ்ய தூஸோ஽ஹம் புவேஜ்ஜந்மநி ஜந்மநி॥) d "அடியாரடியாரடியார் எம் கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே—வாய்க்க" என்னக் கடவதிறே தூஸ்யரஸம் ரஸித்தால். (தேஷாம் புவநேஷு கீடஹந்ம மே஽ப்யஸ்து) அவர்கள். திருவடிகளில் அடிமை

a திருவாய் 8-10. b திருவாய் 1-2-5. c திருவாய் 4-1-10.

d திருவாய் 8-10-10.

सकृच्चदाकारविलोकनाशया तृणीकृतानुत्तमभुक्तिमुक्तिभिः।

महात्मभिर्मामवलोक्यतां नय क्षणेऽपि ते यद्विरहोऽतिदुस्सहः ॥ ५६ ॥

56. ஸக்ருத் த்வதூகாரவிலோகநாஸாயா

த்ருணீக்ருதாநுத்தமபூக்திமுக்திபி:।

மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய

க்ஷணே஽பி தே யத், விரஹோ஽திது:ஸஸஹ: ॥

செய்யவேண்டா; அவர்கள் திருமாளிகையில் ஒரு கீட
மாய் ஜனிக்குமதாகிலும் உண்டாகவேண்டும். 'அபி'
ஸப்தம் அவதூரணத்திலேயாய், கீடஜன்மமே உண்
டாகவேண்டுமென்றுமாம். மனுஷ்யாதி, ஜன்மங்களில்
ஆசைப்படாதொழிந்தது,— தே, ஸாந்தரப், ரமணஸம்பூ
வனையாலே, உத்பத்திஸ்தி, திலயங்கள் அங்கேயாகக்கிடை
யாது என்னுமத்தாலே. 'எல்லாரும் உத்க்ருஷ்டஜன்மங்
களையன்றோ ஆசைப்படுவது?' என்ன, தந்தாமுகந்த
தன்றோ புருஷார்த்தம் என்கிறது. எனக்கு இதுவே பெற
வேணுமென்கை. (இதராவஸதேஷ) தூஸ்யரஸம் அறி
யாதே 'எனக்கு' என்னுமவர்கள் இருப்பிடத்திலே. (சதுர்
முகாத்மநா ஜந்மாபி மா ஸ்ம பூத்) சதுர்முக, ருபேண
வரும் ஜன்மமும் எனக்கு உண்டாமதன்று. சதுர்முகாதி,
ஜன்மம் லௌகிகருக்கு ஸ்லாக்யமானாலும், தூஸ்ய
ருசியை உடைய எனக்கு வேண்டா என்கிறார். அந்வயத்
திலும், வ்யதிரேகத்திலும் இரண்டிலுமுண்டான நிர்ப்பூந்
தும் தோற்ற இருக்கலாம் என்கிறார். 55.

56. பதவுரை:— யத், விரஹ:—எந்தப் பெரியோர்களின்
பிரிவானது, தே — உனக்கு, க்ஷணே அபி — ஒரு கணப்
பொழுதும், அதிது:ஸஸஹ:—மிகவும் பொறுக்கமுடியாததா
யிருக்கிறதோ ஸக்ருத் — ஒரு தடவை, / த்வத் ஆகார
விலோகந ஆஸாயா — உன்னுடைய திருமேனியைக் காண
வேணும் என்னும் ஆசையினால், த்ருணீக்ருத அநுத்தம

புக்தி முக்திபி: — த்ருணம்போல் நினைக்கப்பட்ட மேலான பேராக்ஷங்களையும், மோக்ஷத்தையும் உடையவர்களான, (தை:) மஹாத்மபி:—(அந்தப்) பெரியோர்களால், அவலோக்யதாம் — கடாக்கிக்கத் தக்கவனாயிருக்கும் தன்மையை, மாம் நய—என்னை அடைவிப்பாயாக.

அவ:—(ஸக்ருதி,தி) “வைஷ்ணவக்ருஹத்தில் பிறக்கும் பிறப்பால் வந்த ஏற்றமெல்லாம் வேணுமோ? அவர்கள் கண்டால் உபேக்ஷியாதே ‘நம்முடையவன்’ என்று விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுகைக்கு அர்ஹனும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்கிறார்.

வ்யா:— (ஸக்ருத் த்வதூகாரவிலோகநாஸாயா) 302. “**पश्येम शरदशतं**” (பஸ்யேம ஸரத,ஸ்ஸதம்), 113. “**सदा पश्यन्ति सूरयः**” (ஸதூ பஸ்யந்தி ஸூரய:) என்கிறபடியே, ஸதூதூர்ஸனம் பண்ணவேண்டியிருக்க, ‘ஸக்ருத்’ என்றது, ஸத்தைதையை தூரிப்பிக்கைக்கு ஒருகால் அமையும்-என்கைக்காக. பேராக்ஷமோக்ஷங்களை உபேக்ஷிக்கைக்கும் ஒருகால் அமையும் என்கைக்காக. உ “ஒரு நாள் காண வாராய்” என்றிறே விடாய்த்தவர் வார்த்தை. b “நம்மை ஒருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்கள் உய்யோமே?”. (த்வதூகாரவிலோகந) ஸ்வரூபத்தளவிலும், ததூஸ்ரயமான குணத்தளவிலும் பர்யவஸியாதே, உபயத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான விக்ரஹத்தளவிலே வர அவகூஹித்தவர்கள். (விலோகந) 303. “**सुगढं परिष्वजे**” (ஸுகூட,ம் பரிஷ ஸ்வஜே) என்னுமளவெல்லாம் வேண்டா; ஒருகால் காண அமையும். (ஆஸாயா த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்திமுக்திபி:) காணவேண்டா காண்! காணவேணும் என்னும் ஆசை தானே த்ருணீகரிப்பிக்கும். அநுத்தமபுக்தி: — ப்ரஹ்மாதிகள் பேராக்ஷம். அநுத்தமமுக்தி: — பரமபுருஷார்த்த, லக்ஷணமோக்ஷம். 304. “**अलमद्य दि मुक्तिर्नः परमाद्यैरलञ्च नः ।**

यथा पश्याम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम्॥” (அலமத்ய ஹி
புக்தைதர் ந: பரமார்த்தைதூரலஞ்ச ந: | யதூர பஸ்யாம நிர்
யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம் ||), 305. “स्वयाऽपि
प्राप्तमैश्वर्यं” (த்வயாபி ப்ராப்தமைஸ்வர்யம்), 306. “एते वै
निरयास्तात! स्थानस्य परमात्मनः” (ஏதே வை நிரயாஸ்தாத!
ஸ்தூநஸ்ய பரமாத்மந:) (மஹாத்மபி:) 163. “महात्मानस्तु
मां पार्थ! दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः” (மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்து!
தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா:), 228. “स महात्मा सुदुर्लभः”
(ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:) என்றும், & “பேராளன் பேரோ
தும் பெரியோரை” என்றும் நஸ்வரன்தானும், ஆழ்வார்
களுங்கூடக் கவிபாடுகிறவர்களாலே. (மாம்) புருஷார்த்தத்
தின் மேலெல்லையிலே ருசியையுடைய என்கை, (அவ
லோக்யதாம்) அவலோகனவிஷயனும்படி. (நய) ஸர்வ
ஸக்தியான தேவர் நிர்வஹிக்கவேண்டும். “நம்பக்க
லொழிய நம்முடையார்பக்கல் — ‘கீடஜந்ம மேத்ப்யஸ்து’
என்றும், ‘அவலோக்யதாம் நய’ என்றும் அத்யாத்ரத்
தைப் பண்ணுகிறது எத்தாலே?” என்ன, “ஸாபேக்ஷணான
நான் ஆதாரிக்கைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறேன்.
ஸ்வத: பூர்ணரான தேவருக்கு அவர்களுடைய விஸ்வே
ஷம் அஸஹ்யமாயிருக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்ய
வேணும்” என்கிறார்: (தே) ஸ்வத:பூர்ணனாய், அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனான தேவருக்கு. க்ஷணமாத்ரம் துஸ்ஸஹ
மன்று; அதிதுஸ்ஸஹம் என்கை. 194. “चिरं जीवति वैदेही यदि
मासं धरिष्यति । न जीवेयं क्षणमपि विना तामसितेक्षणाम्॥”(சிரம் ஜீவதி
வைதேஹீ யதி, மாஸம் த்ரிஷ்யதி | ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி
விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் ||), 82. “यद्विना भरतं त्वाञ्च शत्रुञ्चाऽपि
मानवः!” (யத்விநா ப்ரதம் த்வாஞ்ச ஸத்ருக், நஞ்சாபி மாநத!)
307. “संसारम्यस्य वाक्यानि” (ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி), 184.
“ज्ञानी स्वामैव मे मतं” (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்), 287.
“मम प्राणा हि पाण्डवाः” (மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:), 308.
“किं कार्यं सीतया मम” (கிம் கார்யம் சீதயா மம). 56.

न देहं न प्राणान्न च सुखमशेषाभिलषितं

न चात्मानं नान्यत्किमपि तव शेषत्वविभवात् ।

बहिर्भूतं नाथ ! क्षणमपि सहे यातु शतधा

विनाशं तत्सत्यं मधुमथन ! विज्ञापनमिदम् ॥ ५७ ॥

57. ந தேஹம் ந ப்ராணாந்ந ச ஸுகமஸேஷாபிஹிதம்
ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஸேஷத்வவிபவாத் ।
பஹிர்ஃப்யூதம் நாந்ய! க்ஷணமபி ஸஹே யாது ஸததா
விநாஸம் தத்ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம் ॥

57. பதவுரை:—நாத!—எம்பெருமானே!, தவ ஸேஷத்
வவிபவாத் பஹிர்ஃப்யூதம்—உனக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை
பாகிற செல்வத்திற்குப் புறம்பான, தேஹம்—ஸரீரத்தை,
க்ஷணம் அபி ந ஸஹே—ஒரு கணப்பொழுதும் ஸஹிக்க
மாட்டேன்; ப்ராணாந்—(அம்மாதிரியான) ப்ராணன்களையும்,
ந ஸஹே—ஒரு கணப்பொழுதும் ஸஹிக்கமாட்டேன்;
அஸேஷ அபிஹிதம் ஸுகம் ச ந ஸஹே—எல்லாரும்
இச்சிக்கும் ஸுகத்தையும் பொறுக்கமாட்டேன்; ஆத்மா
நம் ச ந ஸஹே — (ஸேஷத்வமற்ற) ஆத்மாவையும்
ஸஹிக்கமாட்டேன்; அந்யத் கிமபி ந ஸஹே—வேறு
எதையும் பொறுக்கமாட்டேன்: ஸததா விநாஸம் யாது—
(ஸேஷத்வமற்ற முன் சொன்னவையெல்லாம்) உரு
மாய்ந்து போகட்டும். மதுமதந!—மதுவைக் கொன்ற
எம்பிரானே!, தத் ஸத்யம்—இது உண்மையானது; இதும்
விஜ்ஞாபநம்—இது (என்) விண்ணப்பம்.

அவ:— (ந தேஹமிதி) கீழ் ஸேஷத்வகாஷ்டை,
யான ததீயஸேஷத்வத்தை அனுஸந்தித்தார். இதில்,
ஸேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானவற்றில் அருசியைச்
சொல்லி, "அவற்றைத் தவிர்த்துத் தந்தருளவேணும்."
என்கிறார்.

வ்யா:—(ந தேஹம்) அஹமபிமானத்துக்கு அர்ஹமாம் படி அந்தரங்கமான ஸாரீரத்தையும், தேவருடைய ஸேஷத்வத்துக்குப் புறம்பாகில் வேண்டேன். (ந ப்ராணாந்) தேஹாதிகளுக்கு தூரகமான ப்ராணன்களையும், ஸேஷத்வ பஹிர்ப்பூதமாகில் வேண்டேன். (ந ச ஸுக்யம்) தேஹாதிகளையும், ப்ராணன்களையும் ஆதரிப்பது ஸுக்யார்த்தமாக விநே. அந்த ஸுக்யமும் வேண்டா. ஸுக்யமென்று மோக்ஷஸுக்யத்தைச் சொல்லவுமாம். (அஸேஷாபி, லக்ஷிதம் ஸுக்யம்) எல்லாரும் ஆதரிக்கும் ஸுக்யம் என்றுமாம். ஸுக்யமென்னென்னில்: தேவாதி, ஸகல ஜந்துக்களும் ஆதரிக்குமதிறே. ஸுக்யமென்று பிரியச் சொன்னபோது ‘அஸேஷாபி, லக்ஷிதம் நாந்யத் கிமபி’ என்று மேல் கூடக்கடவது. ‘நாந்யத் கிமபி’ என்கிறது,— புத்ரமித்ரகளத்ரங்களென்கிறது. (ந சாத்மாநம்) கீழ்ச் சொன்ன ஸகலத்துக்கும் ஆஸ்ரயமாய், ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ பேராகத்ருத்வங்களையுடைய ஆத்மாவை. (தவ ஸேஷத்வவிபுலாத் பஹிர்ப்பூதம்) ப்ராப்தவிஷயத்தில் ஸேஷத்வமாகிற பெருமைக்குப் புறம்பானத்தை. அந்தர்ப்பூதமானவன்று எல்லாம் உபாதேயமென்கை. (நாத்) ஸேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானவை அஸஹ்யமென்கைக்கு அடியான / அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (க்ஷணமபி ந ஸஹே) க்ஷணகாலமும் ஸஹிக்ககில்லேன். காமினிக்கு பூர்த்ருவிரஹத்தில் சந்தனகுஸுமாதிகள் அஸஹ்யமாணப்போலே; ௧ “மாருளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே”, ௨ “உயிரினால் குறைவிலமே”. 309. “न देवलोककमनं” (ந தேவலோகாக்ரமணம்); இது இனைய பெருமாளுடைய ௧ ‘ஏருளுமிறையோன்’.* (யாது ஸததூ விநாஸம்) உருமாய்ந்துபோகவேண்டும். அடிமைக்குப்

*(அதிகபாடும்) 31. “ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தம்”; இது பிராட்டியினுடைய ௧ ஏருளுமிறையோன்.

/ அவர்ஜநீய—விடவொண்ணாத. ௨ திருவாய் 4-8.

दुस्तस्यानादेरपरिहरणीयस्य महतो

निहीनाचारोऽहं नृपशूरशुभस्यास्पदमपि ।

दयासिन्धो ! बन्धो ! निरवधिकवात्सल्यजलधे !

तव सारं सारं गुणगणमितीच्छामि गतभीः ॥ ५८ ॥

58. துரந்தஸ்யாநாதே, ரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோ
நிஹீநாசாரோ஽ஹம் ந்ருபஸா-ரஸா-ப, ஸ்யாஸ்பத, மபி ।
த, யாவநிந்தே, ர! ப, ந்தே, ர! நிரவதி, கவாத்ஸல்யஜலதே, !
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் கு, ணக, ணமிதிச்ச, ரமி க, தபீ, : ॥

புறம்பானவை அஸஹ்யமானாலும் போக்குகை ஈஸ்வர
க்ருத்யம். அனுகூலங்கள் ஆத, ரணீயமானாலும் உண்டாக்
குகை ஈஸ்வரக்ருத்யம். (தத் ஸத்யம்) “இது லோகத்
திலே கேட்டறிவதொன்றன்று; மெய்யாகக் கூடுமோ?”
என்ன, “இது அஹ்ருத, யமாகச் சொன்னதன்று; மெய்”.
(மது, மது, ந) திருமுன்பே பொய் சொன்னேனாகில், உமக்குப்
பொய்யான மது, பட்டது படுகிறேன். சேஷத்வத்துக்
குப் புறம்பானவற்றை மதுவைப் போக்கினாப்போலே
போக்கியருளவேணும் என்னவுமாம்.* (இதும் விஜ்ஞாபநம்
தத் ஸத்யம்) ப்ராப்யாபேகையில் § புரையுண்டாகிலும்,
விரோதி, வார்க்கு, த்தில் அருசியில் பொய்யில்லை. 57.

58. பதவுரை:— த, யாவநிந்தே, ர! — கருணைக்கடலான
பிரானே!, ப, ந்தே, ர!—எல்லாவித, ப, ந்து, வுமானவனே!,
நிரவதி, க வாத்ஸல்ய ஜலதே, !—எல்லையற்ற வாத்ஸல்யத்
துக்குக் கடல் போன்றவனே!, து, ரந்தஸ்ய—முடிவற்றதும்,
அநாதே, :—ஆரம்ப, மில்லாததும், அ ப ரி ஹ ர ணீ ய ஸ ய—

* (அதி, கபாட, ம்) “மது, மது, ந விஜ்ஞாபிதமித, ம்” என்று
பாட, மாகவுமாம். அறிவிக்குமித்தனையொழிய நியமிக்க
வொண்ணாது என்கை.

/ புரை—குற்றம்.

போக்கமுடியாததுமான, மஹத: அஸுபுஸ்ய — பெரிய பாபத்திற்கு, ஆஸ்பத்யம் அபி—உறைவிடமாயிருந்தபோதிலும், தவ—உன்னுடைய, குண கணம்—குணஸமுஹங்களை, ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்—நினைத்து நினைத்து, கத பி:—பயமற்றவனாய், இதி இச்சுமீ—இம்மாதிரி ஆசைப்படுகிறேன்.

அவ:— (துரந்தஸ்யேதி) “நிக்ரஹஹேதுவான புகுவதுபசாராத்யஸுபுங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, கைங்கர்யவிரோதிகள் அஸஹ்யமாம்படி, அதிலே அருசிபிறந்து, அதைப் போக்கித்தந்தருளவேண்டும் என்று யோகிகளுக்கு துர்லபமான இதை அபேக்ஷிப்பார் உண்டாவதே!” என்ன, “அவதியில்லாத அஸுபுங்களையும் போக்கவல்ல தேவருடைய அபரிச்சின்ன குணங்களை நினைத்திருந்து அபேக்ஷிக்கிறேன்” என்கிறார்.

வ்யா:—(துரந்தஸ்ய) முடிவின்றிக்கேயிருக்கும் அஸுபும். ப்ராயஸ்சித்தத்தாலாதல், அனுபுவத்தாலாதல், உத்தரகோடி காணவொண்ணாதிருக்கை. துர்விபாகமாயிருக்குமது என்னவுமாம். * உதுர்க்கத்தில் நரககூர்ப்புவாஸங்கள் பூலிக்கை. (அநாதே:) உ“முன் செய்த முழுவினை” என்னக்கடவதிறே. (அபரிஹரணீயஸ்ய) ஸர்வஸக்தியான தேவருக்கும் பிற்காலிக்கும்படியிருக்கை. (மஹத:) ஸங்க்யாவதி, ரஹிதமாயிருக்கை. காலதத்வமுள்ளதனையும் அனுபவியாநின்றனும் அவதிகாணவொண்ணாதிருக்கையும், இப்படிப்பட்ட அஸுபுத்திற்குத் தொகையின்றிக்கேயிருக்கையும்; 310. “यद्वक्त्रकल्पनियुतानुसङ्गव्यनाइयं” (யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபுவேப்பநாஸ்யம்). அனுபரிமாண னான சேதனன் இவற்றையெல்லாம் செய்தானென்று விஸ்மயப்படும்படியிருக்கை; b “சீலமில்லாச் சிறியன்”. (நிஹிநாசாரோஹம்) அஹம்புத்தி, பேராத்யமான துர்மி

ஸ்வருபம் அதர்மாசார நிருபகமாயிருக்கை. ஆசாரமாகிறது, —விலக்ஷணதர்மத்திலே இழிகைக்கு *யோக்யதாபாத்யகங்களான ஸந்த்யாவந்த்யநாதீகள். பாபாநுஷ்ட்யானத்துக்கு யோக்யனென்கை. (ந்ருபஸு:) சதுஷ்பாத்துக் களிற்காட்டில் த்யவிபாத்யமே விசேஷமென்கை. 311. “**ज्ञानेन हीनः पशुमिस्समानः**” (ஜ்ஞானேந ஹீந: பஸுபிஸ்ஸமான:) ஸாஸ்த்ரவஸ்யஜன்மமாகையாலே பசுவென்னவொண்ணாது. 311. ‘ஆஹாரநித்ராப்யமைத்யநாதீ’களிலே நியதியில்லாமையாலே மனுஷ்யனென்னவொண்ணாது. இரண்டு ஜன்மத்தையும் தப்பினேனென்கை. (அஸுப்யஸ்யாஸ்பத்யம்) அஸுப்யமாகிறது, —ஸுப்யவிரோதி. ஸுப்யமாகிறது புருஷார்த்தம். தத்யவிரோதிக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயம். அக்ருத்யகரணம் முதலாக அஸஹ்யாபசாரம முடிவானவற்றிற்கு ஆகரமாயிருக்கை. தேவர் குணநாம் ஆகரமானற்போலே நான் அஸுப்யநாம் ஆகரம் என்கை. (அபி) இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கச்செய்தேயும், ‘க்ஷணமபிஸஹே யாது ஸதத்யாவிநாஸம்’ என்று அபேக்ஷிக்கைக்கும் ஒரு வழியிண்டு. அதென்னென்னில் : (த்யயாலிந்தே) கீழ்ச்சொன்ன அஸுப்யஸாக்ரமெல்லாம் தேவருடைய த்யயார்ணவத்திலே ஒரு குளப்படியாயன்றோ தேவருடைய க்ருபாஸத்தை. 169. “**अर्घ्यमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्**” (வத்யார்ஹமபிகாகுத்ஸ்த்ய: கருபயா பர்யபாலயத்), 196. “**असनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः**” (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம் பவதி து:ககித:), 312. “**यदि वा रावणः स्वयम्**” (யதி வா ராவண: ஸ்வயம்), 313. “**गच्छानुजानामि**” (கச்ச்யநுஜானாமி), (புந்தே) ஆஸ்ரிதருடைய இழவுபேறு தன்னதாம்படியான நிருபாதீகஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. 165. “**अहं वो बान्धवो जातः**” (அஹம் வோ ப்யாந்தவோ ஜாத:), 203. “**कृतकृत्यस्तदा रामः**” (க்ருதக்ருத்யஸ்தத்யா ராம:), 206. “**ऋणं प्रवृद्धमिव मे**” (ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே), 314. “**उरसा धारयामास पार्थ**

अनिच्छन्नप्येवं यदि पुनरितीच्छन्निव

रजस्तमश्छन्नश्छन्नस्तुतिवचनमङ्गीमरचयम् ।

तथाऽपीत्थरूपं वचनमवलम्ब्यापि कृपया

त्वमेवैवंभूतं धरणिधर ! मे शिक्षय मनः ॥ ५९ ॥

59. அநிச்சந்நப்யேவம் யதி, புநரிதிச்சந்நிவ ரஜஸ்த-
மஸ்சந்நஸ்சந்நஸ்துதிவசநபங்கீமரசயம் ।
ததா஽பீத்தும்ரூபம் வசநமவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம்பூதம் தரணிதர ! மே ஸிச்ய மந: ॥

சஞ்ஜ மாधवः" (உரணா தூரயாமாஸ பார்த்தும் ஸஞ்சூத்ய
மாதவ:), 287. "मम प्राणा हि पाण्डवाः" (மம ப்ராணா ஹி
பாண்டவா:). (நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே) வாத்ஸல்யமா
கிறது:—அன்றின்ற கன்றின்பக்கல் தேஷ்டம் தாய்க்கு
பேடாக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஆஸ்ரிததேஷ்டம் பேடாக்ய
மாயிருக்கை. க்ருபாஸமுத்ரத்துக்குக் கரையுண்டாகிலும்
வாத்ஸல்ய ஸாக்ரத்துக்குக் கரையில்லையென்கை. 315.
"शरणागतवत्सलः" (ஸரணாகுதவத்ஸல:), 316. "रिपूणामपि
वत्सलः" (ரிபூணாமபி வத்ஸல:), 200. "दोषो यद्यपि तस्य स्यात्"
(தேஷ்டாஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்), 308. "त्वयि किञ्चित्समा
पन्ने किं कार्यं सीतया मम" (த்வயி கிஞ்சித் ஸையாபங்கே கிம்
கார்யம் ஸீதயா மம), 83. "अप्यहं जीवितं जहां" (அப்யஹம்
ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்). (தவ குணகூணம் ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்)
ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா. கீழ்ச்சொன்ன குணங்களை யுடைய
தேவருடைய திருக்கல்யாணகூண ஸமுஹத்தை எப்போதும்
சிந்தை செய்து செய்து. 317. "गुणानामाकरो महान्" (குண
நாமாகரோ மஹாந்), 106. "यथा रत्नानि जलधेः" (யதா
ரத்நானி ஜலதே:), 318. "चतुर्मुखायुः" (சதுர்முகூயு:).
(இதிச்சூயி கதபீ:) அஸுபாஸபத்யமான என்னை நினைத்து
அஞ்சாதே, தேவர் குணகூணத்தை நினைத்து 'ந தேஹம்
ந ப்ராணாந்' என்கிறபடியே இச்சியாநின்றேன். 58.

59. பதவுரை:— துரணிதர! — (வராஹாவதாரத்தில் ரஸாதலத்திலிருந்து) பூமியை மேல் எடுத்த எம்பிரானே, ரஜஸ் தமஸ்சுநந: (அஹம்)—ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே மறைக்கப்பட்ட அடியேன், ஏவம் அநிச்சுந் அபி—இம்மாதிரி விரும்பாதபோதிலும், இதி இச்சுந் இவ—உண்மையாக விரும்புவன்போல, சூத்மஸ்துதி வசந பங்கீம்—கபடமான ஸ்துதிவசன ப்ரகாரத்தை, மதி புந: அரசயம் ததூ அபி—செய்தேனாகிலும், இத்தம் ரூபம் — இம்மாதிரியான, வசநம் — வார்த்தையை, அவலம்ப்ய அபி — பற்றாசாகக்கொண்டாவது, க்ருபயா — தயையினாலே, த்வம் ஏவ—நீயே, ஏவம் பூதம் மே மந: ஸிக்ஷய—இப்படிப்பட்ட என் மனஸ்ஸைத் திருத்தியருளவேணும்.

அவ:— (அநிச்சுந்நிதி) “‘இச்சுதாம்’ என்கிற இச்சை தான் ஸத்யமோ?” என்ன, “மந்தபூத்யத்யாயான நான் விஷயானுரூபமான இச்சையுண்டு என்று திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யப்போகாது. இச்சுதாஸூசகமான வசனத்தை அவலம்பித்து மெய்யாம்படி என்னுடைய மனஸ்ஸை ஸிக்ஷித்தருளவேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யா:— (ஏவமநிச்சுந்நிதி) உக்தமான ப்ரகாரத்துக்கு அனுரூபமான இச்சையின்றிக்கேயிருந்ததாகிலும், நாஸ்திகரல்லாமையாலே இச்சையில்லை என்னமாட்டார். பேற்றுக்கு அனுரூபமான இச்சை பெருமையாலே உண்டு என்னமாட்டார். (புநரிதீச்சுந்நிவ) மெய்யான இச்சையுடையார் சொல்லுமாபோலே. (சூத்மஸ்துதிவசநபங்கீ மரசயம்) க்ருத்ரிமஸ்துதிவசனம் மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணினேன். வசனப்ரகாரத்தைப் பார்த்தால் ஸர்வஜ்ஞரான தேவரும் மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படி சொன்னேன். 2 “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்னுமா போலே. ஹேதுவென்? என்ன, (ரஜஸ்தமஸ்சுநந:)

அந்யத்யாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞான ஹேதுவான ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே மறைக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு என்ற படி. அநாதிகாலம் அந்த தேஹம் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வ ரூபங்களை மறைத்துப்போந்தது ரஜஸ்தமோ த்வாரத் தாலேயிறே. (தத்யாபி) இப்படி த்யாஜ்யமாகவேண்டும் செயலைச் செய்தேனாகிலும். 319. “**यथास्थेन वृत्तिं**” (யாத்யா தத்யஸ்தேந வர்ணிதம்) என்கிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞ ஸகாஸ்த் திலே மெய் சொல்லிப் பிழைக்கவேண்டியிருக்க, அங்கே பொய் பற்றினால் த்யாஜ்யனிறே. (இத்தம்ரூபம் வசநம வலம்ப்ய) ‘ந தேஹம் ந ப்ராணாந்’, ‘த்யாஸிந்தே, ப்ருந்தே’ என்கிற வசனமாத்ரத்தையே ப்ருசாகக்கொண்டு. **a** “மாதவன் என்றதே கொண்டு” என்றும், **b** “திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேன் என்னத் திருமால் வந்து என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்றும், உக்திமாத்ரமே ஜீவிக் கையாம் விஷயமிறே. (க்ருபயா) 199. “**वधाई**” (வத்யார் ஹம்) என்கிறபடியே தேவாஷ்த்தில் ‘அவிஜ்ஞாதா’ வாயிற்று க்ருபாபாரதந்தர்யத்தாலே. (ஏவம்பூதம் மே மநஸ்த்வமேவ ஸிக்ஷய) சூத்ரமஸ்துதிக்கு உபகரணமான மநஸ்ஸை, அடிமைகொள்ளக் கடவ தேவரே அதுக்கு உபகரண மாம்படி ஸிக்ஷித்தருளவேண்டும். **c** “தீ மனம் கெடுத்தாய்”, **d** “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்கிறபடியே, பூஹ்யமான மனஸ்ஸைத்தவிர்த்து அடிமைக்கு அனுகூல மான மனஸ்ஸைத் தந்தருளவேணும். **e** “மன்னக மலமறக் கழுவி” என்கிறபடியே, மனோநைர்மல்யம் யோக்யத்தாலே பிறக்கக்கடவது உபாஸகனுக்கு. அந்த யோக்யஸ்தானத் திலே புகுவதனுக்ரஹமாயிறே இவ்வதிகாரிக்கு இருப் பது. (தரணிதர) ரஸாதலகதையான பூமியை ஆபத்தே ஹேதுவாக உத்தரீத்தவரல்லீரோ தேவர். **f** “ஏனமாய் நிலம் கீண்ட என்னப்பனே!” என்றும், **g** “பன்றியாய்

a திருவாய் 2-7-3.

b திருவாய் 10-8-1.

c திருவாய் 2-7-8.

d திருவாய் 2-7-7.

e திருவாய் 1-3-8.

f திருவாய் 5-7-6.

पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृत्
 त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम्।
 त्वदीयस्त्वद्भृत्यस्तव परिजनस्त्वद्भृतिरहं
 प्रपन्नश्चैवं सत्यहमपि तवैवास्मि हि भरः॥६०॥

60. பிதா த்வம் மாதா த்வம் துயிததநயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
 த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம் ।
 த்வதீயஸ்த்வத்யுபநுத்யஸ்தவ பரிஜநஸ்த்வத்யுபநுதிரஹம்
 ப்ரபந்நஸ்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: ॥

‘அன்று பாரகம் கீண்ட பாழியான்’ என்றும் ஸம்புந்த்யு
 மும் ஸக்தியுமுண்டு. இவ்விடத்தில் இனி இச்சையே
 வேண்டுவது. அதை உண்டாக்கி ரக்ஷித்தருளவேண்டும்
 என்கிறார். 59.

60. பதவுரை:— ஜகதாம் — உலகங்களுக்கெல்லாம்,
 பிதா த்வம்—தந்தையும் நீயே; மாதா த்வம்—தாயும் நீயே;
 துயித தநய: த்வம் — பிரியஞான புத்திரனும் நீயே; ப்ரிய
 ஸுஹ்ருத் த்வம் ஏவ — நல்ல மனத்தையுடைய நண்பனும்
 நீயே; த்வம் மித்ரம்—(ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லத்தக்க)
 தோழனும் நீயே; குரு: அஸி — ஆசாரியனும் நீயே;
 கதிஸ்ச அஸி—உபாயமும் (உபேயமும்) நீயே; அஹம்—
 நானேவெனில், த்வதீய: — உன்னுடையவன்; த்வத் ப்ரு
 த்ய:—உன்னுடைய அடிமை; தவ பரிஜந:—உன்னுடைய
 தூஸன்; த்வத்யு கதி:—உன்னையே பரமப்ராப்யமாக உடை
 யவன்; ப்ரபந்ந: ச—உன்னையே உபாயமாகக்கொண்டவன்;
 ஏவம் ஸதி—இம்மாதிரியிருக்கையில், தவ ஏவ—உனக்கே,
 பர: அஸ்மி ஹி — ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறேனன்றோ.

அவ:— (பிதா த்வமிதி) “இச்சையுமின்றிக்கே, உக்தி
 மாத்ரத்தைக் கொண்டு இச்சையையும் உண்டாக்கி
 ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்கிறதென்?” என்ன, அவர் ஜனீய
 ஸம்புந்த்யுத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (பிதா த்வம்) உத்பாதூகராய், ஹிதகாமராய் இருக்கிறவர் தேவர். (மாதா த்வம்) கர்ப்பதூரணம் பண்ணி, ப்ரஸவக்லேஸத்தை அநுபவித்து, அஸுசிப்ரஸவங்களையும் மதியாதே இவன் ப்ரியஹிதமே அபேக்ஷித் திருக்கும் தாயைப்போலே பரிஷ்டையீர் தேவர். 320. “பிதா஽ஹமஸ்ய ஜகத:” (பிதா஽ஹமஸ்ய ஜகத:), 321. “பூதானா யோ஽வ்யய: பிதா” (பூதானாம் யோ஽வ்யய: பிதா), a “தஞ்ச மாகிய தந்தை தாய்”. (தூமிததநயஸ்த்வம்) அபிமதனாய் நிரயநிஸ்தாரகனான புத்ரனைப்போலே நின்று ஸஹகரிப்பீர் தேவர். b “நன் மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே”. (ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வமேவ) அபிமதருமாய் ஸர்வகாலத்திலும் ஸோபனத்தையே பண்ணும் திருவுள்ளத்தையுடையராயிருப்பீர் தேவரீர். அநர்த்தத்தைப் பண்ணினாலும் விடவோண்ணாத அபிமதத்வம். அநபிமதனாலும் விடவொண்ணாத ஸுஹ்ருத்த்வம். அவதூரணம் ஸர்வத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. (த்வம் மித்ரம்) அர்ஜுனன் ஸுபூதூரையுடைய ஸ்வயம்வரத்தை தேவருக்கு அறிவித்து லபித்தாற்போலே அஸேஷரஹஸ்யங்களையும் அறிவிக்கலாம்படி விஸ்வஸநீயராயிருப்பீர் தேவரே. (குருரஸி) 322. “மம்மனா ஸவ மஜ்ஜக:” (மம்மனா புவ மத், புக்த:) என்றும், 49. “மாஸேக் ஶரண் ஶஜ” (மாஸேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்றும் நின்ற நிலைகளிலே ஹிதோபதேஸம் பண்ணும் ஆசார்யரும் தேவரே. (கூதிஸ்சாஸி) புருஷார்த்தோபாயபூதரும் தேவர் என்னுதல்; “கூந்தவ்யத்வாத் கூதி:” என்று பரமப்ராப்யர் தேவர் என்னுதல். (ஜகதாம்) இந்த ஸம்பூந்தும் தேவாதி, ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ஸாதூரணம். உபயவிபூதிக்கும் ஸாதூரணமென்னவுமாம். (த்வதீய:) அந்த ஸாமான்ய மொழிய தமக்குண்டான விஸேஷப்ரதிபத்தியை அருளிச் செய்கிறார். 295. “யஸ்யா஽ஹி” (யஸ்யாஹி) என்கிறபடியே தேவருக்கு ஸேஷபூதன். (த்வத்யப், ருத்ய:) தேவருக்கு

जनित्वाऽहं वंशे महति जगति रूपावयवशसां

शुचीनां युक्तानां गुणपुरुषतत्त्वस्थितिविदाम्।

निसर्गादेव त्वचरणकमलैकान्तमनसां

अघोऽवः पापात्मा शरणद! निमज्जामि तमसि॥६१॥

61. ஜநித்வாஹம் வம்ஸே மஹதி ஜகதி க்யாதயஸஸாம்
ஸுசிநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்தவஸ்திதிவிதாம்।
நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலேகாந்தமநஸாம்
அதோ஽த: பாபாத்மா ஸரணத: ! நிமஜ்ஜாமி தமஸி ॥

அதிஸயத்தை விளைத்து ஸ்வரூபம் பெறும் ஸம்பந்தத்தை உடையன் என்கை. அதினாலே தேவருக்கு ப்ரணீயன் என்னுதல். (தவ பரிஹ:) 323. “**मात्मदास्यं**” (ஆத்மதாஸ்யம்) என்கிற நிருபர்திகதாஸபூதன் என்னுதல். 18. “**वासंभूताः स्वस्सर्वे आत्मानः परमात्मनः**” (தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹயாத்மாந: பரமாத்மந:), 28. “**अहं सर्वं करिष्यामि**” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று ஸர்வகைங்கர்யத்துக்கும் அர்ஹன். (தவத்யகதி:) தேவரே ப்ராப்யபூதர் என்றிருக்கிறேன். (அஹம் ப்ரபந்தஸ்ச) ப்ராப்யம் பெறுகைக்கு தேவரையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். (ஏவம் ஸதி) தேவர் ஸர்வவிதபூந்துவுமாய், நான் அநந்யகூதியுமான் பின்பு. (அஹமபி) அஹ்ருத்யோக்தனானும். (தவைவ ப்ரோ஽ஸமி) தேவருக்கே ப்ரானுகிறேன். ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி,யாலும், ப்ராப்தியாலும் என் கார்யம் தேவருக்கே ப்ரம் என்கை. ப்ரமாயைவது,—ஸர்வதேஸ ஸர்வகால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகார நிர்வாஹ்யனாகை.

60.

61. உதவுரை:—ஸரணத:—ஸரணமளிக்கும் பிரானே!, அஹம்—அடியேன், ஜகதி—உலகில், க்யாத யஸஸாம்—ப்ரஸித்தமான புகழையுடையவர்களும், ஸுசிநாம்—பரிஸுத்தமானவர்களும், யுக்தாநாம்—உன்னுடன் சேர்க்

கையை விரும்புகிறவர்களும், குண புருஷ தத்தவ ஸ்திதி வித்யாம்—அசித், சித் என்னும் தத்வங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்களும், நிஸர்க்கூடத் ஏவ—இயற்கையாகவே, த்வத் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்—உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளிலேயே ஈடுபட்ட மனஸ்ஸை உடையவர்களுமான பெரியோர்களுடைய, மஹதி வம்ஸே—பெருங்குலத்திலே, ஜநித்வா—பிறந்தும், பாபாத்மா — பாபமே உருவெடுத்தாற்போலிருப்பவனாய், தமஸி—ப்ரக்ருதியில், அத: அத:—கீழே கீழே, நிமஜ்ஜாமி—அழுந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அவ:— (ஜநித்வேதி) “நீர் மஹாவம்ஸப்ரஸூத ரல்லீரோ? நிராலம்புரைப்போலே இங்ஙன் சொல்லுகிற தென்?” என்ன, “இவ்வம்ஸத்தில் பிறந்தேனேயாகிலும், பாபப்ரசுரஞகையாலே ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தாநின்றேன்; எடுத்தருளவேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யா:—(மஹதி வம்ஸே அஹம் ஜநித்வா) வம்ஸத்துக்கு மஹத்தையாவது,— மஹாத்மாக்கள் வந்து ஜனிக்கை. 324. “एतच्च दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम्” (ஏதத்தி, துர்லப, தரம் லோகே ஜந்ம யதீத்ருஸம்) என்னும் வம்ஸத்திலே பிறந்துவைத்து அநர்த்தப்படாநின்றேனென்கை. (ஜகதி க்யாதயஸஸாம்) சதுஸ்ஸாக்ரபர்யந்தமான பூமியெல்லாம் ப்ரஸித்தமான புகழையுடையவர்கள். உ “திகழும் தன் திரு வருள் செய்துலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து” என்கிறபடியே புகுவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த புகழ். (ஸஃநாம்) புகுவத்வ்யதிரித்தவிஷயங்களில் பேராக்யதா கந்தரஹிதராயிருக்கை. ஆந்தரபூஹ்யமான உபய ஸஃசியைச் சொல்லவுமாம். இவ்வம்ஸத்திலே பிறந்து அஸஃபூஸ்பதமென்னக்கடவீரோ? (யுக்தாநாம்) 325. “कृतकृत्याः प्रतीक्षन्ते” (க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே) என்கிற

अमर्यादः क्षुद्रश्चलमतिरस्रयाप्रसवभूः

कृतघ्नो दुर्मानि सरपरवशो वञ्चनपरः।

नृशंसः पापिष्ठः कथमहमितो दुःखजलधेः

अपारादुत्तीर्णस्तत्र परिचरेयं चरणयोः॥६२॥

படியே நித்யயோகத்தில் ஆகாங்க்ஷமாணராயிருக்குமவர்கள். உ “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏக மெண்ணும்” என்று இருக்கை. இளையபெருமானைப்போலே தேவரோடேயல்லது செல்லாதவர்களென்னுதல். “இப்படிப்பட்ட வம்ஸத்திலே பிறந்து ‘இச்சை போராது’ என்னக்கடவீரோ?” என்ன; (குணபுருஷத்தவஸ்திதி வித்யாம்) சித்சித்தீஸ்வரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபூவ ஸம்பந்தங்களை அறியுமவர்கள். ‘குணம்’ என்று குண ஸ்ரயமான ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்திதியாவது,—ஸ்வரூபஸ்வபூவாதிடிகள். (நிஸர்க்கூடேவேத்யாதி) வத்ஸமானது ஜனித்தபோதே தாய்முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே த்வச்சரணரவிந்த்யங்களிலே ஏகாந்தமான மனஸ்ஸை ஜன்மப்ரப்ருதியாக உடையவர்கள். கீழ்ச்சொன்ன ஸாஸியோகாதிடிகள் நைஸர்க்கிகமென்கை. (பாபாத்மா) பாபந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்குமவன். ஜ்ஞாநாநந்த்யொழிய, பாபமே நிரூபகமாயிருக்கை. (ஸரணத) இவ்வளவிலும் உன் பக்கல் அவகாஸமுண்டாம்படி b ஆள் பார்த்து உழிதரும் தேவரீரே. (தமஸி அதோ஽தோ நிமஜ்ஜாமி) ப்ரக்ருதியிலே, தேவர் எடுக்க நினைத்தாலும் கைக்கொட்டாதபடி ஆழநின்றேன். c “பன்மாமாயப் பல் பிறவியில் படிகின்ற யான்” என்கிற படியே இன்னம் தரை கண்டிலேன் என்கிறார். இத்தால் ஸாந்தானிகர் தேவர் பக்கல் அவகூஹித்த அளவும் நான் ப்ரக்ருதியிலே உள் பக்கேனென்கை. ஜனித்த வம்ஸமிது; தேவர் ஸரணயர்; நான் படுகிற பாடு இதுவிதே. அஸ

62. அமர்யாது: கூஹுத்ரஸ் சலமதிரஸலியாப்ரஸவபூ:
 க்ருதக்நோ துர்மாநி ஸ்மரபரவஸோ வஞ்சநபர: |
 ந்ருஸம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ து:க்கஜலதே:
 அபாராதுத்தீர்ணஸ் தவ பரிசரேயம் சரணயோ: ||

மஞ்ஜுனேப்போலே வம்ஸப்ரபாவமும் ஜீவியாதே தேவ
 ருடைய நீர்மையும் ஜீவியாதேயிருக்கிறபடியிதே என்
 னுடைய பாபப்ராசர்யம் என்கிறார். 61.

62. பதவுரை:— அமர்யாது: — வேதுவரம்பை மீறின
 வனும், கூஹுத்ர: — நீச விஷயங்களில் மிகவும் சாபல்ய
 முள்ளவனும், சல மதி:—நிலையற்ற நெஞ்சையுடையவனும்,
 அஸலியா ப்ரஸவ பூ:—(பிறர் குணத்தையும் தேர்ஷமாகப்
 பார்க்கும்) அஸூயைக்குப் பிறப்பிடமானவனும், க்ருதக்ந:—
 நன்மை செய்தவர்களுக்குத் தீமை செய்பவனும், துர்
 மாநி — ஹேயமான கர்வத்தையுடையவனும், ஸ்மர பர
 வஸ:—காம வசப்பட்டவனும், வஞ்சநபர:—வஞ்சிப்பவனும்,
 ந்ருஸம்ஸ:—கொடுமையான காரியங்களைச் செய்பவனும்,
 பாபிஷ்ட:—பாபத்திலேயே ஊன்றியிருப்பவனுமான, அஹம் -
 நான், இத: — இந்த, அபாராத — கரைகாணவொண்ணாத,
 து:க்க ஜலதே:—துன்பக்கடலிலிருந்து, உத்தீர்ண:—கரை
 யேறியவனாய், தவ சரணயோ: — உன்னுடைய திருவடி
 களில், கதும் பரிசரேயம்—எப்படி அடிமை செய்யப்பெறு
 வேன் ?

அவ:— (அமர்யாது:) “இவ்வம்ஸத்தில் ஜன்மத்தையும்
 அஸத்ஸமமாக்கவல்ல பாபம் உமக்கு ஏது?” என்ன,
 “பாபாத்மா” என்கிறத்தைப் ப்ரக்கப்பேசுகிறார்.

வ்யா:— (அமர்யாது:) வேதுமர்யாதைக்கு ப்ரஹிர்ப்
 பூதன். (கூஹுத்ர:) கூஹுத்ரத்வமாவது,—நீசவிஷயங்களில்
 அதிசபலன்; உஜ்ஜீவனஹேதுவான வேதுமர்யாதையை
 அனாதூரித்து, அதுக்கு மேலே விநாஸஹேதுவான நீச

ஸேவையிலே அதிசபலன். (சலபதி:) “நீசவிஷயப்ராவண்யம் நாஸஹேது; வேத்யப்ரதிபாத்யவிஷயமே உத்தேய்யம்” என்று ஒரு ஜ்ஞாநாதிகன் ஹிதம் சொன்னால், அதில் வ்யவஸ்திதசித்தனல்லேன். (அஸூயாப்ரஸவ்யூ:) பரகுணங்களிலே தேஷாஷத்தை உண்டாக்குகைக்கு உத்திஸ்த்யானம். தனக்கு தேஷாஷமுண்டாமளவன்றிக்கே, பிறர் குணங்களிலும் தேஷாஷத்தை உண்டாக்குமவன் என்கை. (க்ருதக்,ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுகை 326. “गोप्ते चैव सुरापे च चोरे भयवसे सथा। निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृत्ये नास्ति निष्कृतिः॥” (கே,ாக்,நே சைவ ஸுராபே ச சோரே புக்யவ்ரதே தத்யா | நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்யபி: க்ருதக்,நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: ||) என்று மாதாபித்ருஸாதத்திலும் வத்ஸலதரமான ஸாஸ்த்ரத்திலும் பூஹிஷ்க்ருதனென்கை. (து,ர்மாநீ) இப்படி நிக்ருஷ்டனா யிருக்கச்செய்தேயும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டருக்கு அவ்வருகாகத் தன்னை நினைத்து, 327. “ईश्वरोऽहं” (ஈஸ்வரோ஽ஹம்) என்று இருக்குமவன். (ஸ்மரபரவஸ:) தன்னை உத்க்ருஷ்டாத் மாக்களுக்கும் மேலாக நினைத்திருக்கிறவளவன்றிக்கே, விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான காமனுக்குப் பரதந்த்ரனாக வும், புக்யவத்ப்ராவண்யஹேதுபூதரானாரைத் தாழ் நினைத் தும் அனர்த்தப்பட்டேனென்கை. (வஞ்சநபர:) காமபார வஸ்யத்தாலே விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய், அவ்விஷயங் களிலும் த்ரவ்யங்களை வஞ்சித்து வர்த்திக்குமவன். a“சூதனாய்க் கள்வனாகி”, b“சூதினைப் பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து” என்று சொல்லுகிறபடியே. (ந்ருஸம்ஸ:) தான் விரும்பின விஷயங்களில் வஞ்சகனாயன்றிக்கே, தன்னை விஸ்வஸித்திருப்பார் பக்கல் க்ருரகர்மாவாயிருக்கு மவன். (பாபிஷ்ட:) இதுக்கெல்லாம் அடி பாபருசியாய், அ தி லே வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை. c“பாவமே செய்து பாவியானேன்”, d“ஒப்பிலாத் தீவினையேன்”, e“நானே”

a திருமாலை 16. b பெரியதிருமொழி 1-6-3. c பெரியதிருமொழி 1-9-9. d திருவாய் 7-9-4. e பெரியதிருமொழி 1-9-2.

रघुवर! यदभुस्त्वं तादृशो वायसस्य
 प्रणव इति दयालुर्यच्च चैद्यस्य कृष्ण!।
 प्रतिभवमपराद्धमुग्ध! सायुज्यदोऽभूः
 वद किमपदमागस्तस्य तेऽस्ति क्षमायाः॥६३॥

63. ரகு,வர! யத,பூ,ஸ்த்வம் தாத்,ரு,ஸோ வாயஸஸ்ய
 ப்ரணத இதி த,யா,ஸூர் யச்ச சைத்,யஸ்ய க்ருஷ்ண!।
 ப்ரதிப,வமபராத்,து,ர் முக்,த,! ஸாயுஜ்யதே,டபூ,
 வத, கிமபத,மாக,ஸ்தஸ்ய தே,ஸ்தி க்ஷமாயா:॥

நானாவிதநரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்", 230. "अहमस्म्य-
 पराधानामालयः" (அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:) 328. "रावणो
 नाम दुर्बुधः" (ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த:), 2 "நீசனேன்
 நிறைவொன்றுமில்லை" என்று அறிவுடையார் தந்தாமைப்
 பேசும்படியான பாபத்திலே நிஷ்டையுடையவன்.
 (அபாராத் து:க்க,ஜலதே: கத,ம் உத்தீர்ண:) ஒரு நாளிலே
 தொடங்கின து:க்க,மென்னுதல், மேல் ஒரு நாளிலே
 முடிவு காணுதல் செய்யுமதல்லாமையாலே, த்ருஷ்டி
 விஷம்போலே காணவே ப,யமாயிருக்கிற து:க்க,ஸாக்ரத்
 தில் நின்றும். (கத,முத்தீர்ண:) இதில் அமுந்திக்கிடக்கிற
 நான் கரையேற்றவென்பதொன்று உண்டோ? 1 "முத்தனார்"
 என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரக,ந்த,ரான தேவரே
 கரையேற்றவேண்டுமென்கை. (தவ சரணயோ: கத,ம் பரி
 சரேயம்) து:க்க,நிவ்ருத்திக்கும் அக்ஷமனாயிருக்கிற நான்,
 நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்கிற தேவர் திருவடிகளிலே
 எங்ஙனே பரிசாயை பண்ணுவன்? து:க்க,நிவ்ருத்தியும்
 தேவருக்கே ப,ரம்; அடிமைகொள்ளுகையும் தேவருக்கே
 ப,ரமென்கை.

62.

a திருவாய் 3-3-4. b திருச்சந்த 115.

63. பதவுரை:— ரகு,வர!—ரகு,குலத்தில் மேலான வனான ராமனாக அவதரித்தவனே!, தாத்ருஸ: வாய ஸஸ்ய—அப்படிப்பட்ட (பெரும் பாவம் செய்த) காகா ஸுரன் விஷயத்தில், ப்ரணத: இதி—ஸரணாகுதன் என்று நினைத்து, த்வம்—நீ, த்யாஸ: அபூ: யத்—அருளினாயன்றோ. முக்த! க்ருஷ்ண!—தேவாஷங்களை அறியாத க்ருஷ்ணனே!, ப்ரதிபுவம்—ஜன்மந்தோறும், அபராத்ம:—அபராதம் செய்த, சைத்யஸ்ய—சேதி,குலத்தவனான ஸிஸுபாலனுக்கு, ஸாயுஜ்யத: அபூ: ச யத்—மோக்ஷம் கொடுத்தருளினவ னல்லவா; தஸ்ய தே—அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய, க்ஷமாயா:— பொறுமைக்கு, அபதம்—பாத்திரமல்லாத, ஆக:—பாபம், கிம் அஸ்தி—என்ன இருக்கிறது? வத:— (நீயே) அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:— (ரகு,வரேதி) “பூத்,தி,பூர்வேண பண்ணின ப்ராதிகுல்யங்களைப் போக்கப்போமோ?” என்ன, “காகா பராதத்தையும், ஸிஸுபாலாபராதத்தையும் பொறுத் தருளின தேவருக்குப் பொறுக்கமுடியாதது உண்டோ?” என்கிறார்.

வ்யா:— (ரகு,வர) ஸரணாகுதரக்ஷணம் பண்ணிப் போந்த ரகு,ப்ரபுருதிகள் காதகர் என்னும்படி ஸரணாகுத ரக்ஷணத்திலே அதிகராயிருக்கை. ரகு,ராக்ஷஸஸம்வாதத் தில் ஸரணாகுதரக்ஷணம் பண்ணிப்போந்தவர்களாவன் றிக்கே, 329. “सुग्रीवं शरणं गतः” (ஸுகூர்வம் ஸரணம் கத:) என்றும், 308. “त्वयि किञ्चित्समापन्नं” (த்வயி கிஞ்சித் ஸமா பந்நே) என்றுமிதே இவர் படி. (தாத்ருஸ:) அப்படிப் பட்டவன் என்னுமதொழிய அனுபூஷிக்கைதான் அஸஹ்யமாம்படியிதே பண்ணின அபராதம். (வாயஸஸ்ய) அபராதம் பண்ணுகைக்காக, ப்ரர்ப்தமான தேவத்வத்தை விட்டு நிஹீனமான திரயக்த்வத்தைப் பரிக்ரஹித்தா னென்கை. (ப்ரணத இதி) 199. “स पित्रा च परित्यक्तः” (ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:) என்கிறபடியே, இவனைப்

பரிக்ரஹிக்கில் நமக்கு அனர்த்தம் என்று ஸர்வரும் உபேக்ஷிக்க, புகலற்று 199. “स तं निपतितं भूमौ” (ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ) என்கிறபடியே விழுந்தவனை ஸரணாகூதனென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி. ருஷி, 199. “शरणागतं” (ஸரணாகூதம்) என்றதும் ராமாபிப்ராயத்தாலே. (த்வம் த்யாளுரபூ:) ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்காமளவிலே தேவர் 199. “कृपया पर्यपालयत्” (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என்கிறபடியே த்யாளுவானீர். 330. “क्षिपामि” (க்ஷிபாமி) என்றும், 331. “न क्षमामि” (ந க்ஷமாமி) என்றும் பண்ணி வைத்த ப்ரதிஜ்ஞை பூலியாதே, தேவர் க்ருபாகார்யமே பூலித்துவிட்டது பிராட்டி ஸந்நிதியாகையாலிறே. (யச்ச) ச ஸ ப்ர த் த ா லே, “காகாபராதத்தைப் பொறுத்த வளவேயோ?” என்று உத்யாஹரணந்தரத்தை ஸமுச்சயிக்கிறார். (சைத்யஸ்ய) யதுவம்ஸபூதரிற்காட்டில், சேதி, குலோத்பவனென்று தன்னை உத்க்ருஷ்டனாக அபிமானித்திருக்குமவன். (ப்ரதிபவமபராத்யு:) காகத்தைப்போலே ஒருகால் அபராதத்தைப் பண்ணினவளவன்றியே ஜன்மந்தோறும் ப்ராதிகூல்யத்திலே வாஸனை பண்ணினவனுக்கு. (ஸாயுஜ்யதோடபூ:) 228. “बहुनां जन्मनामन्ते” (பூஹநாம் ஜந்மநாமந்தே) என்றும், 332. “अनेकजन्मसंसिद्धः” (அநேக ஜந்மஸம்ஸித்த்யு:) என்றும் ஜன்மந்தோறும் ஆஸ்ரயித்தார் பெறும் பேற்றையிறே கொடுத்தது. ஸாயுஜ்யமாகிறது, — ஸமானகுணயோகம். 333. “सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभकास्तपस्विनः । किङ्करा मम ते नित्यं सघन्ति निरुपद्रवाः ॥” (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ் தபஸ்விந: । கிங்க்ரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா: ॥) (முக்து) 2 “ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை” என்கிறபடியே அபராதாந பிஜ்ஞனிறே க்ருஷ்ணன். அதுக்கு மேலே ஒரு பேற்றை, முடிக்கிற துஸையிலே ஸுகூருபமான வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின ஏற்றம். (தஸ்ய தே க்ஷமாயா:

ननु प्रपन्नस्सकुदेव नाथ! तवाहमस्मीति च याचमानः।

तवानुकम्प्यः सरतः प्रतिज्ञां मदेकवजं किमिदं व्रतं ते॥६४॥

64. நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாதஃ !

தவாஹமஸ்மீதி ச யாசமானஃ ।

தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம்

மதேகவர்ஜம் கிமித்யம் வ்ரதம் தே॥

அபத்யமாக: கிமஸ்தி) காலபேதத்தாலே தேவர் வேறே யொருவனாகிறீரல்லீர். தேவர் க்ருபைக்கு அவிஷயமான பரபம் உண்டோ? கிம் க்ஷேபே. அபத்யம் — அஸ்தானம்; அவிஷயம் இதயார்த்தம். (வத்ய) ஸர்வஜ்ஞரான தேவருக்கும் மறுமாற்றமில்லை; க்ஷமைக்கு விஷயீகரிக்குமித்தனை என்கை.

63.

64. பதவுரை:— நாதஃ!—எம்பிரானே!, ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்ந: இதி—‘ஒரு தடவை ஸரணாகுதி செய்தேன்’ என்றும், அஹம் தவ அஸ்மி இதி ச—‘நான் உனக்கே ஆட்பட்டவனாக வேணும்’ என்றும் (சொல்லி), யாசமான: (அஹம்)—யாசிக்கிற அடியேன், ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸ்மரத: தவ—(விபீஷணனைக்குறித்துக் கடற்கரையில் பண்ணின) பிரதிஜ்ஞையை நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் உனக்கு, நநு அநுகம்ப்ய:—அருள்செய்யத்தக்கவனன்றோ; தே இத்யம் வ்ரதம்—உன்னுடைய இந்த விரதமானது, மத ஏக வர்ஜம் கிம்?—என்னை ஒருவனைமட்டும் தவிர்த்தோ?

அவ:—(நந்விதி) “ஸ்வதந்த்ரரான நாம் சிலர் திறத்தில் ஒன்றைச் செய்தோர்மென்றோ, இதுவே மர்யாதையாகக் கடவதோ?” என்ன, “கடற்கரையிலே ஆஸ்ரிதஸாமான்யத்திலே தேவர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை என்னையொருவனை ஒழியவோ?” என்கிறார்.

வ்யா:— (நநு ப்ரபந்ந:) 44. “சகுவே” (ஸக்ருதேவ) என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார். (ஸக்ருதேவ) என்றது, —

* 'ஸஹஸைவ' என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும். "அநாதி, காலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த இவன், ஒரு ஜன்மமெல்லாம் ப்ரபத்தியை அனுஸந்தித்தால்தான் 'ஸக்ருத்' என்கைக்குப் போருமோ?" என்பர் எம்பார். "புகுவத்ப்ரபுவத்தைப் பார்த்தால் ஒருகாலுக்குமேல் மிகை. ப்ராப்யருசி ப்ராப்தி யளவும் அநுவர்த்திக்கும்" என்பர் பட்டர். (நாத்) ஒரு கால் பண்ணின ப்ரபத்தி அமைகிறது வகுத்த நாத்னுகையாலே. ஆபிமுக்யமாத்ரமே அமைந்திருக்கிறது, — இழவு பேறு தன்னதான குடல் துடக்கு. அஸரண்யவிஷயத்தில் ஆர்த்தப்ரபத்திக்கும் பூலம் பாசுதிகம். வகுத்த விஷயத்தில் த்ருப்தப்ரபத்திக்கும் பூலவ்யாப்தியுண்டு. (தவாஸ்மீதி ச யாசமாந:) (அஹம் தவாஸ்மீ) ப்ரத்யக்ஷஸ்துவானது கிஞ்சித்கரித்துத் தன் ஸத்தையை லபிச்சவேணுமென்று யாசிக்கை; ‡ உத்தரார்த்தப்ரக்ரியையாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கை. "த்வத்பாத்மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே" என்று, என்னுடைய வெறுமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரபத்திபண்ணினேன். "ஐகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி" என்று ப்ராப்யாபேகையுடைய பண்ணினேன். இரண்டு பதத்தாலும் புக்திப்ரபத்திகள் இரண்டிலும் அதிகரித்த அதிகாரிகள் இருவரையும் சொல்லுகிறது என்பாருமுண்டு. (ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸ்மரதஸ் தவ அநுகம்ப்ய:) 44. "एतद्धेतुं मम" (ஏதத் வ்ரதம் மம) என்று கடற்கரையில் பண்ணி ப்ரதிஜ்ஞையை ஸ்மரியாநிற்கொண்டு தேவருக்கு அனுக்ரஹயன். (தே வ்ரதமித்யம் மதேகவர்ஜம் கிம்) ஸர்வஸாதாரணபூதரான தேவருடைய அஸாதாரணமான இந்த ஸங்கல்பம் என்னையொழிந்திருக்குமோ? கிம் கேஷபே. 'இன்னையொழிய' என்று விசேஷித்ததாகி லன்றோ எனக்கு இழக்கவேண்டுவது. தேவர் ஸத்யஸங்கல்ப ராகையால் என்னை ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கை. 64.

* ஸஹஸைவ — உடனேயே.

‡ உத்தரார்த்தம் — த்வயத்தின் பின்பாகம்.

अकृत्रिमत्वचरणारविन्दप्रेमप्रकर्षविधिमात्मवन्तम् ।

पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्ब्रूतमचिन्तयित्वा ॥ ६५ ॥

65. அக்ருத்ரிமத்வச்சரணரவிந்த்-

ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதி, மாத்மவந்தம் ।

பிதாமஹம் நாதுமுநிம் விலோக்ய

ப்ரஸீத, மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா ॥

65. பதவுரை:— மத், வ்ருத்தம்—என்னுடைய நடத் தையை, அசிந்தயித்வா—நினைக்காமல், அக்ருத்ரிம த்வத் சரணரவிந்த், ப்ரேம ப்ரகர்ஷ அவதி,ம்—உன்னுடைய திரு வடித்தாமரைகளில் இயற்கையாயிருக்கும் மேலான அன் பிற்கு எல்லேநிலமாயிருப்பவரும், ஆத்மவந்தம்—ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை உணர்ந்தவரும், பிதாமஹம்—எனக்குப் பாட்ட னாருமாகிய, நாதுமுநிம்—நாதுமுனிகளை, விலோக்ய—கடா க்ஷித்து, ப்ரஸீத, (என்னை) கூழித்தருளவேண்டும்.

அவ:— (அக்ருத்ரிமேதி) “334. ‘ராமो दिर्नाभिभाषते’ (ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே) என்கிற ஸங்கல்பத்தை விட்டிரேயாகிலும், பெரியமுதலியாரோடு வித்யையாலும், ஜன்மத்தாலும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையே பார்த்தருளி, என்னுடைய நன்மை தீமைகளைப் பாராதே விஷயீகரிக்க வேணும்”என்ன, “அதுக்குக் கண்ணழிவு இல்லாமையாலே, அப்படிச்செய்கிறோம்” என்று ஈஸ்வரன் அனுமதி பண்ண, தாம் அனுமதி பெற்றாராய், ஸ்தோத்ரம் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா:— (அக்ருத்ரிம) * க்ரியயா நிர்வ்ருத்த: க்ருத்ரிம:; தத்ரஹித: அக்ருத்ரிம:; ஸ்வாபுராவிக இத்யர்த்த:.. கு ல ந் த ர னே யோகி, குலமாகையாலே நைஸர்க்கிக் க மென்கை. மெய்யான ப்ரேமமென்னவுமாம். (த்வத்) ப்ராப்தஸேஷியான உன்னுடைய. (சரணரவிந்த்) ஆஸ்ரி

* ஒரு செய்கையால் உண்டாக்கப்பட்டது க்ருத்ரிமம் (செயற்கை); அப்படியற்றது அக்ருத்ரிமம்; இயற்கையானது என்று பொருள்.

தருக்கு இழியும் துறையாய் பேராக்யமான திருவடிகளை.
 (ப்ரேமப்ரகர்ஷாலதும்) ப்ரேமாதிசாயஸ்மாபூமியானவர்.
 நமக்கு இதரலிஷ்யங்களில் ப்ரேமமெல்லாம் இவர்க்கு
 வகுத்த விஷயத்திலேயிறே இருப்பது. (ஆத்மவந்தம்)
 புகுவச்சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகவே ஆத்மயாதூதம்ய
 ஜ்ஞானமுடையவரென்கை. 'தநவந்தம்' என்னுமாபோலே.
 (பிதாமஹம் நாதமுநிம்) குடல் துடக்கை உடையராய்,
 புகுவத்ஜ்ஞானநிதியாயுள்ளவரை. (விலோக்ய) கடா
 க்ஷித்து. (ப்ரஸீத) அபராதங்களைப் பொறுத்தருளவேணும்.
 (மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா) அஸத்கர்மத்தை விஸ்மரிக்கக்
 கடவராகவேணும் என்கை. 'மத்வ்ருத்தம்' என்று ஸத்
 கர்மத்தை நினைக்கிறது. வ்ருத்தவானென்றால் ஸத்கர்ம
 யுக்தனையிறே சொல்லுகிறது. ஸ்வகூதமானவற்றை
 அனாதூரித்து, பெரிய முதலியார் ஸம்பந்தம் எனக்குத்
 தஞ்சமாகவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, ஸ்தோத்ரத்தைத்
 தலைக்கட்டியருளுகிறார்.

ஆளவந்தார் விஷயமாக எம்பெருமானை அருளிச்செய்த தனியன்: —

यत्पदाम्बोष्ठव्यानविश्वस्ताशेषकल्मषः।

वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम्॥

யத்பதாம்பேரூஹத்யாநவித்வஸ்தாஸேஷகல்மஷ: |

வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் ||

[எவருடைய திருவடித்தாமரையை தியானிப்பதால்
 எல்லாப் பாபங்களும் அழியப்பெற்று அடியேன் ஒரு
 பொருளானேனோ, அத்தகைய யாமுநாசார்யரை வணங்கு
 கிறேன்.]

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

**தெனுங்கு லீயியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும்
ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யான ஸ்ரீகோசத்திலே
65-வது ச்லோக வ்யாக்யான பாடபேதம்.**

(த்வச்சரணரவிந்த,) இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த தேவர் திருவடித்தாமரைகளிலே. (ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதி,ம்) புக்த்யுத் கர்ஷத்துக்கு அவதியாயுள்ளவரை. பரபுக்தியுக்தராயிருக்கை. அநபாயினியான ப்ரீதி ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸப் த,ாதிகளிலே; இவர்க்கு இவ்விஷயத்திலேயிறே. (ஆத்ம வந்தம்) புகுவச்சேஷதைகரஸராயுள்ளவரை. மேல் ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக்கு அடியான ஆத்மயாத்மயஜ்ஞான முடையவரென்கை. (பிதாமஹம்) ௪௪. "வித்யயா ஜந்மநா ச". (நாத்முநிம்) ஸ்ரீரங்கநாதரென்ற திருநாமத்தை உடைய வராய், புகுவத்ஜ்ஞாநநிதியாயுள்ளவரை. (விலோக்ய ப்ர லீத்) அவரைப் பார்த்து என் அபராத்ங்களைப் பொறுத் தருளவேணும். (மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா) அஸத்கர்மத்தை விஸ்மரித்தவோபாதி ஸத்கர்மத்தையும் சிந்தியாதே, அவரைப் பார்த்து ப்ரஸந்நராகவேணுமென்கை. "மத்வ்ருத்தம்" என்று ஸத்கர்மத்தை நினைக்கிறது. 'வ்ருத்தவாந்' என்றால் ஸத்கர்மயுக்தனையிறே சொல்லுகிறது. ஸ்வக்தமான வற்றை அநாத்ரித்து பெரிய முதலியாரோட்டை ஸம்பூந்தத்தையே பார்த்து ரக்ஷித்தருளவேணும்.

ஸ்தோத்ரரத்னனில் செய்ததாகிறது:— முதலிட்டு அஞ்சு ஸ்லோகத்தாலே புகுவத் விஷயத்தில் இழிகைக்கு யோக்யனாக்கின ஆசார்யனை உபகாரஸ்மருதியாலே ஸரணம் புக்கு, அநந்தரம் நாலு ஸ்லோகத்தாலே புகுவத் விஷயத்திலே இழிந்து, தத்ப்ரபாவத்தாலே ஸ்தோத்ரா கேஷப ஸமாதானத்தைப் பண்ணி, 'நாவேக்ஷஸே'தொடங்கி 'த்வத்ஸாஸ்ரிதாநாம்' அறுதியாக ஸரண்யப்ரபாவத்தைச் சொல்லி, 'நமோ நம:'விலே அந்த ப்ரபாவத்துக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுந்து, 'ந த்ரமநிஷ்டேதாஸம்மி' என்று தொடங்கி 'தவாம்ருதஸ்யந்திநி'யளவும் வெறு மையை முன்னிட்டு ஸரணம் புக்கு, ஸரணாக்தனுக்கு ஸம்பூவிதமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லி, 'த்வத்ஸங்க்ரி'

தொடங்கி இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே, “மனோவாக்காயங்கள் எல்லாவற்றாலும் ஸரணம் புகவேண்டா; காயிகமாதல் மானஸமாதல் அமையும் அபிமதஸித்திக்கு” என்று சொல்லி, ‘விலாஸ’ தொடங்கி ‘புவந்தம்’ முடிவாக ப்ராப்யத்தை ப்ரார்த்தித்து, தாம் ப்ரார்த்தித்தபோதே ப்ராப்யம் ஸித்தியாமையாலே ‘ஸூரிபேக்யமான விஷயத்தை நித்யஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படக்கடவேனோ?’ என்று தம்மை ‘திசுஸூசிம்’ என்று நிந்தித்து, பின்பு தம்முடைய ருசியாலே, ‘அயோக்யதாஹேதுவான பாபத்தையும் தேவருடைய க்ருபையாலே போக்கியருளவேணும்’ என்று தாம் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸ்மரிப்பித்து, ‘அபராதஸஹஸ்ர’விலே அபேக்ஷித்து. ‘அவிவேக’ என்று தொடங்கி மூன்று ஸ்லோகத்தாலே ‘தேவர் க்ருபைக்கும் ஆகாதாருண்டோ?’ என்று சொல்லி, மேல் இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபயாத்மயத்தையும், ‘அவபேராதி’விலே பரபுத்தியையும் அபேக்ஷித்து, மேல் இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே அப்புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியான ததீயஸேஷத்வத்தை ப்ரார்த்தித்து, மேல் ஒரு ஸ்லோகத்தாலே ‘ஸேஷத்வவிரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும்’ என்று அபேக்ஷித்து, மேல் மூன்று ஸ்லோகத்தாலே ‘இப்படி இச்சிக்குகிற நான் அஸூபாஸ்பதன்; இச்சைத்தானும் போட்களுளும் தேவர் க்ருபாதிருணங்களாலே அஸூபுத்தைப் போக்கி, நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தாலே இச்சையையும் நிறுப்பிக்கை தேவர்க்கே பூரம்’ என்று, மேல் இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே ‘விலக்ஷண ஸந்தானத்தில் ஜன்மமும், பாபப்ராப்யத்தாலே அகிஞ்சித்கரம்’ என்று, மேல் இரண்டு ஸ்லோகத்தாலே, ‘நான் பண்ணின ப்ரபத்தியை நினைத்து, இப்பாபத்தை தேவருடைய க்ஷமைக்கு விஷயமாக்கவேணும்’ என்று அபேக்ஷித்து, ‘நான் பண்ணின ப்ரபத்தியை அநாதூரிக்கிலும், ப்ரபந்நவிஷயமாகப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அநாதூரிக்கிலும், பெரிய முதலியார் பக்கல் தேவர்க்கு உண்டான ராகுத்தைவிடவொண்ணாதிதே; தத்ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து, என்னுடைய நன்மை தீமைகளைப் பாராதே ரக்ஷித்தருளவேணும்’ என்று முடிக்கிறார்.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :
ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸுரயே நம :

ஸ்தோத்ரரத்ந வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ஽ஸ்மாச் சரீராத் ஸமுத்தய பரம்
ஜ்யோதிருபஸம்புத்ய ஸவேந ரூபேனாபிநிஷ்பத்யதே ।

[இந்த ஜீவன், இந்த ஸரீரத்திலிருந்து கிளம்பி, பரஞ்சோதி
யான நாராயணனை அடைந்து, ஸ்வரூபமலர்ச்சிபெறுகிறான்.]

2. ததூ வித்வாந் புண்யபாபே விதூய
நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானி
யானவன், புண்யபாபங்களை விட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்பூந்த
மற்றவனாய், (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை
அடைகிறான்.]

3. ஸ்தோத்ரம் நாம கிமாமநந்தி
கவயோ யத்யந்யத்யாந் குணந்
அந்யத்ர த்வஸ்தோததி ரோப்ய
புனிதிஸ் ஸா தர்ஹி வந்த்யா த்வயி ।
ஸம்யக் ஸத்யகுணாபிவர்ணநமதோ
ப்ருய: கதும் தாத்ருயீ
வாக் வாசஸ்பதிநா஽பி ஸக்யரசநா
த்வத்ஸத்குணர்ணோநிதௌ ॥

[ஸ்தோத்ரமென்று கவிகள் எதைச் சொல்லுகிறார்கள் ?
ஒருவனுடைய குணங்களை அவைகளில்லாதவனான மற்ற
ஒருவனிடம் ஏறிட்டுச்சொல்லுவதே (ஸ்தோத்ரம்)]

1. சூத் 8-12-2. 2. முண்டகம் 3-1-3. 3. ஸ்ரீஸ்தவம்-3.

எனில்,—அம்மாதிரியான ஸ்தோத்ரம் உன்னிடம் முடியாது; உள்ள குணங்களை நன்றாக வர்ணிப்பதே (ஸ்தோத்ரம்) என்று சொல்லுவார்களாகில்,—உன்னுடைய கல்யாணகுணக்கடல் விஷயத்தில் ப்ரஹ்ஸ்பதியாலும் அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ரம் செய்ய எப்படி முடியும்?]

4. அந்யத்ராதத்யுக்யேனோக்திர் புக்யவதி ந
தத்யுத்கர்ஷசௌர்யை: பரேஷாம்
ஸ்துத்யத்வாத் யாவத்யுர்த்த்யாபுனிதிரபி
தத்யா தஸ்ய நிஸ்வமீகத்வாத் ।

[இல்லாத விஷயங்களை ஏறிட்டுச்சொல்லுவது புக்யவானைத் தவிர மற்றவர்கள் விஷயத்தில்; புக்யவத்விஷயத்திலல்ல; அவனுடைய பெருமைகளைத் திருடி மற்றவர்களைத் துதிக்க வேண்டியிருக்கிறபடியால். உள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுவதும் (புக்யவான் விஷயத்தில்) முடியாது; புக்யவானுடைய பெருமைகள் எல்லையற்றவையாகையாலே.]

5. யதோ வாகோ நிவர்த்தந்தே ।
அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மனோ வித்வாந் ।
ந பிபேதி குதஸ்சநேதி ॥

[எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாகுக்கள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்மாவின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்.]

6. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத்ய ஸ: ।
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் ॥

[எவனுக்கு ப்ரஹ்மம் (அளவிட்டு) அறியப்படவில்லையோ, அவனுக்கு (அது) அறியப்பட்டதாகிறது. எவனுக்கு (ப்ரஹ்மம்) அறியப்பட்டதாகிறதோ, அவன் (அதை) அறிய

வில்லை. (அளவிட்டு) அறிந்தவர்களுக்கு அறியப்படாத
தாகவும், (அளவிட்டு) அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்ட
தாகவுமிருக்கிறது (ப்ரஹ்மம்).]

7. பூதார்த்தே கதமா ஸ்துதி:

[உண்மையாக உள்ள விஷயத்தில் ஸ்துதி எப்படி
முடியும்?]

8. 'ந ஸமர்த்தாஸ் ஸுரா: ஸ்தோதும்
த்வாமநந்யபுவம் விபும்

[ஸர்வவ்யாபியும், ஒருவரிடத்திலிருந்தும் உண்டாகாதவனு
மான உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்ய தேவர்களும் ஸமர்த்த
ரல்லர்.]

9. ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய:

[ஸ்தோத்ரம் செய்யத்தக்கவன்; ஸ்துதியை விரும்புவன்.]

10. தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்யா:

புருஷார்த்தா உத்யாஹ்ருதா: |

இதம் சதுஷ்டயம் யஸ்மாத்

தஸ்மாத் கிம் கிமிதம் வச: ||

[தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷமென்று புருஷார்த்
தங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த நான்கும் எவனி
டத்திலிருந்து அடையப்படுகின்றனவோ, அவனைக்குறித்து
'அவனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?' என்னும் இந்த வார்த்தை
ஏன் சொல்லப்படுகிறது?]

11. ததுஸ்ய த்ரிவிதஸ்யா஽பி து:க்கஜாதஸ்ய வைமம |

கூர்ப்பஜந்மஜராதுயேஷு ஸ்தானேஷு ப்ரபவிஷ்யத: ||

நிரஸ்தாதிஸ்யாஹ்லாத, ஸுகபுவைகலக்ஷண |

பேஷஜம் புகுவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திக மதா ||

8. வி-பு. 5-7-49. 9 விஷ்ணு. ஸஹஸ்ர. 10. வி-பு. 1-18-22.

ப்ரஹ்வாதவாக்யம். 11. வி-பு. 6-5-58 & 59.

[கூர்ப்பும், பிறப்பு, கிழத்தனம் முதலிய அவஸ்தைகளில் உழலும் என்னுடைய (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதேவிகம் ஆதிபௌதிகம் என்னும்) மூன்றுவிதமான து:க்கஸமுஹத்திற்கு, தனக்கு மேலில்லாத ஆநந்தரூபமான ஸுகுமாயிருக்கையே லக்ஷணமாக உடையதும், துன்பமற்றதும், முடிவற்றதுமான புகுவத்ப்ராப்தியே மருந்தாக எண்ணப்படுகிறது.]

12. 116-ஐப் பார்க்கவும்.

13. அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸ: |

தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த, நித்யயுக்தஸ்ய யோக்யந: ||

[அர்ஜுன! வேறென்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தாதவனாக, எவனொருவன் தினந்தோறும் எப்பொழுதும் என்னை நினைக்கிறானோ, என்னுடைய நித்யயோகத்தில் விருப்பமுள்ள யோகியாகிய அவனுக்கு நான் ஸுலபனாகிறேன்.]

14. ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஸ:

[ப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமி; கல்யாணகுணங்களை உடையவன்.]

15. ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜ்ஜாஸீஸநீஸௌ

[(பர்மாத்மாவும் ஜீவனும்) ஸர்வஜ்ஞனாகவும், அஜ்ஞனாகவுமிருக்கிறார்கள்; ஈஸ்வரனாகவும், அநீஸ்வரனாகவும் இருக்கிறார்கள்.]

16. தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்

[ஈஸ்வரர்களுக்கும் மேலான மஹேஸ்வரனான அவனை...]

17. த்யாஸோஹம் வாஸுதேவஸ்ய

தேவதேவஸ்ய ஸார்ங்கீஸா: |

13. கீதை. 8-14. 14. ஸ்வே 6-16. 15. ஸ்வே 1-9.

16. ஸ்வே 6-7. 17. புண்டரீகஸம்வாதம்: நாரதவாக்யம்.

ஸங்குசக்ரகுதூபாணேஸ்

தரைலோக்யஸ்யைகசக்ஷுஷ: ||

[தேவதேவனும், ஸார்ங்குமென்னும் வில்லையுடையவனும், ஸங்கும், சக்ரம், குதை இவைகளைக் கையிலே உடையவனும், மூவுலகிற்கும் ஓர் கண்ணாயிருப்பவனுமான வாஸுதேவனுக்கு நான் அடிமை.]

18. தூஸ்பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: |

[பரமாத்மாவுக்கு, எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ.]

19. தூஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய

ராமஸ்யாஃக்லிஷ்டகர்மண: |

ஹநுமாந் ஸத்ருஸைந்யாநாம்

நிஹந்தா மாருதாத்மஜ: ||

[கோஸலதேவஸத்துக்கு அதிபதியும், பெருங்காரியங்களையும் எளிதாகச் செய்து முடிப்பவனுமான ராமனுக்கு, ஸத்ருஸையங்களை அழிப்பவனும், வாயுவின் புத்ரனும், ஹனுமான் என்னும் பெயரை உடையவனுமான நான் தூஸன்.]

20. யஸ்யாத்மா ஸரீரம்

[எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ...]

21. யஸ்யாக்ஷரம் ஸரீரம்

[எவனுக்கு ஜீவன் ஸரீரமோ...]

22. அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ் ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா

[ஸர்வாந்தர்யாமியான புருஷோத்தமன் ஜனங்களை உள் நுழைந்தவனாய் நியமிக்கிறான்.]

18. ஹாரீதஸ்குதி: ஈஸ்வரஸம்ஹிதை - சிவவாக்யம்.

19. ரா-ஸு= 42-35. 20. ப்ருஹ 5-7-22. 21. ஸு=பூர 7

22. யஜு= ஆர 8-11-21.

23. பூ: ப்ராணிநஸ் ஸர்வ ஏவ குஹாஸயஸ்ய

அஹந்யமாநஸ்ய விகல்மஷஸ்ய

[எல்லாப் பிராணிகளும், ஹ்ருத்யகுஹையில் ஸயனித் திருப்பவனும், அழியாதவனும், தேயாஷமற்றவனுமான பரமாத்மாவுக்கு இருப்பிடம்.]

24. யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா க்வசித் |

ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு: ||

[உருவமுள்ளவையாயும், உருவமற்றவையாயும், இங்கும் எங்கும் ஒரு சமயத்திலிருக்கும் வஸ்துஸமூஹங்களெல்லாம் அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம்.]

25. யேந யேந தாதா கச்சதி

தேந தேந ஸஹ கச்சதி |

தத் யதூ தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா

மாதரம் ச்யாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத் ததூப்ரகாரம் ||

[இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவைவும் (அல்லது குழந்தை தாயையும்), நிழல் பிராணியையும் எப்படிப் பின்தொடர்கின்றனவோ அப்படியே எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகிறானோ, அப்படி அப்படியே (முத்தனும்) கூடப்போகிறான்.]

26. ஸோ஽ஸ்துதே ஸர்வாந் காமாந்

ஸஹ ப்ரஹ்மஞ் ஷிபஸ்சிதா

[முத்தன் எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும், ஸர்வஜ்ஞான ப்ரஹ்மத்துடன் கூட அனுபவிக்கிறான்.]

27. ஜிதந்தே (1-13).

28. புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா க்ரிஸாநுஷ = ரம்ஸ்யதே ||

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே ||

23. ஆபஸ்தம்புஸூதிசம் 22-1. 24. வி.பு. 1-22-86. 25. பரம ஸம்ஹிதை. 26. கை.ஆ 1-2. 28. சா.அ 31-25. லக்ஷ்மணவாக்க்யம்.

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர்; அடியேன் நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

29. விஜ்ஞாநஸாரதிர் யஸ்து மந: ப்ரக்ரஹவாந் நர: |

ஸோத்ஸவந: பாரமாப்நோதி தத், விஷ்ணு: பரமம் பத்யம் ||

[எவனொருவன் நல்ல ஞானத்தை ஸாரதியாகவும், மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்திற்கு அக்கரையான விஷ்ணுவின் பரம பத்யத்தை அடைகிறான்.]

30. ஜிதந்தே (1-4).

31. ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தேநா

நைவார்த்ததர் ந ச பூஷணை: |

வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே

விநா ராமம் மஹாரத்யம் ||

[மஹாரத்யான ராமனை விட்டு ராக்ஷஸிகள் நடுவில் வசிக் கும் எனக்கு உயிரினால் ப்ரயோஜனமில்லை; பொருள்களினால் ப்ரயோஜனமில்லை; ஆபுரணங்களால் ப்ரயோஜனமில்லை.]

32. ப்ரஹ்மவித்யாப்நோதி பரம்

[ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் (தியானிப்பவன்)மேலான பூலனை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்.]

33. ஆத்மா வா அரே த்யுரஷ்டவ்யஸ்

ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக் கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

29. கட. 1-3-9.

31. ரா-ஸ= 26-5. ஸீதாவாக்யம்.

32. தை-ஆ 1.

33. ப்ரஹ 6-5-6.

ஸ்தோ-80

34. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ

ந மேத்யா ந பஹுநா ஸ்ருதேந |

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்

தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸவாம் ||

[இந்தப் பரமாத்மா (புக்தியற்ற) ஸ்ரவணத்தினாலும், மனனத்தினாலும், தியானத்தினாலும் அடையத்தக்க வனல்லன். எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன்; அவனுக்கு இந்தப் பரமாத்மா தன்னுடைய திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை (ஸ்வரூபத்தை) காட்டுகிறான்.]

35. பித்யதே ஹ்ருத்யக்ரந்திஸ்

சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா: |

கஃயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி

தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ||

[மேலானவர்களிலும் மேலானவனான அந்தப் பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டவுடன், இவனுடைய (ராகும், த்வேஷம் முதலிய) ஹ்ருத்யக்ரந்திகள் பிளக்கின்றன; எல்லா ஸம்ஸயங்களும் சிதறுகின்றன; கர்மங்களும் அழிகின்றன.]

36. புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதே, டர்ஜுந |

ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||

[அர்ஜுன! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு புலனை எதிர்பாராத புக்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்.]

37. ஸமஸ் ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்யபுக்திம் லப்யதே பராம்

[ஸர்வப்ராணிகளிடமும் (பற்றற்றிருக்கும் விஷயத்தில்) ஸமமாயிருப்பவன் என்னிடம் மேலான புக்தியை அடைகிறான்.]

38. யோ ப்ரஹ்மாணம் விதுதாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹ்னோதி தஸ்மை |
தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரஸாத்யம்
முமுகூர் வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே ||

[எவன் பிரமனை முன் படைத்தானோ, எவன் வேதங்களை யும் அவனுக்கு உபதேஸித்தானோ, அப்படிப்பட்ட தேவ னும், தன் விஷயமான ஞானத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பவனுமான பரமபுருஷனை, மோக்ஷமடைய விரும்பும் நான் ஸரண மடைகிறேன்.]

39. ந்யாஸமாஹூர் மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம்

[பெரியோர்கள் பரமாத்மாவை ந்யாஸமென்று சொல்லு கிறார்கள்.]

40. ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா

[ந்யாஸமென்பது ப்ரஹ்மம்.]

41. தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:

[ஆகையால் ந்யாஸத்தை (ஸரணாகுதியை) இந்தத் தபஸ் ஸுக்களுள் மேலானதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.]

42. தேவா வை யஜ்ஞாத்ருத், ரமந்தராயந் | ஸ ஆதித்யா நந்வாக்ரமத | தே த்விதைவத்யாந் ப்ராபத்யந்த | தாந் ந ப்ரதிப்ரயச்சந்த | தஸ்மாத், பி வத்யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதிப்ரயச்சந்தி ||

[தேவர்கள் யஜ்ஞத்தில் ருத், ரனுக்கு ஹவிர்ப்பாக்யம் கொடுக்க மறுத்தார்கள்; ருத், ரன் தேவர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினான்; அவர்கள் அஸ்விநீதேவதைகளை ஸரணம் புகுந்தார்கள்; அஸ்விநீதேவர்கள் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் ஸரணமடைந்தவன் கொல்லத் தகுந்தவனாயிருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக்கொடுப்பதில்லை.]

38. ஸ்வே 6-18.

39. கை-நா-50.

40. கை-நா-49.

41. கை-நா-50.

42. யஜு-காண்ட்யம் 6-5.

தேவா வை த்வஷ்டாரமஹிக்ஷாம்ஸந்! ஸ பத்நீ:
ப்ராபத்யத! தம் ந ப்ரதிப்ராயச்சுந்! தஸ்மாத்யபி
வத்யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயச்சுந்தி ||

[தேவர்கள் (ஹவிர்ப்பாக்யம் கேட்ட) த்வஷ்டாரவைக் கொல்லவிரும்பினார்கள்; அவன் தேவபத்னிகளை ஸரணமடைந்தான்; அவர்கள் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் ஸரணமடைந்தவன் கொல்லத்தகுந்தவனாயினும் அவனைக் காட்டிக்கொடுப்பதில்லை.]

43. ஸ ப்ராதூஸ் சரணௌ க்ஷாட்யம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: |
ஸீதாமூவாசாதியஸா ராகுவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ||

[ரகுநந்தனை உகப்பிப்பவனும், மிகுந்த கீர்த்தியை உடையவனுமான அந்த லக்ஷ்மணன், தமையனின் திருவடிகளை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஸீதையையும், (ஆஸ்ரிதஸம் ரக்ஷணமான) பெரிய விரதத்தையுடைய ராகுவனையும் பார்த்துச் சொன்னான்.]

44. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |
அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோ துத்யாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

[ஒரு தடவை ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'உனக்கு அடியேனாகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன் பொருட்டும், எல்லா ப்ராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது எனக்கு விரதம்.]

45. ஸோஹம் த்வாம் ஸரணமபாரமப்ரமேயம்
ஸம்ப்ராப்த: பரமபத்யம் யதோ ந கிஞ்சித்

[எவனைக் காட்டிலும் மேலான ப்ராப்யமில்லையோ அப்படிப்பட்டவனும், எல்லையற்றவனும், அளவிடமுடியாதவனுமான உன்னை, இப்படிப்பட்ட நான் ஸரணமடைந்தேன்.]

46. தேவர்ஷிபூதாப்தந்ருணம் பித்ருணம்
ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜந் |
ஸர்வாத்மநா யஸ் ஸரணம் ஸரண்யம்
நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்த: ||

[அரசனே! எவனொருவன், ஸரணமடையத் தகுந்தவனும், லோககுருவுமான நாராயணனை எல்லா விதத்திலும் ஸரண மடைந்தானோ, அவன் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பூதங்களுக்கும், புந்துக்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் அடிமையல்லன்; கடன்பட்டவனுமல்லன்.]

47. மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே
[எவர்கள் என்கையே ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த ப்ரக்ருதியைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

48. தமேவ ஸரணம் கச்ச, ஸர்வபாவேந ப்ராத
[ப்ராதகுலத்துதித்தவனே! எல்லா விதத்திலும் அந்த புகுவானையே ஸரணமடை.]

49. ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோகஷயிஷ்யாமி மா ஸ=ச: ||
[(புலஸாதனமான) எல்லா தூர்மங்களையும், வாஸனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துக்கிக்காதே.]

50. தாவதூர்த்திஸ் ததூ வாஞ்சூ தாவந்மோஹஸ்
ததூஸ=கூம் |
யாவந்த யாதி ஸரணம் த்வாமஸேஷாகநாஸநம் ||

[எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உன்னை எதுவரையில் ஸரணமடையவில்லையோ, அதுவரையிலேயே (செல்

வத்தை இழந்ததினாலேற்படும்) வருத்தம்; அதுவரையிலேயே (செல்வம் வேண்டுமென்னும்) ஆசை; அதுவரையிலேயே (ஆத்மப்ராப்தியின்மையினாலேற்படும்) மோஹம்; அதுவரையிலேயே (புகுவாளை அடையாததினாலேற்படும்) துன்பம். (ஆர்த்தன், அர்த்தார்த்தி, கைவல்யநிஷ்டன், புகுவத்ப்ராப்திகாமன் என்னும் நான்கு விதமான அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரபத்தியே பூலஸாதனம் என்று தாத்பர்யம்.))

51. கர்ணே ஸ்ப்ருஷ்டே கபிம் சாலயதி

[காதைத் தொட்டால் இடுப்பை அசைக்கிறான்.]

52. ஆசார்யதேவோ புவ

[ஆசார்யனை தெய்வமாக உடையவனாக ஆவாயாக.]

53. நம ருஷிப்யோ மந்த்ரக்ருத்யப்ய:

[மந்தரத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம்.]

54. ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி | தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம் ||

[ஆசாரியனன்றோ வித்யையினால் சிஷ்யனைப் பிறப்பிக்கிறான்; அது மேலான ஜன்மம்.]

55. மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததூ மந்த்ரப்ரதே குரௌ |
த்ரிஷு புக்திஸ் ஸதூ கார்யா ஸா ஹி ப்ரத்யுமஸாதநம் ||

[மந்திரம், அதில் சொல்லப்படும் தேவதை, மந்த்ரோபதேயம் செய்த ஆசாரியன் இம்மூவரிடத்திலும் எப்போதும் புக்தி செய்யவேண்டும்; அதுவன்றோ (பூலஸித்திக்கு) முதல் உபாயம்.]

56. அபிவந்த்ய குருநாதௌ ஸிஷ்யதீபத்யமிநீரவீந்

[சிஷ்யர்களுடைய புத்தியாகிய தாமரைக்கு ஸார்யன் போன்றவர்களான ஆசாரியர்களை முதலில் நமஸ்கரித்து.]

51. பழமொழி. 52. தை.ஸீக்ஷா-11. 53. யஜு.-ஆர. ப்ர-4.

54. ஆப-ஸூ 1-1-6. 55. விஷ்ணுதத்வம். 56. மீமாம்ஸாகாரிகை.

57. யதா க₂நந் க₂நித்ரேண நரோ வார்யதி,க₂ச்ச₂தி |

ததா கு₂ருக₂தாம் வித்யாம் ஸு₂ஸ்ருஷுரதி,க₂ச்ச₂தி ||

[மனிதன் எப்படி மண்வெட்டியால் (பூமியை) வெட்டித் தண்ணீரை அடைகிறானோ, அப்படியே கு₂ருவிடமிருக்கும் வித்யையை கு₂ருஸேவை செய்பவன் அடைகிறான்.]

58. நமோ ப₄க₃வதே தஸ்மை வ்யாஸாயாமிததேஜஸே |

யஸ்ய ப்ரஸாதாத் வக்ஷ்யாமி நாராயணகத்யாமிமாம் ||

[எவருடைய அருளினால் இந்த நாராயணகதையைச் சொல்லுகிறேனோ, அளவற்ற தேஜஸையுடைய அந்த ப₄க₃வான் வியாஸருக்கு நமஸ்காரம்.]

59. ஸௌகிகம் வைத்யகம் வா஽பி ததாத்யாத்மிகமேவ ச |

ஆத்யதேத யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபி,வாத்யேத் ||

[உலகவிஷயங்களைப்பற்றியாவது,வேதத்தைப்பற்றியாவது, ப்ரஹ்மவிஷயமாகவாவது எவரிடமிருந்நு ஞானத்தை அடைந்தானோ, அவரை முதலில் நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.]

60. ப்ரத்யமமபி கு₂ரும் நாத்யமீடே,

[முதல் குருவான நாதமுனியையும் துதிக்கிறேன்.]

61. அஹமபி ந மம | ப₄க₃வத ஏவாஹமஸ்மீத்யேவம் அமமதாம்

யோஜயத்யதோ நம இதி ||

[“நான் எனக்குமுரியேனல்லேன்; ப₄க₃வானுக்கு அடியேனாகிறேன்” என்று இம்மாதிரியாக மமகாரமில்லாமையைத் தருவதால் ‘நம:’ எனப்படுகிறது.]

62. ஓம் நமோ விஷ்ணவே

[அர்த்தம் ஆசாரியர்களிடம் கேட்டுக்கொள்வது.]

63. முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் யச்ச்வேதத், வீப-
வாலிநாம் |

நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

[ஸ்வேதத், வீபவாஸிகளுக்கு எது லக்ஷணமோ, அதுவே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது:— எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால்) ஆநந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம:' என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.]

64. தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: |

ப்ரணாமம் யே஽பி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ||

[யஜ்ஞவராஹராகியவரும், அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடையவருமான அந்த விஷ்ணுவுக்கு எவர்கள் ஒரு நமஸ்காரம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் பலகால் நமஸ்காரம்.]

65. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஹுதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |

தத்யாமி புத்தி, யோக்யம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ||

[என்னிடத்தில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதை விரும்புவார்களும், என்னை பஹிப்பவர்களுமான அவர்களுக்கு, என்னை அடைவதற்கு ஸாத்யமான அந்த புத்தி, யோக்யத்தை அன்புடன் அளிக்கிறேன்.]

66. ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தத்யுஸ்ததேஷாஷம்

ஸுத்த்யம் பரம் நிர்மலமேகருபம் |

ஸந்த்ருஸ்யதே வாப்யதி, க்யம்யதே வா

தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம் ||

[எந்த அறிவினால், தேஷாஷமற்றதும், ஸுத்த்யமானதும், மிகவும் மலமற்றதும், ஒப்புயர்வற்றதுமான அந்தப் பரவஸ்து அறியப்படுகிறதோ, பார்க்கப்படுகிறதோ, அடையப்படுகிறதோ, அதுவே ஜ்ஞானம்; அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞானம்.]

63. பார-ஸாத்தி 344-45. 64. விஷ்ணுதர்மம்-90; ஸமவசனம்.

பார-ஸாத்தி 46-126. பீஷ்மர் ஸ்தோத்ரத்திலும் காண்கிறது.

65. கீதை 10-10. 66. வி-பு 6-5-87.

67. தத் கர்ம யந்ந ப்ரந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே ।
ஆயாஸாயாப்ரம் கர்ம வித்யாந்யா ஸில்பநைபுணம் ॥

[எந்தக் கர்மம் ப்ரந்தத்திற்குக் காரணமல்லவோ அதுவே கர்மம்; எது முக்திக்குக் காரணமோ அதுவே வித்யை. மற்ற கர்மம் ஸ்ரமத்திற்கே. மற்ற வித்யை செருப்புக்குத்தக் கற்றதுபோன்றது.]

68. பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் ப்ரந்தாந் ஸகீந் குருந் ।
ரத்நாநி தநதாந்யாநி கேஷத்ராணி ச க்ருஹாணி ச ॥
ஸர்வதர்மாம்ஸ்ச லந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷராந் ।
லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஸரணம் தே஽வ்ரஜம் விபே, ॥

[புகுவானே! தந்தையையும், தாயையும், மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், உறவினரையும், நண்பர்களையும், ஆசாரியர்களையும், ரத்னங்களையும், துனதான்யங்களையும், வயல்களையும், வீடுகளையும், எல்லா உபாயங்களையும், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா ஆசைகளையும், வாஸனையுடன் விட்டு, திருவுலகளந்தருளின உன் திருவடிகளை ஸரணமடைகிறேன்.]

69. ஏநம் ஸர்வம் தத்யபி,ஸமேதி யத்கிஞ்சித் ப்ரஜாஸ் ஸாத்ய, ॥
குர்வந்தி யஸ்தத் வேத்ய யத்ஸ வேத்ய ஸ மயைதத்யுக்த இதி ॥
[மனிதர்கள் எந்தெந்த நல்ல காரியங்கள் செய்கிறார்களோ, அவையெல்லாம் ரைக்வரிடம் பொருந்தியிருக்கின்றன. எதை அவர் (ரைக்வர்) அறிந்திருக்கிறாரோ அதையே எவனும் அறிகிறான். அப்படிப்பட்ட ரைக்வர் என்னால் இப்போது சொல்லப்பட்டார்.]

70. லோகே யத்கிஞ்சித் ஸாத்யவநுஷ்ட்யதம் கர்ம, ॥
ஸர்வசேதநக்யதம் விஜ்ஞாநம், தத்யப்யம் யத்யஜ்ஞாந-
கர்மாந்தர்க்க்யதம், ஸ ரைக்வ இதி ஆஹ

67. வி-பு 1-19-41. 68. விஹகே,ஸ்வரஸம்ஹிதை.

69. சூரந்தே,ாக்யம் 4-1-4. 70. ஸ்ரீப,ாஷ்யம் 1-3-33.

ஸ்தோ—81

[உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் எந்த நற்கருமமும், எல்லாச் சேதனர்களுடைய அறிவுமாகிய இவ்விரண்டும் எவருடைய ஜ்ஞானத்திலும், கர்மத்திலும் அடங்கியிருக்கின்றனவோ அவரே ரைகவர் என்று (ஹம்ஸம்) சொல்லிற்று.]

71. ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே த்யம்யமாநோ மஹோரகை: |
ந விவேத்யாத்மநோ க்யாத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹலாத்,
ஸுஸ்தித: ||

[மஹாநாக்யங்களினால் கடிக்கப்படுபவனும், க்ருஷ்ணனிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனுமான அந்த ப்ரஹ்லாதன், பகவானை நினைக்கையினாலுண்டான ஆனந்தத்தினால் நிலை நின்றவனாய், தன்னுடைய உடம்பை அறியவில்லை.]

72. பம்யந்நபி ந த்ருஷ்டவாந்

[பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதும் பார்க்கவில்லை.]

73. ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாநம் புக்திரித்யபித்யதே |

புஜ இத்யேஷ த்யாதூர்வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: ||

தஸ்மாத் ஸேவா புதை: ப்ரோக்தா புக்திஸப்தேந

பூபவீ ||

[ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்ட தியானம் புக்தியெனப்படுகிறது. 'புஜ' என்கிற த்யாது 'ஸேவை' என்னும் அர்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மேலான ஸேவையே பெரியோர்களால் புக்திஸப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.]

74. ஸ்வாமிநி த்யாஸஸ்ய ஸ்நேஹமபி ஸ்திதி:

[ஸ்வாமியிடத்தில் த்யாஸனுடைய ஸ்நேஹம் நிறைந்திருக்கும் நிலைமை.]

75. வாஸுதேயோ஽ஸி பூர்ண:

[ஆறு குணங்களாலும் பூர்ணனான வாஸுதேவனாயிருக்கிறாய்.]

76. நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை மஹாத்மநே ।
[மஹாத்மாவான அவனுக்கு நமஸ்காரம்; அவனுக்கு நமஸ்காரம்; அவனுக்கு நமஸ்காரம்.]

77. நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:
புநஸ்ச பூயோபி நமோ நமஸ்தே ।
நம: புரஸ்தாத்யத்ய ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே
நமோஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ॥

[உனக்கு ஆயிரந்தடவை நமஸ்காரம்; மறுபடியும் மறுபடியும் உனக்கு நமஸ்காரம்; எல்லாமாயிருப்பவனே! உனக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்; உனக்கு எல்லாவிடத்திலும் நமஸ்காரம்.]

78. அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணேர் த்யாஸ்யமுபாக்யத:
[நான் இவருடைய நினைவினால் (இவருக்குத்) தம்பி; (உண்மையில்) இவருடைய குணங்களால் (இவருக்கு) அடிமைப்பட்டவன்.]

79. ஐந்ம கர்ம ச மே த்ய்வயம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஐந்ம நைதி மாமேதி
ஸோ஽ர்ஜுந! ॥

[அர்ஜுன! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டிதங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ, அவன் தேஹத்தை விட்டு மறுஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

80. அஜாயமானோ ப்ரஹுத்யா விஜாயதே ।
தஸ்ய த்யிரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் ।

76. வி.பு 1-19-79. ப்ரஹ்லாத்யவாக்யம். 77. கீதை 11-39.

78. ரா-கி 4-12. லக்ஷணவாக்யம். 79. கீதை 4-9.

80. புருஷஸூக்தம் உத்தரானுவாகம்.

[பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிருன் (பரம புருஷன்). அவனுடைய அவதாரத்தை தீரர்களே (அறிவில் மிக்கோரே) நன்கு அறிகிருர்கள்.]

81. அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே ஸபுத்ரபுலபாந்தவம் ।

அயோத்யாம் ந ப்ரவேக்ஷயாமி த்ரிபிஸ்தைர்

ப்ராத்ருபிஸ் ஸமே ॥

[பிள்ளைகளுடனும், ஸேனையுடனும், பூந்துக்களுடனும் கூடிய ராவணனைச் சண்டையில் கொல்லாமல் அயோத்தியில் ப்ரவேசிக்கமாட்டேன். மூன்று தம்பிகளின் மீதும் ஆணையிடுகிறேன்.]

82. யத்ஸிநா ப்ரதம் த்வாம் ச ஸத்ருக்நஞ்சாபி மாநதௌ ।

புவேந்மம ஸுக்யம் கிஞ்சித் ப்ஸம்ஸாத் குருதாம் ஸிக்ஷே ॥

[பெருமையைத் தருபவனே! ப்ரதனையும், உன்னையும், ஸத்ருக்னனையுமில்லாமல் ஏதாவது எனக்கு ஸுக்யமுண்டாகுமானால், அதை அக்ஷுனி சாம்பலாக்கட்டும்.]

83. அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்

த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் ।

ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஸ்ருத்ய

ப்ராஹ்மணேப்யோ விஸேஷத: ॥

[நான் உயிரையும், லக்ஷ்மணனோடுகூட உன்னையும் விடுவேனெயொழிய செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை விடமாட்டேன்; அதிலும், விஸேஷமாக ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையை விடேன்.]

84. ப்ரதஸ்ய வச: குர்வந் யாசமாநஸ்ய ராகுவ ।

ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேத்யா: ஸத்யதூர்மபராக்ரம ॥

[ராகுவனே! ஸத்யமான தூர்மத்தையும், பராக்ரமத்தையும் உடையவனே! யாசிக்கும் ப்ரதனுடைய வார்த்தையைச்

செய்வதன் மூலம், உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை (ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தை) மீருமலிருப்பாயாக.]

85. 209-ஐ பார்க்கவும்.

86. அவிஸ்தரமஸந்தி₃க்₃த₃மவிலம்பி₃தமத்₃ருதம் |

உரஸ்ஸ்த₃ம் கண்ட₃க்₃ம் வாக்யம் வர்த்ததே

மத்₃யமே ஸ்வரே ||

[(இந்த ஹனுமானுடைய) மார்பிலிருந்தும், தொண்டையிலிருந்தும் வரும் வாக்யம் மத்₃யமஸ்வரத்திலும், விஸ்தாரமின்றியும், ஸந்தேஹமின்றியும், காலதாமதமில்லாமலும், வேக₃மில்லாமலுமிருக்கிறது.]

87. ஸைஷா ப₃ர்க்க₃வீ வாருனீ வித்₃யா |

பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டி₃தா ||

[இது ப்₃ருக்₃விற்கு வருணனால் சொல்லப்பட்ட வித்₃யை; பரமபத்₃த்தில் நிலை நிற்பது (இது).]

88. ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராஸர்ய:

[பராஸரரின் புத்திரரான அப்படிப்பட்ட வியாஸரன்றோ சொன்னார்.]

89. ஆத்மா ஸுத்₃தே₃க்₃ரஸ்ஸாந்தோ நிர்க்₃ருண:

ப்ரக்ருதே: பர: |

ப்ரவ்ருத்₃த்₃யபசயௌ நாஸ்ய ஏகஸ்யாக்₃லஜந்துஷு ||

[ஆத்மாவானவன், கர்மம் முதலிய அஸுத்₃த்₃மற்றவன் ; விநாஸமற்றவன் ; பசி, தாஹம் முதலியவைமற்றவன் ; ஸத்வரஜஸ்தமோக்₃ருணங்களற்றவன்; ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானவன் ; எல்லாப் பிராணிகளிலும், ஒரே மாதிரி (ஜ்ஞாநைகாகாரனாக) இருக்கும் இவனுக்கு அதிகமாவதும், குறைவதும் கிடையாது.]

85. தை-ஆ. 86. ராகி 3-31. 87. தை-ப்₃ருக்₃வல்லீ-9.

88. தைத்திரீய ஆரண்யகம் ப்ரஸ்தம் 1, அனு-9. 89. வி-பு 2-13-71.

91&90. வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ரஹ்மணே க்ருஷி ஹஸ்திநி |
ஸூத்ரி சைவ ஸ்வபாகே ச பண்டிதாஸ் ஸமதூர்ஸிந: ||

இஹைவ தைர்ஜிதஸ்ஸர்க்கோ

யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மந: |

நிர்தேயாஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம

தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா: ||

[வித்யை, அடக்கம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மணஸிதமும், கேவல ப்ரஹ்மணஸிதமும், பசுவிதமும், யானையிடமும், நாயிடமும், சண்டாளஸிதமும், ஆத்மாவை உண்மையாய் அறிந்தவர்கள் ஸமதூர்ஸிகளாக இருப்பார்கள். எவர்களுடைய மனமானது (இம்மாதிரியான) ஸமநிலைமையிலிருக்கிறதோ, அவர்களால் இங்கேயே ஸம்ஸாரம் ஜயிக்கப்பட்டது. ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்குமற்றதும், ஸமமானதுமான ஆத்மவஸ்துவன்றோ ப்ரஹ்மம் (ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸமானமானது). ஆகையால் அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலை நிற்கிறார்கள்.]

92. விகாரஜநதீமஜ்ஞாம் அஷ்டரூபாமஜாம் த்ருவாம்

[(பதினாறு) விகாரங்களை உண்டாக்குவதும், (ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம் ஐந்து தன்மாத்தரைகள் என்னும்) எட்டு ரூபத்தை உடையதும், ஞானமற்றதும், பிறப்பற்றதும், நிலையானதுமான ப்ரக்ருதியை.]

93. அக்ஷய்யம் நாந்யத்யாதாரமமேயமஜரம் த்ருவம் |

ஸப்ததூஸ்பர்ஸவிஹீநம் தத் ரூபாதிபி,ரஸம்ஹிதம் ||

த்ரிசூணம் தஜ்ஜக்யத்யோநிரநாதி,ப்ரபவாப்யயம் ||

[(ப்ரக்ருதிபானது)க்ஷயமற்றது; மற்றொரு அசித்தை ஆதாரமாகக்கொண்டிராதது; (தேயகாலாதிகளால்) அளவற்றது; குறைவற்றது; நிலையானது; ஸப்ததூஸ்பர்ஸங்களற்றது; ரூபம் முதலியவையற்றது; ஸத்வரஜஸ்தமோசூணங்களை

91 & 90. கீதை 5-18 & 19. 92. மந்த்ரிகோபனிஷத்.

93. வி-பு 1-2-20 & 21.

உடையது ; தனக்குக் காரணத்தையும், பிறப்பையும், முடிவையுமற்ற அதுவே உலகிற்குக் காரணம்.]

94. பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேஸ்வர: |

விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேத்யாந்தேஷு ச க்யதே ||

[பரமாத்மாவே எல்லோருக்கும் ஆதாரமாகவும், மேலான ஈஸ்வரனாகவுமிருப்பவன். அவன் வேதங்களிலும், வேத்யாந்தங்களிலும் விஷ்ணுவென்ற பெயரையுடையவனாகக் கீர்த்திக்கப்படுகிறான்.]

95. பர: பராணம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித: |

ரூபவர்ணாதிநிர்தேயஸவிசேஷணவிவர்ஜித: ||

ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: |

ததஸ்ஸ வாஸுதேயவேதி வித்வத்யபி: பரிபட்யதே ||

[மேலானவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனும், தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனற்றவனும், தனக்குத்தானே ஆதாரமாக இருப்பவனுமான பரமாத்மா—ரூபம், நிறம் முதலியவை, நாமம் எனப்படும் (ப்ராக்ருதமான) விசேஷணங்களற்றவன். இவன் அறிஞர்களால் வாஸுதேயவென்று படிக்கப்படுகிறான்.]

96. ப்ரத்யாநஞ்ச புமாம்ஸ்சைவ ஸர்வபூதாத்மபூதயா |

விஷ்ணுஸாக்தயா மஹாபூத்தே, வருதௌ

ஸம்ஸர்யத்யர்மிணௌ ||

[மஹாபூத்தி, பையுடையவரே ! ஒன்றுடனொன்று சேர்ந்திருக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய ப்ரக்ருதியும், புருஷனும், எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான விஷ்ணுஸாக்தியினால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.]

97. யோக்யநாமம்ருதம் ஸ்த்யாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரினாம்

[ஆத்மமாத்ரானுபவநிஷ்டரான யோகிகளுக்கு அழிவற்ற ஸ்த்யானம்]

94. வி.பு 6-4-40 95. வி.பு 1-2-10 & 12.

96. வி.பு 2-7-29. 97. வி.பு 1-6-38.

98. ஸர்க்குஸ்ச ப்ரதிஸர்க்குஸ்ச வம்ஸ மந்வந்தரானி ச |
வம்ஸாநுசரிதம் சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் ||

[ஸ்ருஷ்டி, ப்ரளயம், வம்ஸம், மன்வந்தரம், வம்ஸசரித்ரம் ஆகிய இவ்வைந்து லக்ஷணங்களையுமுடையது புராணமாகும்.]

99. தபநபவநயோர் ய: ப்ராப்தவாந புத்ரபாவம்
ஸதமக்யக்ருதபாலிர் வித்யயா ஜந்மநா வா |

[இந்திரனால் அடையாளம் செய்யப்பட்டவனும், ஸூர்யனுக்கும், வாயுவுக்கும், வித்யையினாலும், ஜன்மத்தினாலும் புத்ரனாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தவனுமான ஹனுமான்...]

100. அப்யுரவீச்ச தத்யா வாக்யம் ஜாதக்ரோதேயா விபீஷண: |
அந்தரிக்ஷக்யதஸ் ஸ்ரீமாந் ப்ராதரம் ராக்ஷஸாதிபம் ||

[ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடைய விபீஷணன் அப்போது மிகவும் கோபங்கொண்டவனாய், ஆகாயத்தில் கிளம்பி, ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியான தன் தமையனைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகள் சொன்னான்.]

101. பரமாபத்யுமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத் ஹரிம் |
ஸ து நாக்யவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ||

[ஸ்லாக்யமான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கர்ய ஸ்ரீயை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கൃதியாகக்கொண்டவனுமான அந்த க்ஷேத்ரந்திராழ்வான் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்.]

102. ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஸரீரத: |
லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ ப்ரஹி: ப்ராண இவாபர: ||

[கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை உடைய லக்ஷ்மணன், ராமனுக்கு ஸரீரத்தைக்காட்டிலும் எல்லாப் பிரியத்தையும் செய்பவனாகவும், வெளியிலிருக்கும் மற்றொரு ப்ராணன்போலவும் விளங்கினான்.]

103. ஸ்தோத்ரரத்னம்—ஸ்லோகம் 60.

104. ஹிதந்தே ஸ்தோத்ரம்—1.

105. ஏவமுக்த்வாந்ஹுநஸ் ஸங்க்யே ரதோபஸ்து உபாவிஸத் |
விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாயம் சோகஸம்விக்நமாநஸ: ||

[அர்ஜுனன், இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டு, சோகத்தினால்
பீடிக்கப்பட்ட மனத்தை உடையவனாய், அம்புடன் கூடிய
வில்லைக் கைவிட்டு, யுத்தங்களத்திலேயே ரதத்தின்மேல்
உட்கார்ந்தான்.]

106. யத்யா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக |

தத்யா குண ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: ||

[குழந்தாய் ! எப்படி ஸமுத்ரத்திலுள்ள ரத்னங்கள்
கணக்கற்றவையோ, அம்மாதிரியே மஹாத்மாவான அந்ந்
தனுடைய குணங்களும் அளவற்றவை.]

107. ஆரோக்யம் ப்ராஸ்கராதிச்சேத்

தநமிச்சேத் ஹுதாஸநாத் |

ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்

மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத் ||

[ஸூர்யஸிடமிருந்து ஆரோக்யத்தை விரும்பக்கடவன் ;
அக்ஷுஸிடமிருந்து பொருளை விரும்பவேண்டும் ; சிவஸிட
மிருந்து அறிவை விரும்பக்கடவன். நாராயணஸிடமிருந்து
மோக்ஷத்தை விரும்பக்கடவன்.]

108. இஷுக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே நாந்தரிக்ஷகிதிக்ஷயாத் |

மதிக்ஷயாந்நிவர்த்தந்தே ந கேவாவிந்தகுணக்ஷயாத் ||

[ப்ராணங்களில்லாமல் திரும்புகிறார்களேயொழிய, பூமியும்
ஆகாயமும் அழிந்துவிட்டதாலல்ல. (அம்மாதிரியே)
புத்திக்குறைவினால் திரும்புகிறார்களேயொழிய கேவாவிந்
தனுடைய குணங்கள் முடிந்துவிட்டதாலல்ல.]

105. கீதை 1-47. 106. மாத்ஸ்யபுராணம். வராஹபுராணம் 74-40.

107. மாத்ஸ்யபுராணம் 67-41.

ஸ்தோ—82

109. ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி

தச்சித்தம் யத்தத்யுர்ப்பிதம் |

தாவேவ ச கரௌ ஸ்லாக்யௌ

யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ ||

[எது ஹரியைத்துதிக்கிறதோ, அதுவே நாக்கு, எது அவனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதோ அதுவே நெஞ்சு. எவை அவனுக்குப் பூஜை செய்கின்றனவோ அக்கைகளே ஸ்லாக்யமானவை.]

110. நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்யதா த்வத்ப்ரஸாதாந்

மயாடச்யுத |

ஸ்துதோஸ்மி க்யதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ||

[அச்சுதனே! (விபரீதஜ்ஞானமாகிய) மோஹம் நசித்தது. உன்னருளால் உண்மை அறிவு என்னால் அடையப் பட்டது. ஸந்தேஹம் நஸரிக்கப்பெற்றவனாயிருக்கிறேன். உன் வசனத்தின்படியே (யுத்தம்) செய்கிறேன்.]

111. யந்நாயம் புக்யவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி பரமம் பத்யம் |

தந்நதா: ஸ்ம ஜக்யத்யாம தவ ஸர்வக்யதாச்யுத ||

[அச்யுதனே! ஸர்வவ்யாபியே! மேலான ப்ராப்யமான எதை புக்யவானான பிரமனும் அறியானோ, உலகிற் கெல்லாம் இருப்பிடமான அந்த உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வணங்குகிறோம்.]

112. தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா: |

ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூதோஸௌ ந க்யராஹ்ய: கேநசிந்
க்வசித் ||

[(பிரமனாகிய) எனக்கும், (ருத்ரனாகிய) உனக்கும், (தேஹத்தை உடைத்தாயிருப்பதால்) 'தேஹீ' என்ற பெயரையுடைய மற்றவர்களுக்கும் அந்தராத்மா நாரா

யணனே, எல்லாருக்கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறார் அவர். எவராலும் எக்காலத்திலும் அறியத்தக்கவரல்லர் அவர்.]

113. தத், விஷ்ணோ: பரமம் பதும் ஸதா பஸ்யந்தி ஸூரிய: |
திவீவ சக்ஷுராததம் | தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ
ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே | விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதும் ||

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப்பரமபதம், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்திலிருப்பவனும் உலகிற்கெல்லாம் கண்ணாயிருப்பவனுமான ஸூர்யன்போல் ப்ரகாஸமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபதமிருக்கிறதோ, அதில் மேதாவிகளும், துதிப்பதையே ஸ்வபூர்வமாக உடையவர்களும், ஜாக்ருகர்களாயிருப்பவர்களுமான நித்யஸூரிகள் பிரகாஸிக்கின்றனர்.]

114. தேவ! ப்ரபந்நார்த்திஹர! ப்ரஸாதம் குரு கேஸவ! |
அவலோகநததானேந பூயோ மாம் பாலயாச்சுத! ||

[தேவனே! ஸரணமடைந்தவர்களின் து:க்கத்தைப் போக்கடிப்பவனே! கேஸவனே! அருள்புரிவாயாக, அச்சுதனே! மறுபடியும் கடாக்கிப்பதன்மூலம் என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக.]

115. ததைக்ஷத ப்ரஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி
தத்தேஜோஸ்ருஜத |

[அந்தப் பரப்ரஹ்மம் '(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது.]

116. ரஸோ வை ஸ: | ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தி
பவதி | கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் | யதேஷ
ஆகாஸ ஆநந்தேநாந ஸ்யாத் | ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி |

113. குக்வேதம் அஷ்டக 1-2-7. ஸாமவேதம் 8-18-2-4.

114. வி-பு 1-20-16. ப்ரஹ்லாத்வாக்யம். 115. சூரந்-உப 6-2-3.

116. தைத்திரீயம் ஆநந்தவல்லி-7.

[ரஸ (ஆநந்த) ஸ்வரூபனன்றோ அந்தப் பரமபுருஷன். ரஸஸ்வரூபனான அவனை அடைந்து (இந்த ஜீவன்) ஆநந்தத்தை உடையவனாகிறான். பிரகாசிப்பவனும், ஆநந்தஸ்வரூபனுமான இப்பரமபுருஷன் இல்லாவிடில் எவன் இவ்வுலகிலுள்ள ஸுகூத்தையோ, மோக்ஷஸுகூத்தையோ அடையமுடியும்? (ஆகையால்) இவனை (ஜீவனை) ஆநந்திப்பிக்கிறான்.]

117. ந தத்யஸ்தி வீநா யத் ஸ்மாந்மயா பூதம் சராசரம்

[அசையக்கூடியவையும், அசையக்கூடாதவையுமான வஸ்துக்களில், நானில்லாமல் இருக்கக்கூடிய வஸ்து கிடையாது.]

118. ஸ ஏகாஃ ந ரமேத

[(ப்ரளயகாலத்தில்) ஒருவராயிருந்த அந்த நாராயணன் ஆனந்தத்தை அடையவில்லை.]

119. உபாத்யத்தே ஸத்தாஸ்திதிநியமநாத்யைச் சித்யசிதௌ

ஸ்வமுத்திஸ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத்யதி வாகௌபநிஷதீ |
உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் ந து குணௌ
அதஸ்த்வாம் ஸ்ரீரங்கேஸ்ய ஸரணமவ்யாஜமப்யஜம் ||

[ஹே ஸ்ரீரங்கநாதனே! 'ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, நியமனம் முதலிய காரியங்களால் சேதனசேதனங்களேத் தனக்காக ஸ்வீகரிக்கிறான்' என்று உபநிஷத் வாக்யமானது சொல்லுகிறது. ஆகையால், இவ்விஷயத்தில் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் உனக்கு இயல்பு; செயற்கையல்ல. ஆகையால் உன்னை நிர்வ்யாஜமான உபாயமாக அடைந்தேன்.]

120. கிமத்ர சித்ரம் துர்மஜ்ஞ! லோகநாத! ஸுகாவஹ!!

யத் த்வமார்யம் ப்ரபுஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே
ஸ்தித: ||

[தூர்மங்களை அறிந்தவரே ! லோகநாதரே ! ஸுகூத்தைத் தருபவரே !. ஸத்வகுணத்தையுடையவரும், நல்ல மார்க்க கூத்தில் நிற்பவருமான நீர் அழகிய சொல்லைச் சொன்னீர் என்பதில் என்ன ஆச்சரியம் ?]

121. காரணந்து த்யேய:

[காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது.]

122. ஸ ஸ்வராட், புவதி

[அந்த முக்தாத்மா கர்மத்திற்கு வஸப்படாதவனாக ஆகிறான்.]

123. ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஸோகோ விஜிகத்ஸோடபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்பஸ் ஸோடந்வேஷ்டவ்ய:

[எந்த ஆத்மாவானவன், பாபமற்றவனாகவும், கிழத்தன மற்றவனாகவும், ம்ருத்யுவற்றவனாகவும், ஸோகமற்றவனாக வும், பசியற்றவனாகவும், தாகமற்றவனாகவும், வீண்போகாத இஷ்டத்தையும், ஸங்கல்பத்தையும் உடையவனாகவுமிருக்கி ருனோ அவன் தேடத்தக்கவன்.]

124. ய: புத்ர: பிதரம் த்யேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம் |

யோ விஷ்ணும ஸததம் த்யேஷ்டி தம்

வித்யாதந்யரேதஸம் ||

[எந்தப் புத்திரன் பிதாவை த்யேஷிக்கிறானோ அவனை மற்றொருவனுடைய ரேதஸ்ஸுக்குப் பிறந்தவனாக அறிய லாம்; எவனொருவன் விஷ்ணுவை எப்போதும் த்யேஷிக் கிறானோ அவனைச் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவனாக அறியலாம்.]

125. விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ்ஸர்வஸாஸ்த்ரார்த்தத்யேத்யபி |

ப்ராஹ்மணயம் தஸ்ய ந புவேத் தஸ்யோத்பத்திர்

நிருப்யதாம் ||

121. அதர்வஸிகை. 122. சூர்த்தேயாக்யம் 7-25-2. 123 சூர்த்தேயாக்ய யம் 8-7-1. 124. ப்ராஹ்மணஸ்டுபுராணம். 125. பாதுமபுராணம்.

[எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை அறிந்தவனான போதிலும் எவன் விஷ்ணுபக்தியில்லாதவனோ அவனுக்கு பூராஹ்மண்யம் கிடையாது. அவனுடைய உத்பத்தியை நிரூபிக்கலாம்.]

126. ஹிரண்யகூர்ப்ப, ஸ்ரீ ஸமவர்த்ததாக்ரே

பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்

[முதலில் பூதங்களுக்கெல்லாம் ஒரே பதியான ஹிரண்யகூர்ப்பன் (ஜீவாத்மஸமுஹத்தைத் தன்னுட்கொண்ட புகுவான்) இருந்தான்.]

127. ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்வித்யாய தஸ்து:

[ருத்ரன் ஒருவனே; இரண்டாவதாக (ஸஹாயமாக) ஒரு வருமில்லை.]

128. ந கிரிந்த்ர த்வதுத்தரோ ந ஸ்யாயோ அஸ்தி வ்ருத்ரஹந்

[இந்திரனே! உன்னைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லை; வ்ருத்ரனைக் கொன்றவனே (உன்னைக்காட்டிலும்) பெரியவனில்லை.]

129. தஸ்ய மத்யே வஹ்நிஸிக்ர அணீபோர்த்வா வ்யவஸ்தித: |

நீலதோயத்யமத்யஸ்து வித்யுஸ்ஸேகேவ பூஸ்வரா |

நீலாரஸிகவத் தநவீ பீதாபூ ஸ்யாத் தநூபமா |

தஸ்யாஸ் ஸிக்யாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: |

ஸ பூராஹ்மா ஸ ஸிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸோகஷர:

பரமஸ் ஸ்வராட் ||

[அந்த இருத்யகமலத்தின் நடுவில், சிறியதும் மேல் நோக்கினதுமான அக்ஷிஸிகை (பரமாத்மாவின் திவ்ய மங்குளவிக்ரஹம்) இருக்கிறது. (அது) நீலமேகத்தை உட்கொண்ட மின்னல்போல் பிரகாஸமுள்ளதாகவும், நெல்

126. தைத்திரீயஸம்ஹிதை 4-2-8. 127. ஸ்வேதாஸ்வதரம் 3-2.

128. ருக் அஷ்டகம்-3-6-19. 129. தைத்-நாராயணவல்லி-11.

நுனிபோல் சிறிதாகவும், மஞ்சள் நிறமுள்ளதாகவும், ஒப்பற்றதாகவும் இருக்கிறது. அந்த ஸிகையின் நடுவில் பரமாத்மா விளங்குகிறான். அவனே பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவனே ஸிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவனே இந்திரனுக்கும் அந்தர்யாமி; (பிரமன் முதலியவர்களைக்காட்டிலும்) மேலானவனும், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனும், அழிவற்றவனுமான முக்தாத்மாவுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி.]

130. நாராயணபரா வேத்ய தேவா நாராயணங்குலா: |

நாராயணபரா லோகா நாராயணபரா மக்யா: ||

[வேத்யங்கள் நாராயணனைச் சொல்லுபவை; தேவர்கள் நாராயணனுடைய அங்கத்திலிருந்து உண்டானவர்கள்; நாராயணனைப் பற்றியிருப்பவை உலகங்கள்; யாக்யங்கள் நாராயணனை ஆராதிப்பவை.]

131. க்ருந்த்யுவாராம் துராத்ரஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷீணீம் |

ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் தாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம் ||

[கீர்த்தியைத் தருபவளும், (துஷ்டர்களால்) அடைய முடியாதவளும், எப்போதும் ஸம்ருத்தியை உடையவளும், எல்லா ஸம்பத்துகளையும் உடையவளும், எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரியுமான ஸ்ரீதேவியை இங்கு அழைக்கிறேன்.]

132. அஸ்பேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ

[இந்த உலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமினியாகவும், விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாகவும் இருப்பவள்.]

133. மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:

[மஹாபுருஷனே! (மோகஷ) பூலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவன். இவனே ஸுத்தஸத்வத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன்.]

130. ப. 4 க. 5 வ. 2-5-15. 131. ஸ்ரீஸூக்தம்-9. 132. தீளாஸூக்தம் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை 4 4-12. 133. ஸ்வே. உப. 3-12.

134. வேத்யாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்!

தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ புவதி

நாந்ய: பந்த்யா வித்யதேத்யநாய ||

[(வேத்யபுருஷனாகிய) நான் (ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில்) பெரியவனும், ஸூர்யன்போல் ப்ரகாஸிப்பவனும், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான இந்தப் புருஷனை அறிகிறேன். அவனை இம்மாதிரி அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான். மோக்ஷத்திற்கு (அவனைத்தவிர) வேறு வழி கிடையாது.]

135. ய ஏஷோ஽ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே
ஹிரண்யஸ்மஸ்ருர் ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணக்யாத் ஸர்வ ஏவ
ஸுவர்ண: | தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்ட்ரீகமேவமகழிணி ||

[ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம்போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேஸங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்.]

136. ததஸ்ஸமுத்கழிப்ய த்ராம் ஸ்வத்யம்ஷ்ட்ரயா

மஹாவராஹ: ஸ்ப்யுடபத்மலோசந: |

ரஸாதலாதுத்பலபத்ரஸந்நிப:

ஸமுத்திதோ நீல இவாசலோ மஹாந் ||

[மலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை உடையவரும், நீலோத்பலமலரின் இதழ்போன்ற நிறத்தையுடையவருமான மஹாவராஹஸ்வரூபியான புகுவான் தன்னுடைய துந்தத்தால் பூதேவியை ரஸாதலத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு பெரிய நீலமலைபோல் கிளம்பினார்.]

134. புருஷஸூக்தம் உத்தரானுவாகம்-2.

135. சூரத்தேசாக்யம் 1-6 & 7. 136. வி-பு 1-4-26.

137. யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோ஽ஹமக்ஷராத்யபி சோத்தம: |

அதோ஽ஸ்மி லோகே வேதே, ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ||

[நான் ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளுள்ள ஸம்ஸாரி புருஷனை அதிக்ரமித்திருப்பதாலும், ஞானத்தில் ஏற்றக் குறைவுகளற்ற முக்தபுருஷனைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதாலும், ஸ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன்.]

138. ஏதாவாநஸ்ய மஹிமா அதோ ஜ்யாயாம்ஸ்ச பூருஷ: |

பாதே,நஸ்ய விஸ்வா பூதாநி த்ரிபாத்யஸ்யாம்ருதம் த்யுவி ||

[இவனுடைய மஹிமை இப்படிப்பட்டது. பரமபுருஷன் இதைக்காட்டிலும் மேலானவன். எல்லா உலகங்களும் இவனுடைய (விபூதியில்) கால் பூசும்; பரமபத்யத்தில் இவனுடைய (விபூதியில்) அழிவற்றதான முக்கால் பூசுமிருக்கிறது.]

139. யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்திதா |

பரப்,ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரணமாமஸ்தமவ்யயம் ||

[பரப்,ரஹ்மஸ்வரூபியான எவனுடைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு பூசுத்தில் உலகமாகிற ஸக்தி நிலைநிற்கிறதோ, குறைவற்றவனான அவனை வணங்குகிறோம்.]

140. மேரோரிவானூர் யஸ்யைதத் ப்,ரஹ்மான்ட,மகி,லம் முநே

[முனிவரே! இந்த ப்,ரஹ்மான்ட,ம் முழுவதும் எவனுக்கு, மேருவுக்கு அணுவைப்போலாகிறதோ...]

141. விஷ்டப்,யாஹமித்யம் க்ருத்ஸநமேகாம்ஸேந

ஸ்தி,தோ ஜக,த்

[நான் இவ்வுலகையெல்லாம் (எனது) ஒரு அம்ஸத்தினால் த,ரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.]

142. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[பிறகு, வேதுங்கள் அபஹரிக்கப்பட்டவுடன், பிரமனை அஜ்ஞானம் பீடித்தது. அதன் பின் வேதுங்களை இழந்த அவன் ஈசனைக் குறித்துப் (பின்வருமாறு) பேசினான். பிரமன்;— 'வேதுங்களே எனக்கு உயர்ந்த கண்; வேதுங்களே எனக்கு மேலான துணம்; மறைகளே எனக்கு மேலான தேஜஸ்; வேதுங்களே எனக்கு உயர்ந்த ப்ரஹ்மம். அஸுரர்களுடைய பூலத்தினால் இங்கிருந்து என்னுடைய எல்லா வேதுங்களும் அபஹரிக் கப்பட்டன. வேதுங்களற்ற இவ்வுலகங்களெல்லாம் இரு ளடைந்தன. ஸோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க ஆரம்பித்த நான் வேதுமில்லாமல் என் செய்வேன்? ஐயோ! வேதுங்கள் நஸித்ததினால் எனக்குப் பெரிய து:க்கம் வந்து சேர்ந்தது; என்னை அடைந்த இந்த ஸோக மாகிய வியாதி (என்) மனத்தைத் துன்புறுத்துகிறது'..... ஹரியானவர் ரஸாதலத்திலிருந்த எல்லா வேதுங்களையும் எடுத்துப் பிரமனிடம் கொடுத்தார். அரசனே! பிறகு (அப்பிரமன்) தன் இயற்கைநிலையை அடைந்தான். இப்படி (மதுகைடபுர்களென்னும்) அவ்விருவரையும் கொன்றதாலும், வேதுத்தை மீட்டுக்கொணர்ந்ததாலும், புருஷோத்தமன பிரமனுடைய ஸோகத்தைப் போக்கித் தான்.]

143. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[தேவியைக் குறித்து ருத்ரன்:— 'பிறகு கோபத்தையுடையவனும், சிவந்த கண்களை உடையவனுமான என்னால், அப்பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டைவிரல் நகர்த்தின் நுனியால் கிள்ளப்பட்டது'. பிரமன்:— 'அபராத, மற்ற என்னுடைய தலை, உன்னால் அறுக்கப்பட்டபடியால் நீ ஸாபத்தை அடைந்து கபாலியாக (கபாலத்துடன் கூடிய

வனாக) ஆவாய். ருத்ரன்:— தேஃவி! ப்ரஹ்மஹத்தி செய்த வனாயும் கலங்கினவனாகவும் பூமியில் தீர்த்தங்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த நான் அதற்குப்பின் ஹிமாக்ஷமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் பிச்சைக்காக யாசிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன் (தேஃஹத்தில்) ஒரு பாகும் நகரத்தின் நுனியால் கீறப்பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் ரத்ததாரை பெருகியது.அழகிற் சிறந்தவளே! விஷ்ணுவினுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆயிரக்கணக்கான பல துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் கிடைத்த பணம்போல் போயிற்று.)

144. யுக்யகோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: |

புநஸ்தரைலோக்பத்யாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஸுஸ்ரும ||

[தாமரையில் பிறந்த நான்முகன் ஆயிரங்கோடியுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து மறுபடியும் மூவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தானென்று கேள்விப்படுகிறோம்.]

145. ப்ரஹ்மாத்யஸ் ஸுரரஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா |

ஸ்வம் ஸ்வம் பத்மநுப்ராப்தா: கேஸவஸ்ய ப்ரஸாத்யத: ||

[பிரமன் முதலிய எல்லா தேவர்களும் முன் விஷ்ணுவை ஆராதித்து, தங்கள் தங்கள் பத்மவிகளைக் கேஸவனுடைய அருளாலே பெற்றார்கள்.]

146. ஏவமேஷோஸுராணாம் ச ஸுராணஞ்சாபி ஸர்வஸ: |

புயாபுயங்கர: க்ருஷ்ணஸ் ஸர்வலோகேஸ்வர: ப்ரபூ: ||

[இம்மாதிரியாக (நமக்கு) ஸ்வாமியும், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமான இந்த க்ருஷ்ணன் அஸுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் எக்காலத்திலும் (முறையே) புயத்தையும், அபுயத்தையும் அளிப்பவன்.]

144. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் 14-8. 145. நாரணிம்ஹபுராணம்.

146. பாரதம் - ஸபாபர்வம்.

147. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! (புகுவான் திருவுலகளந்தருளின) அச்சமயம், ஹரியினிடம் புக்தியினால் தர்மம் ஜலமாயிற்று. தர்மமாகிய அந்த ஜலத்தை எடுத்து, ஜகந்நாதனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக (அவனுடைய) திருவடியானது (என்னால்) மேலான புக்தியுடன் விளக்கப்பட்டது; பாத்யம். அர்க்யம் முதலியவைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டது. விழுந்த அந்த ஜலத்தைப் பார்த்து, 'நான் (பரிஸுத்தப்படுத்தத்) தகுந்தவனாயிருக்கிறேன்' என்று நிர்வசித்து, சிவன் தன்னைப் பரிஸுத்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காக ஜடையின் நடுவில் தலையால் தாங்கினான். பிறகு, பல பதினாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள், உருத்திரன் அப்படியே (அதை) விடவில்லை.]

148. ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆஸ்தேகமேவாத்விதீயம்

[குழந்தாய்! (நாமரூபங்களுடன் காணப்படும்) இந்த உலகம் ப்ரளயகாலத்தில் (நாமரூபங்களில்லாமையால்) ஒன்றாகவும், (தன்னைப்போல் வேறொன்றில்லாததால்) இரண்டற்றதாகவுமிருந்த 'ஸத்' எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.]

149. தம: பரே தேவ ஏகேபவதி

['தமஸ்' எனப்படும் மூலப்ரக்ருதி பரமாத்மாவுடன் ஒடுங்குகிறது.]

150. ப்ரஹ்மாதிஷு ப்ரஸீநேஷு நஷ்டே ஸோகே சராசரே।

ஆபூதஸம்ப்லவே ப்ராப்தே ப்ரஸீநே ப்ரக்ருதௌ மஹாந்॥

ஏகஸ் திஷ்டுதி விஸ்வாத்மா ஸது நாராயண: ப்ரபு:॥

[பிரமன் முதலியவர்களெல்லாம் லயமடைந்து, சராசரமான உலகெல்லாம் நசித்து, பஞ்சபூதங்களும் லய

147. 'சுஸ்வரஸம்ஹிதை: பிரமன் வாக்யம்.

148. சூத்-உப. 6-2-1 149. ஸுப்யாவேபனிஷத்-2.

150. மஹாபுராணம், ஸாந்திபர்வம். 210-24. நாரதஸ்தோத்ரம்.

மடைந்து, மஹத்தத்வமானது மூலப்ரக்ருதியிஷ் லயமடையும்போது ஸர்வாந்தர்யாமியான ஒருவனே இருக்கிறான். அவனே ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன்.]

151. ந ஹி பாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம் |

ஸ்தித்தௌ ஸ்திதம் மஹாப்ராஜ்ஞ புவத்யந்யஸ்ய

கஸ்யசித் ||

[மஹாபுத்திமானே! ரக்ஷணத்தில் நிலைநிற்கும் ஸர்வேஸ்வரனான ஹரியைத் தவிர வேறு எவனுக்கும் ரக்ஷிக்க ஸாமர்த்த்யம் கிடையாதன்றோ]

152. ந ஸம்பத்யாம் ஸமாஹாரே விபத்யாம் விநிவர்த்தநே |

ஸமர்த்தேந த்ருஸ்யதே கஸ்சித் தம் விநா

புருஷோத்தமம் ||

[செல்வங்களைச் சேர்த்துக்கொடுப்பதிலும், ஆபத்துக்களை அடியோடு போக்குவதிலும் ஸமர்த்தனாயிருப்பவன் அந்தப் புருஷோத்தமனைத் தவிர வேறொருவனும் காணப்படுகிறதில்லை.]

153. ஸ்ருஜதஸ் தஸ்ய தேவஸ்ய பத்யம் ஸூர்யஸமப்ரப்யம் |

நாபேர் விநிஸ்ஸ்ருதம் தஸ்ய தத்ரோத்பந்ந: பிதாமஹ: ||

[அந்த தேவன் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, ஸூர்யனை ஒத்த ஒளியை உடைய ஒரு தாமரை அவனுடைய உந்தியிலிருந்து வெளிப்பட்டது; அதில் நான்முகன் உண்டானான்.]

154. யத்தத் பத்யமப்யுத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத் |

ப்ரஹ்மணஸ்சாபி ஸம்ப்யுதஸ் ஸிவ இத்யவத்யார்யதாம் ||

ஸிவாத் ஸநந்த்யஸ் ஸம்ப்யுதவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம் ||

[(புகுவானுடைய உந்தியிலிருந்து) யாதொரு தாமரை முன் உண்டாயிற்றோ அதில் பிரமன் பிறந்தான். பிரமனிடமிருந்தே ஸிவன் பிறந்தானென்று அறியத்தக்கது]

சிவனிடமிருந்து ஸ்கந்தன் உண்டானான். இது (முதலில் ஏற்பட்ட) நாலு ஸ்ருஷ்டி.]

155. ஸங்கைஸ் ஸுராணாம் திஷி பூதஸஸ்தைஸ்
ததூர மனுஷ்யைர் குகுநே ச கேசரை: |
ஸ்துத: க்ரமாந் ய: ப்ரகார ஸர்வதூ
மமாஸ்து மாங்குல்யவிவ்ருத்தபே ஹரி: ||

[ஸ்வர்க்குத்தில் தேவஸமூஹங்களாலும், அப்படியே பூமிப்ரதேஸத்திலிருக்கும் மனுஷ்யர்களாலும், ஆகாயத்தில் ஆகாஸஞ்சாரிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவனாய், எந்த புகுவான் திருவடிகளை வைத்தருளினானோ, (திரிலிங்கமாவதாரம் செய்த) அந்த ஹரி எனக்கு எப்போதும் மங்குளங்களின் வ்ருத்தியின்பொருட்டு ஆகட்டும்.]

156. ஸந்திகுதே கலு ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே

[ஸந்தேஹத்திற்கு இடமுள்ள விஷயத்திலன்றோ ந்யாயம் ப்ரவர்த்திக்கும் (செல்லுபடியாகும்.)]

157. ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா மூடூ ஜந்மநி ஜந்மநி |

மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் குதும் ||

[அர்ஜுனா! ஆஸூரஸ்வபூரவமுள்ள ஜன்மத்தை அடைந்து, ஜன்மந்தோறும் மூடர்களாய், என்னை அடையாமலே, அதிலும் கீழான குதிக்குப் போகிறார்கள்.]

158. ஸீலம் ஹி நாம மஹதோ மந்தைஸ் ஸஹ

நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷ:

[ஸீலமென்பது, பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடு நெருங்கிச் சேருதல்.]

159. ந பூதஸங்குஸம்ஸ்தூநோ தேஹோடஸ்ய பரமாத்மந: |

[இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய திருமேனி பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானதன்று.]

155. விஷ்ணுதர்மம் மாங்குல்யஸ்தவம். 157. கீதை 16-20.

159. பூராதம் - ஸாந்திபர்வம் 206-60.

159*. ந தஸ்ய ப்ரக்ருதா மூர்த்திர் மாம்ஸமஜ்ஜாஸ்த்தி-
ஸம்பவா |

[அவனுக்கு, மாம்ஸம், மஜ்ஜை, எலும்பு இவைகளாலுண்டான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுள்ள உடம்பு கிடையாது.]

160. தம் த்வா க்ருணாமி தவஸமதவீபாந் க்ஷயந்தமஸ்ய
ரஜஸ: பராகே

[இந்த ரஜோகுணத்தையுடைய மூலப்ரக்ருதிக்கு மேலான பரமபத்யத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தனிவீரரான அப்படிப்பட்ட உம்மை ஸக்தியற்ற அடியேன் துதிக்கிறேன்.]

161. ஸ்வஸத்தாத்நாரகம் ஸத்த்வம் பீஸ்ரஸத்த்வாத் விலக்ஷணம்
[தன்னுடைய ஸத்தையினாலேயே (பிறருக்கு) த்நாரகமானதும், ரஜஸ்தமோகுணங்களோடு சேர்ந்திருக்கும் ஸத்வத்தைக்காட்டிலும் வேறுப்பட்டதுமான ஸத்வம்.]

162. அக்ஷநே: ஸிவஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷ் ப்ரகீர்தயதே |
ராஜஸேஷ் ச மாஹாத்மயமதி, கம் ப்ரஹ்மணே விது: ||
ஸாத்த்விகேஷ்வத்ய கல்பேஷ் மாஹாத்மயமதி, கம் ஹரே: |
தேஷ்வேவ யோக்யஸம்ஸித்த்யா க்மிஷ்பந்தி பராங்கதம் ||

[அக்ஷனியினுடையவும், சிவனுடையவும் பெருமை தாமஸகல்பங்களில் சொல்லப்படுகிறது. ராஜஸகல்பங்களில் பிரமனுடைய பெருமை அதிகமாகச் (சொல்லப்படுவதாக) அறிகிறார்கள். ஸாத்விககல்பங்களில் ஹரியின் பெருமை அதிகமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளிலேயே யோக்யஸித்தி அடைந்தவர்கள் மேலான கൃதியை அடைகிறார்கள். (கலபம்—பிரமனுடைய தினம்.)]

163. மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த்ய தத்யவீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: |
புஜந்தயநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம் ||

159*. வராஹபுராணம் 14-41. வாயுபுராணம் 34-40.
160. ருக்-அஷ்டக 5-6-24-12. ஸ்ரீமத் 2-2-12. 161. பாஞ்சராத்ரம்.
162. மாத்ஸ்யபுராணம் 53-63. 163. கீதை 9-13.

[அர்ஜுன! தேவஸ்வபூவத்துடன் கூடிய மஹாத்மாக் களோவெனில், ஸகல பூதங்களுக்கும் காரணனாகவும், குறைவற்றவனாகவுமிருக்கும் என்னை அறிந்து வேறெதிலும் மனம் செலுத்தாதவர்களாய், (என்னை) உபாஸிக்கிறார்கள்.]

164. அப்ரவீத் த்ரித்யஸர்ரேஷ்ட்டாந் ராமோ துர்மப்ருதாம் வர: |
ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் துஸரத்யாத்மஜம் ||

[“நான் என்னை மனுஷ்யனாகவும், துஸரத்யன் பிள்ளை ராம னாகவும் நினைக்கிறேன்” என்று—துர்மவான்களில் மேலான ராமன் தேவஸர்ரேஷ்ட்டர்களைக் குறித்துச் சொன்னான்.]

165. நாஹம் தேவோ ந க்ருந்தூர்வோ ந யக்ஷோ ந ச த்யாநவ: |
அஹம் வோ ப்ராந்தூவோ ஜாதோ நைததச்சிந்த்ய-
மிதோந்யத்யா ||

[நான் தேவனல்லன்; க்ருந்தூருவனல்லன்; யக்ஷனல்லன்; அஸுரனுமல்லன்; நான் உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந் திருக்கிறேன். என் பிறப்பு இதைத்தவிர வேறுவிதமாக (உங்களால்) நினைக்கத்தக்கதல்ல.]

166. அண்டூநாந்து ஹஸ்ராநாம் ஸஹஸ்ரான்யயுதாநி ச |
ஈத்ருஸாநாம் தத்யா தத்ர கோடிகோடிஸுதாநி ச ||

[‘அந்த ப்ரக்ருதியில் இம்மாதிரியான பல கோடி நூருயிரம் அண்டூங்கள் இருக்கின்றன’ என்பது ஸாரார்த்தம்.]

167. ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்களம் |
தச்சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத்யத்யாத்மவிதேயா
விது: ||

[பொன்மயமான மேலான உலகத்தில், ரஜோகுணமற்ற தும், அவயவங்களில்லாததுமான ப்ரஹ்மமிருக்கிறது. அது பரிஸுத்தமானது. சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியா யிருக்கும் அதைப் பரமாத்மஜ்ஞானிகள் அறிகிறார்கள்.]

164. ரா-பு 120-11. 165. வி-பு 5-13-12. க்ருஷ்ணவாக்யம்.
166. வி-பு 2-7-27. 167. முண்டுகோபனிஷத் 2-2-10.

168. போ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந் |

ஸோ அங்க, வேத, யதி, வா ந வேத,

[எவனொருவன் இவ்வுலகத்திற்கு அதிபதியாய், பரமபதத்தில் (எழுந்தருளியிருக்கிறானே), அவனே (தன் பெருமையை) அறிவானே, அறியானே!]

169. தே ஹ நாகம் மஹிமாநஸ் ஸசந்தே

யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:

[யாதொரு பரமபதத்தில் ஸாத்யர்கள் எனப்படும் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அந்தப் பரமபதத்தை அவர்கள் மஹிமையுடையவர்களாய் அடைகிறார்கள்.]

170. அத்பர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தூநம் விஷ்ணோர்

மஹாத்மந: |

ஸ்வயைவ ப்ரபுயா ராஜந்! துஷ்ப்ரேக்ஷம்

தேவதூநவை: ||...

தத்ர க்ஷத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரத ||

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தூனம் ஸூர்யனுடையவும், அக்ஷனியுடையவும் ஒளியை விஞ்சியது. அரசனே! அது தன்னுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் காண அரியது. பாரதவம்ஸத்தில் உதித்தவனே! அங்கு போய் மறுபடியும் இவ்வுலகுக்குத் திரும்பிவருவதில்லை.]

171. ஸ பரஸ் ஸர்வஸக்தீநாம் ப்ரஹ்மணஸ் ஸமநந்தரம் |

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம மஹாபாக, ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: ||

[பாகுவான் (இவனுடைய உருவமான ஸம்ஸாரிஜீவன், முக்தன், திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் எனப்படும்) எல்லா ஸக்திகளைக்காட்டிலும் மேலானவன். 'ப்ரஹ்மம்' என்று சொல்லப்படும் பாகுவானுடைய திருமேனி விஷ்ணுவுக்கு

168. தைத்திரீயப்ரஹ்மணம் 2-8-9-6. 169. புருஷஸூக்தம் 1-18.

170. பாரதம், ஆரண்யகம் 136-18 & 23. 171. வி-பு 1-22-63.

ஸ்தோ-34

அந்தரங்கமானது. மஹாபூக்யவானே! ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படும் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் ஹரி.]

172. ஸாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம்

யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம்

ரூபம் யத்யத்யபூதம் |

யாந்யந்யாநி யத்யாஸூக்யம் விஹரதோ

ரூபாணி ஸர்வாணி தாந்யாஹு:

ஸ்வைரநுரூபரூபவிபூவைர்

க்யாடோபகூட்யாநி தே ||

[தேவாஷங்களற்றதும், அளவற்றதும், பெரிதான உபய விபூதிகளை உடையதும், மேலானதும், ப்ரஹ்மஸப்தத்தினால் சொல்லப்படுவதுமான ஹரியினுடைய ஸ்வரூபம் யாதொன்று உண்டோ, அந்த ஸ்வரூபத்தையும்விட அவனுக்கு மிகவும் பிரியமானதும், மிகவும் அற்புதமானதும், 'உருவமுள்ள ப்ரஹ்மம்' என்று சொல்லப்படுவதுமான, எம் பெருமானுடைய திவ்யமங்குள விக்ரஹம் யாதொன்று உண்டோ, திருவுள்ளமுகந்தபடி விளையாடுகிற அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய மற்ற திருவுருவங்கள் யாவையோ, அவை எல்லாவற்றையும் உமக்கே அஸாதாரணமானவையும், தகுந்தவையுமான ஸ்வரூப ரூப விசேஷங்களாலே நன்றாக அணைக்கப்பட்டிருப்பவையாகச் சொல்லுகிறார்கள்.]

173. ப்ரஹ்மா தக்ஷாத்ய: காலஸ் ததைவாக்ஷிலஜந்தவ: |

விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ் ஸ்ருஷ்டிஹேதவ: ||

[பிரமனும், தக்ஷன் முதலிய ப்ரஜாபதிகளும், காலமும், அம்மாதிரியே எல்லா ஜந்துக்களும் உலகை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஹரியின் ஸரீரங்கள்.]

174. யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்யுவிஜ |
தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத் ஸர்வம் வை
ஹரேஸ்தநு: ||

[பூராஹ்மண | ஒரு ப்ராணியால் யாதொன்று ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுகிறதோ, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் அதை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் (ஸ்ருஷ்டி செய்யும்) அவையெல்லாம் ஹரி யினுடைய ஸரீரமாகின்றன.]

175. ஸர்வஸ்ய வஸீ ஸர்வஸ்யேஸாநஸ் ஸர்வஸ்யாதிபதி:

[எல்லாவற்றையும் தன் வசத்தில் நடத்துபவன்; எல்லாருக்கும் ஈஸ்வரன்; எல்லாருக்கும் அதிபதி.]

176. ஸஸுராஸுரக்யந்தூர்வம் ஸயகேஷாரக்யராக்ஷஸம் |

ஜக்யத் வஸே வர்த்ததேத்யம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம் ||

[தேவர், அஸுரர், க்யந்தூர்வர்களோடு கூடியதும், யக்ஷர், நாக்யர், ராக்ஷஸர்களுடன் சேர்ந்ததும், அசையக்கூடியதும், அசையக்கூடாததும் சேர்ந்ததுமான இந்த உலகம் கிருஷ்ணனுடைய வசத்திலிருக்கிறது.]

177. இமௌ ஸம் முநிஸார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ |

ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம் ||

[முநிஸ்ரேஷ்டரே | நாங்களிருவரும் (தேவரீருக்குக்) கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக அருகில் இருக்கிறோம். (தேவரீருடைய) இஷ்டப்படி கட்டளையிடவேண்டும்; (தேவரீருடைய) எந்தக்கட்டளையை நாங்கள் செய்யவேண்டும்?]

178. ஆஜ்ஞாபய மஹாபூஹோ! ப்ருஹி யத்தே விவக்ஷிதம் |

கரிஷ்யாமி ஹி தத் ஸர்வம் யத்த்வம் வக்ஷ்யஸி பூரத ||

[நீண்ட கைகளை உடையவனே! நீ சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்; கட்டளையிடு. தூர்மபுத்திரனே! நீ சொல்லுவது எதுவோ அது முழுவதும் நான் செய்கிறேன்.]

174. வி-பு 1-22-38. 175. ப்ருஹத்யாரண்யகம் 6-4-22.

176. ஸஹஸ்ரதாமாத்யாயம். 177. ரா-புர 31-4. 178. பூரதம்.

179. ஸ்வயமேவ ஹரிர் வவ்ரே விப்ரபாதூவநேஜநம்

[ஹரியானவர், பூராஹ்மணர்களுடைய திருவடியை விளக்குவதைத் தாமாகவே ஸ்வீகரித்தார்.]

180. அநந்யாதீநத்வம் தவ கில ஜகுர் வைதிககீர:

பராதிநம் த்வாம் து ப்ரணதபரதந்த்ரம் மநுமஹே!
உபாலம்போத்யம் பேர: ஸ்ரயதி பூத ஸர்வஜ்ஞ்யமபி தே
யதோ தேஜாஷம் புக்தேஷ்விஹ வரத்ய நைவாகலயஸி||

[வரத்யனே! வேத்யவாக்கியங்கள் உனக்குப் பிறர்க்கு வஸப் பட்டிராமையாகிய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் பேசியுள்ளன; நாங்களோவெனில் அடியவர்களுக்கு ஆட்பட்டவனான உன்னைப் பரதந்த்ரனாகவே நினைக்கிறோம். இம்மாதிரியான நிந்தைத் து உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் பற்றுகிறது; ஆஸ்சர்யம்! ஏனெனில்; இவ்வுலகிலுள்ள புக்தர்களிடத்தில் நீ குற்றத்தைச் சிறிதும் பார்க்கிறாயில்லையன்றோ.]

181. ப்ரியவாக் தூநஸீலஸ்ச வதூந்ய: பரிகீர்த்தித:

[இனிமையாகப் பேசுவனும், கொடையாளியும் 'வதூந்யன்' என்று சொல்லப்படுகிறான்.]

182. ய ஆத்மதூ பூலதூ:

[எந்தப் பரமபுருஷன், தன்னையும் கொடுத்துத் தன்னை அனுபவிக்கத்தகுந்த மனோபூலத்தையும் கொடுக்கிறானோ]

183. அத் மத்யமகக்ஷயாயாம் ஸமாக்ஷத் ஸுஹ்ருஜ்ஜநை: |

ஸ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச||

[அந்த மூராமன் யாசிப்பவர்களைக் கண்டு, (அவர்களை) எதிர்கொண்டு ஆநந்தப்படுத்திப் பிறகு நடுக்கட்டில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்தார்.]

179. பூராதம். 180. வரத்யசாஜஸ்தவம்-20.

182. யஜு-காடகம் 7-5-36. 183. ரா-அ 16-27.

184. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்
[இவர்கள் எல்லாரும் உதாரமானவர்களே; ஜ்ஞாநியோ
எனக்கே ஆத்மா (தூரகன்) என்று என் னித்தூதாந்தம்.]

185. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-5).

186. வால்மீகி:— கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே
குணவாந் கஸ்ச வீர்யவாந் |...
நாரத:— ...இக்ஷவாகுவம்ஸப்ரபுவோ
ராமோ நாம குணாகர: ||

[வால்மீகி:— “இப்போது இவ்வுலகில் எவன் குணவானா
யிருக்கிறான்? எவன் வீர்யவானாயிருக்கிறான்?.....” நாரத:—
“.....இக்ஷவாகுவம்ஸத்தில் பிறந்தவனான ராமனென்பவன்
குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பவன்.]

187.புபூவ குணவத்தர:,
ஸ ஹி தேவருத்ரீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: |
அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே
ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: ||

[கொழுத்தவனான ராவணனுடைய வதத்தை விரும்பும்
தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனும், பழமையானவனு
மான விஷ்ணு மனுஷ்ய லோகத்தில் பிறந்தான்; (அப்படி
அவதாரம் செய்த) அந்த ராமபிரானே (தன் பராவஸ்தை
யைக்காட்டிலும்) குணத்தில் சிறந்தவனானான்.]

188. யஜ்ஜாதீயோ யாத்ருஸோ யத்ஸ்வபாவ:
யாத்ருச்சாபாம் ஸம்ஸ்ரிதோ யோ஽பி கோ஽பி |
தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்ருஸஸ் தத்ஸ்வபாவ:
ஸ்லிஷ்யத்யேநம் ஸுந்தரோ வத்ஸலத்வாத் ||

[தன் திருவடி நிழலில் ஒதுங்கினவன் எவனாயிருந்தாலும், அவன் எந்த ஜாதியை உடையவனாயிருக்கிறானோ, எந்த ஆசாரத்தை உடையவனோ, எந்த குணங்களை உடையவனோ, அந்த ஜாதியையும், அந்த ஆசாரத்தையும், அந்த குணங்களையும் உடையவனாய், அவனிடம் வாத்ஸல்யத்தினால் அவனுடன் ஸுந்தரராஜனாகிய புகழ்வான் சேருகிறார்.]

189. தத்துவை ததூஸ்து கதமோ஽யமஹோ ஸ்வபுராவோ
பாவாந் யதூவிதகுணோ பஜதே பவந்தம் |
தாவாம்ஸ்ததூவிதகுணஸ் தததிநவ்ருத்தி:
ஸம்ஸ்லிஷ்யஸி த்வமிஹ தேந ஸமாநதூர்மா ||

[முன் சொன்னது அப்படியே இருக்கட்டும். இந்த ஸ்வபுராவம் எவ்வளவு ஆஸ்சர்யமானது! (அதாவது:—) தேவரீரை எவனொருவன் எம்மாதிரியான ஸ்வரூபத்தையும், குணத்தையும் உடையவனாய் உம்மிடம் புகுத்தி செய்கிறானோ, அவனோடு அம்மாதிரியான ஸ்வரூபத்தையும், குணங்களையும் உடையவனாயும், அவனுக்கு வசப்பட்ட எல்லா வ்யாபாரங்களையும் உடையவனாகவும், அவனோடொத்த ஆசாரத்தை உடையவனாகவும் இங்கேயே நீ சேர்கிறாய்.]

190. ஸர்வேஷாமேவ ஸௌசாநாம்
அர்த்தஸௌசம் பரம் ஸம்ருதம் |
யோதர்த்தே ஸுசிஸ் ஸ ஹி ஸுசிர்
ந ம்ருதவாரிஸுசி: ஸுசி: ||

[எல்லா ஸுத்திகளுக்கும், பொருள் விஷயத்தில் ஸுத்தியுடையிருக்கையே மேலானதாக எண்ணப்படுகிறது; பொருள் விஷயத்தில் எவன் ஸுத்தியுடையிருக்கிறானோ, அவனே ஸுத்தன். மண்ணாலும், தண்ணீராலும் மட்டும் ஸுத்திசெய்துகொள்ளுபவன் ஸுத்தன்ல்லன்.]

ப்ரமாணத்திரட்டு

191. பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந

[ரகுநந்தநா! நீயே எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்துப் படுத்துபவன்.]

192. புக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேதபி

வர்த்ததே!

ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஹீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித: ||

மயா பூஜ்யஸ் ஸத்ரா சாஸௌ மத்யுக்த: ஸ்வபசோதபி ய: |

தஸ்ஸம தேயம் ததோ க்ரஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ

யத்ரா ஹ்யஹம் ||

[இம்மாதிரியான எட்டுவிதமான புக்தியானது எந்த மிலேச்சுனிடமும் இருக்கிறதோ, அவனே (புகுவானே) மனனம் செய்யும் ப்ரஹ்மணஸ்ரேஷ்டன்; அவனே கைங்கர்யலக்ஷ்மியை உடையவன்; அவனே ஸந்த்யாஸி; அவனே பண்டிதன்; சண்டாளனாயிருந்தபோதிலும் எவ் னொருவன் என் புக்தனோ அவன் என்னுடன் எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவன். அவனுக்கு (ஜ்ஞானத்தைக்) கொடுக்க வாம்; அவனிடமிருந்து (ஜ்ஞானத்தைக்) கொள்ளலாம்; என்னைப்போல் அவனும் பூஜிக்கத்தக்கவன்.]

193. நைவ தம்ஸாந் ந மஸகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் |

ராகுவோதபநயேத் க்ராத்ராத் த்வத்யுதேநாந்தராத்மநா ||

[உன்னிடம் மனம் லயித்திருப்பதால், ராகுவன் ஈக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும், பாம்புகளையுங்கூட உடம்பி லிருந்து தள்ளுவதில்லை.]

194. சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி, மாஸம் துரிஷ்யதி |

ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணம் ||

[ஸீதை ஒரு மாதம் துரித்திருப்பாளாகில், வெகுகாலம் பிழைத்திருந்தவளாகிறாள். கறுத்த கண்ணை உடைய

191 ரா-உத். 82-9. அகஸ்த்யவாக்யம். 192. க்ராகுடபுராணம் 219-6-9.

193. ரா-ஸ= 36-42. பிராட்டியிடம் ஹனுமான் வாக்யம்.

194. ரா-ஸ= 66-10.

அவளை விட்டு ஒரு க்ஷணநேரமும் நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன்.]

195. அவக்ஷாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே

ஸௌமித்ரே! புவதா விநா |

கதுஞ்சித் ப்ரஜ்வலந் காம:

ஸ மாம் ஸுப்தம் ஜலே துஹேத் ||

[லக்ஷ்மணா! (உன்னைப் பார்ப்பதால் ஸீதையின் நிகைவு வருகிறபடியால்) உன்னை விட்டுவிட்டு ஸமுத்ரத்தில் இறங்கித் தூங்கப்போகிறேன். மிகவும் ஜ்வலிக்கும் அந்தக் காமாக்ஷுனியானது ஜலத்தில் தூங்கும் என்னைக் கஷ்டப் பட்டே 'துஹிக்கும்.])

196. வ்யஸீநேஷு-மனுஷ்யாணாம் ப்ருஸம் புவதி து:க்க்ஷத: |
உத்ஸவேஷு-ச ஸர்வேஷு-பிதேவ பரிதுஷ்யதி ||

[(ராமன்) மனுஷ்யர்களுடைய து:க்க்ஷங்களில், (அவர்களைக் காட்டிலும்) அதிகமாக துன்புறுகிறான். (அவர்களுடைய) எல்லா உத்ஸவங்களிலும் தந்தையைப்போல் ஆனந்தப் படுகிறான்.]

197. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபுக்திர் விஸிஷ்யதே |

ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ஽த்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ||

[(என்னுடன்) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனும், என்னிடம் மட்டும் அன்பு செய்பவனுமான ஜ்ஞானி அந்த நால்வருள் மேலானவன். நான் ஜ்ஞானிக்கு மிகவும் பிரியனன்றோ. (அப்படியே) அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.]

198. இயம் ஸா யத்க்ருதே ராமஸ்ச துர்ப்பி: பரிதப்யதே |

காருண்யேநாந்ருஸம்ஸ்யேந ஸோகேந மதுநேந ச ||

ஸ்தரீ ப்ரணஷ்டேதி காருண்யாதூஸ்ரிதேத்.

யாந்ருஸம்ஸ்யத: |

பத்ரீ நஷ்டேதி ஸோகேந ப்ரியேதி மதுநேந ச ||

195. ரா-யு 5-9. 196. ரா-அ 2-40. 197. கீதை 7-17.

198. ரா-ஸு 15.49 & 50. ஹநுமான் வாக்யம்.

[எவளுக்காக ஸ்ரீராமபிரான் கருணை, இரக்கம், சோகம், காமம் என்னும் நான்கினாலும் வருந்துகிறாரோ, அந்த ஸீதை இவளே. (ஸ்ரீராமபிரான்) 'ஒரு பெண்பிள்ளை அபஹரிக்கப் பட்டாளே' என்னும் கருணையினாலும், 'நம்மைச் சேர்ந்தவள் (அபஹரிக்கப்பட்டாளே)' என்னும் இரக்கத்தினாலும், 'நமமுடைய மனைவி நஷ்டமாயினளே' என்னும் சோகத்தினாலும், 'நமக்கு இனியவள் (அபஹரிக்கப்பட்டனளே)' என்னும் காமத்தினாலும் (வருந்துகிறார்).]

199. ஸ பித்ரா ச பரிதயக்தஸ் ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: |
தீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம் க்ருத: ||
ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரண்ய: ஸரணாக்ருதம் |
வதூர்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||

[அந்தக் காகாஸுரன், தந்தையினாலும், (தாயினாலும்,) மஹர்ஷிகளுடன் கூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய், மூன்று உலகங்களையும் சுற்றித்திரிந்து அந்த ராமனையே ஸரணமடைந்தான். ஸரணமடைந்தவனும், பூமியில் விழுந்தவனுமான் அவனை, கொல்லத்தகுந்தவனாயிருந்தபோதிலும், ஸரணமடையத்தகுந்தவனான ஸ்ரீராம பிரான் (தன்) அருளாலே காப்பாற்றினான்.]

200. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந |
தேரணோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்யக்ரஹிதம் ||
[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபீஷணனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் தேரஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்வீகரிப்பது நிரந்திக்கத்தக்கதல்ல.]

201. 44-வது எண்ணைப் பார்க்கவும்.

202. ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு

ந மே த்வேஷ்யோதஸ்தி கஸ்சந

[(என்னை ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயத்தில்) நான் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஸமமாயிருப்பவன்; எனக்கு ஒருவனும் வெறுக்கத்தக்கவனல்லன்.]

203. அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் ।

கருதக்ருத்யஸ்தத்யா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத்ய ஹ ॥

[லங்கையில் ராக்ஷஸப்ரேஷ்டுனான விபீஷணனை அபிஷேகம் செய்து தன் காரியத்தைச் செய்து முடித்தவனான ராமன், கவலை நீங்கப்பெற்று ஸந்தோஷித்தான்.]

204. குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத்யம்யம் நேஹ வித்யதே ।

கருதார்த்தேயாஹம் ப்ருஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே ॥

[என்னைக் கைங்கர்யபரனாக வைத்துக்கொள்ளும். இதில் தவறென்றுமில்லை. (இதனால்) நானும் த்யனயனாவேன். உம்முடைய காரியமும் நடைபெறும்.]

205. அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஸ: ।

[(அடியார்களின் தேர்வுங்களைக் காண்பதில்) 'ஞானமற்றவனாயிருப்பவன்; (அடியார்களின் நன்மைகளைக் காண்பதில்) அளவற்ற ஞானமுடையவனாயிருப்பவன்.]

206. கேஷாவிந்தேயி யத்யாக்ரந்த: ।

கருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம் ।

ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந்நாபஸர்ப்பதி ॥

[தூரௌபதியானவள் வெகுதூரத்திலிருந்த என்னைக் குறித்து 'கேஷாவிந்த்யா' என்று கூக்குரலிட்டது (வட்டியினால்) வ்ருத்தியடைந்த கடனைப்போல் என்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலிருந்து அகலுகிறதில்லை.]

207. தம் து மே ப்ராதரம் த்ரஷ்டும் ப்ரதம் த்வரதே மந: ।

மாம் நிவர்த்தயிதும் யோஸௌ சித்ரகூடமுபாக்ரத: ॥

ஸிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா ॥

203. ரா-புரா 1-85. 204. ரா-அ 31-24. லக்ஷ்மணலாக்யம்.

205. ஸஹஸ்ரநாமம். 206. ப்ராதரம் உத்யோக்யபர்வம் 47-22.

207. ரா-யு 124-19.

[என்னைத் திருப்பியழைத்துச்செல்ல எவனொருவன் சித்ரகூடத்திற்கு வந்தானோ, அந்த என்னுடைய தம்பியாகிய பூரதனைப் பார்க்க என்மனம் விரைகிறது. தலையாலே யாசித்த அவனுடைய வார்த்தை என்னால் செய்யப்படவில்லை.]

208. நாம ரூபஞ்ச பூதநாம் கருத்யநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேத்யஸப்தேப்ய ஏவாதேன தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||

[தேவர்கள் முதலிய ஜீவராசிகளுடைய பெயரையும், உருவத்தையும், வைதிகக்ரியைகளுடைய விவரணத்தையும் ஆதியில் பிரமன் வேத்யஸப்தங்களுடைய (அறிந்தே) செய்தான்.]

209. ஸைஷாநந்த்யஸ்ய மீமாம்ஸா புவதி—அந்த இந்த ப்ரஹ்மானந்தத்தினுடைய விசாரம் செய்யப்படுகிறது; யுவாஸ்யாத் ஸாது, யுவாத்யாயக: | ஆஸிஷ்டோ த்ரடிஷ்டோ ப்ரலிஷ்ட:—யௌவனமுள்ளவனாகவும், (தன்போல்) நல்ல யௌவனமுடையவர்களுக்கு அத்யயனம் செய்விப்பவனாகவும், ஸக்தியுள்ளவனாகவும், வீர்யமுள்ளவனாகவும், பூலமுள்ளவனாகவும் (ஒரு மனிதன்) இருக்கட்டும். தஸ்யேயம் ப்ருதி, ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத்—ஸர்வஸ்வரீயமும் நிரம்பிய பூமி முழுவதும் அவனுக்கு வசப்பட்டதாக இருக்கட்டும். ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:—இது ஒரு மனுஷ்யனுடைய ஆனந்தம். ஸ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய—ப்ரஹ்மநிஷ்டனும், ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையற்ற வனுமான முக்தனுக்கும் (இந்த ஆனந்தம் உண்டு.) தே யே ஸதம் மாநுஷா ஆநந்தா: | ஸ ஏகோ மனுஷ்ய க்ந்தர்வாணமாநந்த:—அப்படிப்பட்ட நூறு மனுஷ்யர்களுடைய ஆனந்தங்கள் ஒரு மனுஷ்ய க்ந்தர்வனுடைய ஆனந்தமாகிறது தே யே ஸதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா: | ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:—அப்படிப்பட்ட நூறு ப்ரஜா

பதியின் ஆனந்தங்கள் ஒரு ப்ரஹ்மானந்தமாகும். (இதற்கு மேல் 5-வது லக்கமிட்ட ப்ரமாணத்தைப் பார்க்கவும்.)

210. த்ரய்யுத்யதா தவ யுவத்வமுகைர் குணௌகை:

ஆநந்தமேதி, தமியாநிதி ஸந்நியந்தும் ।

தே யே ஸதந்த்விதி பரம்பரயா ப்ரவ்ருத்தா

நைவஷ வாங்மநஸகோசர இத்யுத்யாஹ ॥

[யௌவனம் முதலிய குணகணங்களால் வ்ருத்தியடைந்த உன்னுடைய ஆனந்தத்தை 'இவ்வளவு' என்று அளவிடுவதற்கு ஆரம்பித்து 'தே யே ஸதம்' என்று படிப்படியாகப் படித்த வேதம், (அதற்குப் பின்) 'இவன் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதவன்' என்று உரக்கக் கூவிற்று.]

211. அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத்யோக்யம் ஸாஸ்தி

[(ஆனந்தமயனான) இந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில், இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆனந்தச்சேர்க்கையை ('ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்யத்வாநந்தீ பவதி' என்ற ஸ்ருதி) சொல்லுகிறது.]

212. ஸங்கல்பாதேவ தச்ச்ருதே:

[ஸங்கல்பத்தாலேயே (முக்தன் ஸ்ருஷ்டிக்கிருன்). அப்படி ஸ்ருதியிருப்பதனால்.]

213. ஸ யதி, பித்ருலோககாமோ பவதி ।

ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி ।

[அந்த முக்தன் (தன் பழைய பிறப்புகளிலிருந்து) பித்ருவார்க்குங்களேக் காணவிரும்பினானாகில் அந்தப் பித்ருவார்க்குங்கள் இவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே கிளப்பி வருகின்றன.]

214. ஜகத்ய்யாபாரவாஜம் ப்ரகரணாத்ஸந்நிஹிதத்வாச்ச

210. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்-51. 211. ப்ரஹ்ம ஸுதிரம் 1-1-20.

212. ப்ர-ஸு 4-4-8. 213. சூத்-உ 8-2-1. 214. ப்ர-ஸு 4-4-17.

[(முக்தனுடைய ஐஸ்வர்யம்) ஜகத், வ்யாபாரமில்லாத
(ப்ரஹ்மானுபவமாத்ரமே) ; ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே
ஜகத், வ்யாபாரம் சொல்லப்படுவதால் ; (ஜகத், வ்யாபாரத்
தில் முக்தனுக்கு) ஸந்நித்யானம் இல்லாததாலும்.]

215. பேக, மாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச

[(ப்ரஹ்மானுபவமாகிற) பேகத்தில் மட்டும் ஸாம்யத்
தைச் சொல்லும் அடையாளத்தினாலும் (முக்தனுக்கு)
ஜகத், வ்யாபாரமில்லை).]

216. இதம் குரு! இதம் ஸா கார்ஷீ ||

[இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே]

217. ப்ரஹ்மவாதிநோ வத்யந்தி

[ப்ரஹ்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.]

218. அத்ய யதி தே கர்மவிசிகிதஸா வா வ்ருத்தவிசிகிதஸா வா
ஸ்யாத | யே தத்ர ப்ரஹ்மஸம்ஸம்மர்ஸிந: | யுக்தா
ஆயுக்தா: | அலூகா த்ர்மகாமா: ஸ்யு: | யத்ய தே
தத்ர வர்த்தேரந் | தத்ய தத்ர வர்த்தேத்யா: |

[உனக்குக் கர்மத்திலேயோ, ஆசாரத்திலேயோ ஸந்
தேஹம் ஏற்பட்டதாகில், விசாரம் செய்வதில் நிபுணர்
களாகவும், வேத்யஸாஸ்த்ரங்களில் ஈடுபட்டவர்களாகவும்,
எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமர்த்தர்களாகவும், காமக்ரோ
த்யாதிகள் அற்றவர்களாகவும், த்ர்மத்தில் விருப்பமுள்ள
வர்களாவுமிருக்கும் ப்ரஹ்மணர்கள் அவ்விஷயத்தில்
எப்படி நடக்கிறார்களோ, அப்படியே நீயும் அவ்விஷயத்தில்
நடப்பாயாக.]

219. 33-வது ப்ரமானத்தைப் பார்க்கவும்.

220. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ரஹ்மண:

215. ப்ர-ஸூ 4-4-21. 217. ஸ்வேதாஸ்வதரோபனிஷத் 1-1.

218. தைத் 1-11. 220. ப்ரஹ்மத்யாஸ்யகம் 6-4-21.

[ஜ்ஞானமுடையவனான ப்ரஹ்மணன் அந்தப் பரமாத்மாவை (ப்ரவண மனனங்களால்) அறிந்து த்யானம் செய்யக்கடவன்.]

221. ஓமீத்யேவ த்யாபதூத்மாநம்

[பரமாத்மாவை 'ஓம்' என்றே த்யானம் செய்யுங்கள்.]

222. ஸ்ருதி: ஸம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா

யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே |

ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ

மத்யபுக்தோ஽பி ந வைஷ்ணவ: ||

[வேதமும், ஸம்ருதியும் என்னுடைய ஆஜ்ஞையே. எவனொருவன் அதை மீறி நடக்கிறானோ, அவன் என் ஆஜ்ஞையை மீறினவன்; எனக்கு த்ரோஹம் செய்தவன்; என்னுடைய புக்தனாயிருந்தபோதிலும் (அவன்) வைஷ்ணவனல்லன்.]

223. அநாத்மந்யாத்மபூத்தி, ர்யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |

ஸம்ஸாரதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்வித்யா ஸ்திதம் ||

[ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் பூத்தியும், தனதல்லாத பொருளில் தன்னுடையது என்னும் பூத்தியும், ஸம்ஸாரமாகிய வருஷத்தின் வருத்திக்கு இரு வகையாயிருக்கும் விதையாகும்.]

224. த்ய்வயக்ஷரஸ்து ப,வேந்ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம்

ப்ரஹ்மண: பத்யம் |

மமேதி த்ய்வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||

[இரண்டு அக்ஷரத்தையுடையது ஸம்ஸாரமடையக் காரணமாகிறது. மூன்றக்ஷரங்கடையது ப்ரஹ்மத்தையடையக் காரணமாகிறது. இரண்டெழுத்துச் சொல்லான 'மம' என்பது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம். மூன்றெழுத்துச் சொல்லான 'ந மம' என்பது நிலையான மோக்ஷத்திற்குக் காரணம்.]

221. முண்டுகோபனிஷத் 2-2-6. 222. விஷ்ணுதர்மம் 6-31.

223. வி.பு 6.7-11, 224. ப்ராரதம், ஸாந்தி 13-4.

225. ஸக்ருத்தே அக்ருதே நம: | த்விஸ்தே நம: | த்ரிஸ்தே நம: | சதுஸ்தே நம: | பஞ்சக்ருத்வஸ்தே நம: | த்ஸக்ருத்வஸ்தே நம: | ஸதக்ருத்வஸ்தே நம: | ஆஸஹஸ்ரக்ருத்வஸ்தே நம: | அபரிமிதக்ருத்வஸ்தே நம: ||

[அக்ருனியே | உனக்கு ஒருகால் நமஸ்காரம்; இருமுறை நமஸ்காரம்; மூம்முறை நமஸ்காரம்; நாலு தரம் நமஸ்காரம்; ஐந்து முறை நமஸ்காரம்; பத்து தரம் நமஸ்காரம்; நூறு முறை நமஸ்காரம்; ஆயிரம் தரம் வரை நமஸ்காரம்; கணக்கற்றமுறை நமஸ்காரம்.]

226. புவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்ருவிதா: [ஜீவராசிகளுடைய (ஞானம் முதலிய) பலவகையான மனோபாவங்கள் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன.]

227. த்யாம்நா சைவோத்யுரே ப்ருத்யத்வா
ப்ரத்யப்ருத்யநாத்யுலாக்யே |
க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மானமாஹ சேத்யமமர்ஷிதா ||
யத்யு ஸக்ருதோஷி க்ருஷ்ணத்வமதிசஞ்சலசேஷித ||

[(யசோதையானவள்) குறுப்புச் செயல்களை வெகு ஸுலபமாகச் செய்யும் அந்த க்ருஷ்ணனைத் தாம்புக்கயிற்றினால் வயிற்றில் பிணைத்து ஒரு உரலில் கட்டினாள். கோபங் கொண்டவளாய் இப்படிச் சொன்னாள்:— “மிகவும் சஞ்சலமான செயல்களை உடையவனே! முடியுமாகில் இப்போது போ.”]

228. ப்ருஹிநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே
லாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுத்யுர்லப: ||

[பல ஜன்மங்களுக்குப் பின் ஜ்ஞானியானவன் “லாஸுதேவனே (எனக்கு)எல்லாம்” என்று என்னை உபாஸிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்.]

225. தை-ஆர-ப்ர-4. அனு-28. 226. கீதை 10-5.
227. வி-பு 5-6-14. 228. கீதை 7-19.

229. உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்ஹ்யஸ் ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைதுக்வாசக: ||

['ஸரணம்' என்னும் இந்த வார்த்தை—உபாயம், வீடு, காப்பாற்றுபவன் என்னும் அர்த்தங்களில் வழங்கப் படுகிறது. இப்போது இது 'உபாயம்' என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுவதாயிருக்கிறது.]

230. அஹமஸம்யபராத்நாநாமவ்யோடகிஞ்சநோடகூதி: |

த்வமேவோபாயபூதோ மே புவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ||

ஸரணாகூதிரித்யுக்தா ஸா தேவேதஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||

["நான் குற்றங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமாயிருக்கிறேன். (என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள) ஒரு உபாயமுமற்றவனாயிருக்கிறேன். உன்னையொழிய வேறு கூதியில்லாதவனாயிருக்கிறேன். நீயே எனக்கு உபாயமாக ஆவாயாக" என்று ப்ரார்த்திக்கும் புத்தியே ஸரணாகூதியெனப்படுகிறது. அது இந்த புகுவான் விஷயத்தில் செய்யப்படட்டும்.]

231. துராசாரோடமி ஸர்வாஸீ க்ருதக்நோ நாஸ்திக: புரா |

ஸமாஸ்ரயேதூதிதேவம் ஸ்ரத்த்யா ஸரணம் யதி: ||

நிர்தேஷம் வித்தி தம் ஐந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: ||

[அநாதிகாலமாக ஒருவன் கெட்ட ஒழுக்கமுள்ளவனாகவும், எதையும் சாப்பிடுபவனாகவும், செய்ந்நன்றி மறந்தவனாகவும், நாஸ்திகனாகவும் இருந்தபோதிலும், ஆதிதேவனாகிற புகுவானை ஸ்ரத்தையுடன் ஸரணமடைவானாகில், அந்த மனிதனை, பரமாத்மாவினுடைய மஹிமையினாலே தேஷம் மற்றவனாக அறிவாயாக.]

232. 200-வது ப்ரமாணத்தைப் பார்க்கவும்.

233. 199-வது " "

234. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

229&230. அஹிப்புத்த்யஸம்ஹிதை(37-29)&(37-30&31.) 231.ஸாத்வதஸம்ஹிதை16-23. 234. அஹிப்புத்த்யஸம்ஹிதை 37-33 & 34.

[இந்த மந்த்ரத்தால் பழைமையான அந்த புகழ்வானை
ஸரணமடைந்தவனுக்கு, அவனை ஒட்டியிருக்கும் எல்லாப்
பாபங்களும் அந்தக் கணத்திலேயே நശிக்கின்றன.
முனிஸ்ரேஷ்டரே ! இவனால் எல்லாத் தவங்களும் செய்யப்
பட்டன. எல்லாத் தீர்த்தங்களும், எல்லா யஜ்ஞங்களும்,
எல்லா தானங்களும் அந்தக் கணத்திலேயே இவனால்
செய்யப்பட்டன. மோக்ஷமும் இவனுடைய கையிலிருக்
கிறது. (இதைப்பற்றி) ஸந்தேஹமில்லை.]

235. ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி மமாதுலா |

யதித்ருஸாஸரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயைருபஸ்தித: ||

[(முனிவர்களே!) நீங்கள் உகந்தருளுவீர்களாக. வந்து
அடையத்தகுந்த பெரியோர்களான உங்களால் (நான்)
அடையப்பட்டபடியால், எனக்கு இப்போதிருக்கும் லஜ்ஜை
மிக அதிகமாயிருக்கிறது.]

236. ஸரஸ்து ஸங்குவாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபுலார்துந: |

மாம் நயேத யதி காகுத்ஸ்துஸ் தத் தஸ்ய

ஸத்ருஸம் புவேத ||

[ஸத்ருக்களின் பிலத்தை ஒழிப்பவரான ஸ்ரீராமபிரான்
லங்கையைப் பூணங்களாலே கலங்கச்செய்து என்னை
அழைத்துப் போவாராகில், அப்படிச் செய்வது அவருக்கே
தகுந்ததாகும்.]

237. ஸஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத், தேஸேஸ்ரஜுந! திஷ்டதி |

ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா ||

[ஸர்வேஸ்வரனாகிய வாஸுதேவன் (ப்ரக்ருதியாகிய)
யந்திரத்தில் ஏறிநிற்கும் எல்லா ஜீவராசிகளையும், (ஸத்வ
ரஜஸ்தமோகுணமயமான) மாயையினால் சுழற்றிக்
கொண்டிருக்கிறான்.]

235. ரா-ஆ 10-9. ராமவாக்யம்.

236. ரா-ஸ 39-30. பிராட்டி

வாக்யம். 237 கீதை 18-61.

கீதை-88

238. பேராக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் ।

ஸுஹ்ருத்யம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம்

ருச்சுதி ॥

[யஜ்ஞங்களையும், தவங்களையும் புஜிப்பவனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேஸ்வரனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனுமான என்னை அறிந்து சாந்தியை அடைகிருன்.]

239. ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதுவ: ।

கூச்சுத்வமேநம் ஸரணம் ஸரணயம் புருஷர்ஷபா: ॥

[புருஷர்ரேஷ்டுர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும், தாயும் லக்ஷ்மீநாதனே; ஸரணமடையத்தகுந்த இவனை ஸரணமடையுங்கள்.]

240. ததுஸ்ய ப்ரியமபி, பாதேதா அஸ்யாம் ।

நரோ யத்ர தேவயவோ மதுந்தி ।

உருக்ரமஸ்ய ஸ ஹி ப்ருந்துரித்தா ।

விஷ்ணு: பதே, பரமே மத்வ உத்ஸ: ॥

[எந்த கங்குாதீர்த்தவிஷயத்தில், தேவத்வத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்களோ, இனியதாகவிருக்கும் இந்த புகுவானுடைய அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ஆதாரவுடன் பானம் செய்வேனாக. அப்படிக் குடிப்பவன் திரிவிக்ரமனுக்கு ப்ருந்துவாவான். இம்மாதிரியாக விஷ்ணுவினுடைய மேலான திருவடியில் அம்ருதத்தினுடைய ப்ரவாஹம் உண்டாகிறது.]

241. மய்யாஸக்தமநா: பார்த்து! யோக்யம் யுஞ்ஜந் மத்யாஸ்ய: ।

அஸம்ஸயம் ஸமக்ரம் மாம் யத்யா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்சுருணு ॥

[அர்ஜுனா! என்னிடம் ஈடுபட்ட மனத்தையுடையவனாய், என்னையே ஆதாரமாகக் கொண்டவனாய், என்விஷயத்தில் யோக்யத்தை ஆரம்பித்தவன், ஸந்தேஹமில்லாமல்,

238. கீதை 5-29. 239. ப்ராசதம். ஆரண்யபர்வம் 192-56,

240. யஜுர்வேதம், 2-4-6. 241. கீதை 7-1.

என்னை எந்த ஜ்ஞானத்தினால் பூர்ணமாக அறிவானோ
அந்த ஜ்ஞானத்தைக் கேட்பாயாக.]

242. பூத், தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் ஸரணாகுதம் |

ந ஹத்யாத், தாந்ருஸம்ஸ்யார்த்தமபி ஸத்ரும் பரந்தப ||

[ஸத்ருக்களைத் துன்புறுத்துபவனே | இருப்பிடத்துக்கு
வருதல், கைகுவித்தல் என்னும் காயிகப்ரபத்தியையாவது,
மனத்திலே தைந்யமாகிற மானஸப்ரபத்தியையாவது,
வாயாலே ப்ரார்த்திப்பதாகிற வாசிகப்ரபத்தியையாவது
செய்தவனை, ஸத்ருவாயிருந்தபோதிலும், 'இவன் இரக்க
மற்றவன்' என்னும் அபவாதும் வாராமைக்காக ஹிம்
ஸிக்கக்கூடாது.]

243. அஞ்ஜலி: பரமா முத், ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ

[வெகு சீக்கிரமாக புகுவானை உகப்பிக்கும் அஞ்ஜலி
மேலான அடையாளமாயிருக்கிறது.]

244. ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமித, முத்தமம் |

ப்ரத்யக்ஷாவக்யமம் த்யர்மயம் ஸுஸுக்யம் கர்த்துமவ்யயம் ||

[வித்யையைக்குள்ளும், ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளும் மேலா
னது இது. இது பாபங்களைப் போக்கடிப்பவற்றில்
உயர்ந்தது. என்னை நேரில் காட்டுவது. என்னை அடை
வதற்கு ஸாத்யமாயிருப்பது. செய்வதற்கு வெகு ஸுக்ய
மானது. (புலத்தைக் கொடுத்தபின்பும்) அழியாதது.]

245. அஸந்நேவ ஸ புவதி | அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத, | ஸந்தமேநம் ததோ விது: ||

[ப்ரஹ்மம் இல்லையென்று அறிந்தானாகில், அவன் இல்லாத
வனாகவே ஆகிறான். ப்ரஹ்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தா
னாகில் அக்காரணத்தினாலேயே இவனை இருக்கிறவனாக
அறிகிறார்கள்.]

242. சா.யு 18-27. 243. ப்ரத்யவாஜஸம்ஹிதை.

244. சீ.ஸத 9-2. 245. சைத்திரீயம் - ஆனந்த்யவல்லி-6.

246. யத்ய ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருஸ்யேநாத்மயே-

நதிருக்தேநிலயநே஽ப்யம்

ப்ரதிஷ்ட்யாம் விந்ததே | அத்ய ஸோ஽ப்யங்க்யதோ பவதி |

[காணமுடியாதவனும், (ப்ராக்ருத) ஸாரமற்றவனும், (தேவன், மனுஷ்யன் முதலிய) வார்த்தைகளால் சொல்லத் தகாதவனும், (தனக்கு ஒரு) ஆதாரமற்றவனுமான இந்தப் பரமாத்மாவிடம் ஸம்ஸாரப்யமில்லாமைக்காக புக்தியோக்யத்தை எப்போது அடைகிறானோ, அப்போது அவன் (ஸம்ஸார) ப்யமற்றவனாக ஆகிறான்.]

247. தத்ய யதேஷீகதூரலமக், நௌ ப்ரோதம் ப்ரத்யாயேத |

ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரத்யாயந்தே ||

[நெருப்பிலிட்ட இஷீகப்புல்லின் பஞ்சு எப்படிக் கொளுத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே இவனுடைய எல்லாப் புண்ய பாபங்களும் கொளுத்தப்படுகின்றன.]

248. இத்யம் ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய மம ஸாத்யர்மயமாக்யதா: |

ஸர்க்கே஽பி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத்யந்தி ச ||

[இந்த ஜ்ஞானத்தை அடைந்து, என்னைப்போல் ஆனவர்கள், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலும் பிறப்பதில்லை; ப்ரளயகாலத்திலும் அழிவதில்லை.]

249. வைகுண்டே து பரே ஸோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தத்யம் ஜகத்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைத் பாக்யவதைஸ

ஸஹ ||

[மேலான உலகமான வைகுண்டத்தில். ஜகத்பதியும், நினைக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தை உடையவருமான விஷ்ணு, புக்தர்களுடனும், பாக்யவதர்களுடனும் கூடிய வராய், ஸ்ரீதேவியுடன் கூட எழுந்தருளியிருக்கிறார்.]

250. மாஹாரஜநம் வாஸ:

[(பரமாத்மாவுக்கு) ஆடை பீதாம்பரம்.]

246. கை-ஆத-7. 247. சூததேயாக்யம் 5-24-3. 248. கீதை 14-2

249. ஸாவம். 250. ப்ரஹ்ம 4-8-6.

251. அதவீபுஷ்பஸங்காஸம் பீதவாலாஸஸமச்சுதம் |

யே நமஸ்யந்தி கே, லாந்தி, ந தேஷாம் வித்யதே ப்யம் ||
[அடியவர்களை நமுவவிடாதவனும், காயாம்பூவைப்போன்ற
வனும், பீதாம்பூரத்தையுடையவனுமான கே, லாந்தி, லை
எவர்கள் நமஸ்கரிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ப்யமில்லை.]

252. ஆவர்த்த இவ க்ங்காயா:

[க்ங்கையின் சுழல் போன்றிருக்கும் (திருநாபி).]

253. ப்ருந்தாவநம் ப்ருவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா |

ஸுபே, ந மநஸா த்யாதம் க்வாம் வருத்தி, மபீ, பஸதா ||
[கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவனும், பெருங்காரியங்களை
யும் எளிதாகச் செய்பவனும், பசுக்களின் வருத்தி, யை
விரும்புவவனுமான க்ருஷ்ணனால் ப்ருந்தாவனமானது,
ஸுபு, மான மனத்தினால் நனைக்கப்பட்டது.]

254. ஸயநே சோத்தமாங்கே, ந லீதாயா: ஸோபி, தம் புரா |

[படுக்கையில் ஸீதா பிராட்டியின் தலையாலே முன்னெல்
லாம் பிரகாஸியாநின்றதான திருக்கையை.]

255. ரேகாத்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்பு, க்ரீவேதி கத்யதே |

[மூன்று ரேகைகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட
கழுத்து 'கம்பு, க்ரீவா' என்று சொல்லப்படுகிறது.]

256. ஸக்ய: பஸ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முக, மத்யருணேகாணம் |...

விகாலிஸாரத்யாம்பே, ஜமவஸ்யாய ஜலோகிதம் |

பரிபூ, ய ஸ்தி, தம் ஜந்ம ஸப, லம் க்ரியதாம் த்ரு, ஸ: ||

[ஸகிகளே! மிகவும் சிவந்த திருக்கண்களை உடையதும்
பனி ஜலத்தினால் தெளிக்கப்பட்டிருக்கும் மலர்ந்த ஸரத்
காலத் தாமரையை வெற்றிகொண்டிருப்பதுமான க்ருஷ்ண

251. புர-ஸாத்தி 46-118. பீஷ்மவாக்யம்.

253. வி-பு 6-6-28.

254. ரா-யு 21.5.

256. வி-பு 5-20-55.

னுடைய முகத்தைப் பாருங்கள். கண்களைப் பெற்றிருப்பதை ப்ரயோஜனமுள்ளதாகச் செய்யுங்கள்.]

257. பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் |
தத் புண்டூரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷயாம்யஹம் முக்யம் ||

[எந்தத் திருமுகமண்டலமானது நினைக்கப்பட்டவுடன், மனிதர்களின் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதோ, ஆஸ்ரிதர்களுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே அமைந்திருப்பதும், தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை உடையதுமான விஷ்ணுவினுடைய அத்திருமுகமண்டலத்தை நான் பார்க்கப் போகிறேன்.]

258. அபரிமிததி,வ்யபூ,ஷண !

[கணக்கற்ற தி,வ்யாப,ரணங்களை உடையவனே !]

259. ஸ்ரக்ஷஸ்த்ராபூரணோர் யுக்தம் ஸ்வாநுருபைரநூபமை : |
சிந்மயை: ஸ்வப்ரகாஸஸ்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை: ||

[தனக்குத் தகுந்தவையும், ஒப்பற்றவையும், ஞானமயமாயிருப்பவையும், ஸ்வயம் ப்ரகாஸமானவையும், ஒன்றுக்கொன்று (சேர்த்தியினுண்டான) காந்தியினால் அழகாயிருப்பவையுமான மாலைகளினாலும், வஸ்த்ரங்களினாலும், ஆபரணங்களினாலும் கூடியிருப்பது பரப்,ரஹ்மம்.]

260. கா த்வந்யா த்வாம்ருதே தே,வி ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு: ||
அத்யாஸ்தே தே,வதே,வஸ்ய யோகி,சிந்த்யம் க,த்யாப்,ருத: |

[ஹே தே,வி! க,தையை த,ரித்தவனும், தே,வதே,வனுமான எம்பெருமானுடைய, யோகிகளால் நினைக்கத்தக்கதும், ஸர்வயஜ்ஞமயமுமான ஸரீரத்தில் உன்னைத் தவிர வேறு எவள் இருக்கிறாள்?]

261. தி,வ்யமால்யாம்பூரத,ரா ஸ்நாதா பூ,ஷணபூ,ஷிதா |
பஸ்யதாம் ஸர்வதே,வாநாம் யயௌ வக்ஷ:ஸ்த,லம் ஹரே: ||

257. வி-பு 5-17-4. அக்ரூரவாக்யம். 258. க,த்யத்யம்.

259. பெளஷ்கரஸம்ஹிதை. 260. வி-பு 1-9-122. 261. வி-பு 1-91-05.

[அப்ராக்ருதமான மாலையையும், வஸ்த்ரத்தையும் துரித் திருப்பவளும், ஸ்நானம் செய்தவளும், பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான ஸ்ரீதேவி எல்லா தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஹரியினுடைய திரு மார்பை அடைந்தாள்.]

262. ப்ருகோ: க்யாத்யாம் ஸமுத்பந்நா ஸ்ரீ:

பூர்வமுததே: புந: |

தேவத்யாநவயத்நேந ப்ரஸூதாடம்ருதமந்ததே ||

[முதலில், ப்ருகாமஹர்ஷிக்கு (அவர் பத்னியான) க்யாதி யிடம் ஸ்ரீதேவி உண்டானாள்; மறுபடியும் அம்ருதமதுள காலத்தில் தேவாஸுரர்களுடைய யத்னத்தினால் கடலி லிருந்து உண்டானாள்.]

263. நேத்யாநீம் த்வத்ருதே ஸீதே ஸ்வர்க்கோடபி மம ரோசதே |
[ஸீதே! இப்பொழுது நீயில்லாமல் ஸ்வர்க்குமும் எனக்கு ருசிக்காது.]

264. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா |
[த்வயைதத் விஷ்ணுநா சாம்ப, ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம் ||

[எல்லா உலகங்களுக்கும் நீ தாய்; தேவதேவனான ஹரி தந்தை. தாயே! அசைபவையும், அசையாதவையுமடங்கிய இந்த உலகம் உன்னாலும், விஷ்ணுவாலும் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.]

265. ஏஷ ஸேதுர் மயா பூத்யதஸ் ஸாக்ரே ஸலிலார்ணவே |

தவ ஹேதோர் விஸாலாக்ஷி! நளஸேதுஸ் ஸுதுஷ்கர: ||

[அகன்ற கண்களை உடையவளே! நீர் நிறைந்த கடலில், நளஸேது என்ற பெயர்பெற்றதும், மிகவும் கட்டுவதற்கு அரிதுமான இந்த அணை உனக்காக என்னால் கட்டப் பட்டது.]

262. வி.பு 1-9-141.

263. ரா-அ 30-42.

264. வி.பு 1-9-126.

265. ரா-யு 126-12.

266. பரிஸ்ரமாத் ப்ரஸுப்தா ச ராகவாங்கேத்யஹம் சிரம் ।

பர்யாயேண ப்ரஸுப்தஸ்ச மமாங்கே ப்ரதாக்ரஜஃ ॥

[ராகவனுடைய திருத்தொடையில், நான் களைப்பினால் வெகுநேரம் தூங்கினேன். ப்ரதனுடைய தமையனாரான அவரும் என் தொடையில் தூங்கினார்.]

267. ஸ ஏகத்யா ப்வதி த்ரித்யா ப்வதி பஞ்சத்யா ।

ஸப்தத்யா நவத்யா சைவ புநஸ்சைகாத்யுஸஃ ஸம்ருதஃ ।

ஸதஞ்ச த்யுஸ்சைகஞ்ச ஸஹஸ்ராணி ச விம்ஸதிஃ ॥

['முக்தாத்மா பல ஸரீரங்களை உடையவனாகிருன்' என்று தாத்தபர்யம்.]

268. துல்யஸரீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஹநலக்ஷணம் ।

ராகவோ஽ர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷண ॥

[ஒரே விதமான குணங்கள், வயது, நடத்தை இவைகளை உடையவளும், ஸமானமான குலத்தையும், லக்ஷணங்களையும் உடையவளுமான வைதேஹிக்கு ராகவனே தகுந்தவர்; கறுத்த கண்களை உடைய இவளும் அவருக்கே தகுந்தவள்.]

269. நித்யைவைஷா ஐக்யந்மாதா விஷ்ணுஃ ஸ்ரீரநபாமிநி ।

யத்யா ஸர்வக்யதோ விஷ்ணுஸ்ததைதுவேயம் த்விஜோத்தமா ।

[உலகிற்கெல்லாம் தாயும். அழிவற்றவளும் விஷ்ணுவினுடையவளுமான இந்த ஸ்ரீதேவி நித்யமானவளே. ப்ரஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! ஸர்வவ்யாபியான விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவரோ அப்படிப்பட்டவளே இவளும்.]

270. க்ருந்த்யர்வாப்ஸரஸஸ் லித்த்யாஸ் ஸகிந்நரமஹோரக்யாஃ ।

நாந்தம் குணநாம் க்ருச்சந்தி தேநாநந்தோத்யமுச்சயதே ॥

[கூந்தூர்வார்களும், அப்ஸரஸ்ஸுகளும், கின்னரர்களுடனும், மஹானாகங்களுடனும் கூடிய ஸித்தூர்களும், (இவனுடைய) குணங்களின் எல்லையை அடைவதில்லை; ஆகையால் இவன் அநந்தனென்று சொல்லப்படுகிறான்.]

271. உபமாநமஸேஷானாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதூதபவத் |
[எந்த ப்ரஹ்மலாதாழ்வான், எப்போதும் எல்லா ஸாதூக்
களுக்கும் உபமானமாக ஆயினனோ...]

272. கிம் சைநாம் ப்ரதிவக்ஷ்யாமி க்ருத்வா விப்ரியமீத்ருஸாம் |
யதூ யதூ ஹி கௌஸல்யா தூஸீவச்ச ஸகீவ ச ||
பூர்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி ||

[கௌஸல்யை தூஸியைப்போலும், ஸகியைப்போலும், மனைவியைப்போலும், ஸஹோதூரியைப்போலும், தாயைப் போலும் ஸுஸ்ருஷைசெய்யும்போதெல்லாம், இப்படிப் பட்ட அநிஷ்டமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவேன்?]

273. பரகூதாதிஸயாதூநேச்சயோபாதேயத்வமேவ
யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: | ப்ரஸ்சேஷ: ||

[மற்றொருவனிடத்திலிருக்கும் ஒரு மேன்மையை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் அங்கீகரிக்கப் படுகையே எவனுக்கு ஸ்வரூபமோ அவன் சேஷன்; மற்றவன் சேஷி.]

274. பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி ப்ராப்ய நிர்க்கூதபூந்தந: |
ஸ்வாதந்தர்யமதுலம் ப்ராப்ய தேநைவ ஸஹ மோதூதே ||

[கர்மபூந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனான முக்தன், பரம புருஷனிடத்தில் பாரதந்தரியத்தை அடைந்து, ஒப்பற்ற ஸ்வாதந்தரியத்தையும் அடைந்து, அவனுடன் கூடவே ஆனந்தப்படுகிறான்.]

271. வி-பு 1-15-157. 272. ரா-அ 12-68 தூஸாதூவாக்யம்.

273. வேதூர்த்தூஸங்கீரணம். 274. விஷ்ணுதத்வம்.

ஸ்தோ-87

275. க்ருட்யஞ்ச த்ருத்ரோச்சைரந்தர்த்தநக்யதம் த்ருஜி।

க்ருதச்சாயம் ஹரேர் மூர்த்நி பகாப்யாயம் பகாபுங்க்யவம்।

[முனிவரே! சிறகுகளால் ஹரியின் தலையில் நிழலை உண்டு பண்ணிக்கொண்டிருப்பவனும், புறவைகளுக்குத் தலைவனும், மறைந்திருப்பவனுமான க்ருட்யனையும் அந்த இந்திரன் ஆகாயத்தில் பார்த்தான்.]

276. ஸுபர்ணோ஽ஸி க்ருத்மாந் த்ரிவ்ருத் தே ஸிர:।

க்யாயத்ரம் சக்ஷ:।...

[நல்ல சிறகுகளையுடையவனாயும், க்ருத்மான் என்னும் திருநாமத்தை உடையவனுமிருக்கிறாய்; த்ரிவ்ருத் உன்னுடைய தலை; க்யாயத்ரம் கண்...]

277. யதுச்சிஷ்டமபேஜ்யம், யத், வா துஸ்சரிதம் மம,

ஸர்வம் புநந்து மாமப:

[உண்ணத்தகாத உச்சிஷ்டம் யாதொன்று என்னால் உண்ணப்பட்டதோ, என்னுடைய கெட்ட காரியம் யாதொன்று உண்டோ, 'ஆப:' எனப்படும் எம்பெருமான் என்னை அவைகளெல்லாவற்றிலிருந்தும் பரிசுத்தப்படுத்தட்டும்.]

278. ரஸாந் பக்தஸ்ய ஜிஹ்வாயாம் க்ருஹ்ணாமி கமலோத்யபவ!

[தாமரையில் பிறந்த பிரமனே! இனிய சுவைகளை பக்தனுடைய நாக்கிலிருந்து அறிகிறேன்.]

279. அவித்யாஸ்மிதாபிநிவேஸராக்யத்வேஷா: பஞ்சக்லேஸா:।

[அவித்யை, அஹங்காரம், பேராசை, விருப்பம், கோபம் இவ்வைந்தும் க்லேஸங்கள்.]

280. யேந மாத்யதி

[எதனாலே மதுமடைகிறானோ...]

275. வி.பு 5-12-4. 276. தைத்திரீயயஜுஸ்ஸம்ஹிதை, காண்-4, ப்ர 1.42. 277. தை-நா-38. 278. பாஞ்சராத்ரம். 279. பாதஞ்ஜலஸூத்ரம்.

281. யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கேந நரகோ யஸ் த்வயா விநா |
இதி ஜாநந் பராம் பரீதம் கச்சு ராம மயா ஸஹ ||

[ராகுவரே ! 'உம்முடன் கூடியிருக்கும் இருப்பே (எனக்கு) ஸ்வர்க்கும்; உம்மைப் பிரிந்திருக்குமிருப்பு நரகம்' என்பதை அறிந்து, என்னுடன் கூடவே மேலான ஆனந்தத்தை அடைவீராக.]

282. த்வயா ச ஸஹ டுந்தவ்யம் மயா குருஜநாஜ்ஞயா |
த்வத்யுவியோகேந மே ராம ! த்யக்தவ்யமிஹ ஜீவிதம் ||

[ராகுவரே ! பெரியோர்களின் கட்டளைப்படி நான் உம்முடன் கூடவே போகவேண்டும்; உம்மைப் பிரிந்தால் இங்கேயே உயிரை விடவேண்டும்.]

283. ஸர்வத்யா தேந ஹீநாயா ராமேண விதிதாத்மநா |
தீக்ஷணம் விஷமிவாஸ்வாத்ய துர்லபம் மம ஜீவிதம் ||

[நெஞ்சிலுள்ளதை அறிபவனான ராமபிரானை விட்டுப் பிரிந்த எனக்கு, கொடுமையான விஷத்தைக் குடித்ததைப் போல், உயிர்துரிப்பது எல்லாவிதத்திலும் துர்லபம்.]

284. யுவா஽குமார:

[யௌவனத்தை உடையவனாகவும், சிறிது பூலனாகவு மிருப்பவன்.]

285. தருணௌ ரூபஸம்பந்தௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபுலௌ |
புண்டரீகவிமாலாகௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்புரௌ || :

[(ராமலக்ஷ்மணர்கள்) வாலிபமானவர்கள்; அழகு நிறைந்த வர்கள்; ஸௌகுமார்யத்தை உடையவர்கள்; அதிகமான பூலமுள்ளவர்கள். தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களை உடையவர்கள்; மரவுரியையும், மான் தோலையும் உடுத்தவர்கள்.]

281. ரா-அ 30-18. 282. ரா-அ 29-5. 283. ரா-ஸ 25-17.
284 குகுவே-அஷ் 2-8-25. 285 ரா-ஆ 19-14 ஸூர்ப்பணகூரவாக்யம்.

286. ஸமுத்ரம் ராகுவோ ராஜா ஸரணம் க்ருந்துமர்ஹதி ।

க்யாதிதஸ் ஸக்யரேனயமப்ரமேயோ மஹோத்யதி: ॥

[அரசரான ராகுவர் ஸமுத்ரத்தை ஸரணமடையத் தகுந்தவர். அளவற்றதான இப்பெருங்கடல் ஸக்யரரால் வெட்டு விக்கப்பட்டதன்றோ.]

287. த்விஷதந்நம் ந பேக்தவ்யம்

த்விஷந்தம் நைவ பேஜயேத் ।

பாண்டுவாந் த்விஷஸே ராஜந் ।

மம ப்ராணா ஹி பாண்டுவா: ॥

[த்வேஷிப்பவனின் அன்னம் புஜிக்கத்தக்கதன்று ; த்வேஷிப்பவனை புஜிப்பிக்கவும் கூடாது, அரசனே ! நீ பாண்டுவர்களை த்வேஷிக்கிறாய். பாண்டுவர்கள் எனக்கு ப்ராணனன்றோ.]

288&289. ஏதமாநந்தம்யமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமருப்யநுஸஞ்சரந் ।

ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே । ஹா வுஹா வுஹா வு ॥

[ஆனந்தம்யனான இந்தப் பரமாத்மாவை அணுகி, இஷ்டப் பட்ட உருவங்களை உடையவனாய், இந்தக் காமங்களிலும், லோகங்களிலும் (பரமாத்மாவைப்) பின்தொடர்ந்துகொண்டு இந்த ஸாமத்தைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்: ஹா வுஹா வுஹா வு.]

290. ஜிதந்தே (1-8)

291. ஸோஹம் தே தேவதேவேஸா !

நார்ச்சநாதெஸஸ்துதௌ ந ச ।

ஸாமார்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர-

மநோவ்ருத்தி: ப்ரவீத, மே ॥

286. ரா.பு 19-31. விபீஷணவாக்யம். 287. பூரா-உத. 74-27.

288 & 289. கை-புரு 10-5. 291. வி-பு 5-7-70. காளியஸ்தோத்ரம்.

[தேவர்களுக்கும் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவனே ! இப்படிப்பட்ட நான் உன்னுடைய ஸ்துதியிலும், அர்ச்சனை முதலியவற்றிலும் ஸாமர்த்தியம் உடையவனல்லேன். அருள் கூர்ந்த திருவுள்ளத்துடன் கூடியவனாய் எனக்கு துயை புரியவேண்டும்.]

292. ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந் மதுஸூதந: ।

ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை

மோக்ஷார்த்தசுசிந்தக: ॥

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எந்தப் புருஷனை மதுஸூதனன் பார்க்கிறானோ அவனே ஸத்வகுணமுடையவனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷபலத்தை நனைப்பவன்.]

293. இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபதூர்த்தஸுத்தா

நித்யம் பிரியாஸ் தவ து கேசந தே஽பி நித்யா: ।

நித்யம் த்வதேகபரதந்த்ரநிஜஸ்வரூபா:

பாவத்கமங்குளகுண ஹி நித்யர்ஸநம் ந: ॥

[எல்லாப் பொருள்களின் இருப்பும் உன்னுடைய விருப்பத்தாலேயே ஏற்படுகிறது. உனக்குச் சில வஸ்துக்கள் எப்போதும் பிரியமானவை; அவை நித்யமாக விளங்குகின்றன. எப்பொழுதும் உனக்கே பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்தையுடைய உன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் (இவ்விஷயத்தில்) எங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தம்.]

294. யோ஽ஹமஸ்மி ஸ ஸந் யஜே

[நான் எப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்டவனாகவே இருந்துகொண்டு, (ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற) யாகுத்தைச் செய்கிறேன்.]

295. யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி

292. பார-சாந்தி 358-73. 293. வைகுண்டஸ்தவம் 36.

294 & 295. யஜுர்ப்ராஹ்மணம் 3-7.

[எவனுக்கு நான் தூஸனாயிருக்கிறேனோ, அவனை விட்டு வேறொருவனிடம் செல்லமாட்டேன்.]

296. ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் மித்ரம் களத்ரம் வாஹநாநி ச |

ஏதத் புக்யவதே ஸர்வமிதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா ||

[‘ஆத்மா, ராஜ்யம், பொருள், நண்பர்கள், மனைவி, வாஹனங்கள் இவையெல்லாம் புக்யவானுக்கு’ என்று உபரிசர வஸுவினால் எப்போதும் நினைக்கப்பட்டது.]

297. கதும் துஸரதூஜ்ஜாதோ புவேத் ராஜ்யாபஹாரக: |

ராஜ்யம் சாஹஞ்ச ராமஸ்ய துர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி ||

[துஸரதூஜ்ஜாதமிருந்து பிறந்தவன் எப்படி ராஜ்யத்தை அபஹரிப்பவனாவான்? ராஜ்யமும், நானும் ராமனுடையவை. நீர் இவ்விஷயத்தில் துர்மத்தைச் சொல்லவேண்டும்.]

298. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம்

புரஹ்மணி ஸ்திதம் |

உபயோரேஷ ஸம்பந்தே ந பரோ஽பிமதோ மம ||

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவினிடத்தில் உள்ளது; உடையவனாயிருக்கும் தன்மை புரஹ்மத்தினிடமுள்ளது; இருவருக்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறு ஸம்பந்தம் எனக்கு இஷ்டமன்று]

300 & 299. விஷ்ணுஸம்ஸமரணாத் கஃணஸமஸ்தக்லேஸஸஞ்சய: |

முக்திம் ப்ரயாதி ஸ்வர்க்காப்திஸ்தஸ்ய

விக்ரோ஽நுபீயதே ||

வாஸுதேவே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்க்சநாதிஷு |

தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரதவாதிதம்

புலம் ||

[விஷ்ணுவை நினைப்பதினால் து:க்கஸமுஹங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்றவனாய், அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.]

296. புர-சாத்தி 343-24. 297. ரு-அ 82-12. புரதவாக்யம்.

298. விஷ்ணுதத்வம். 300 & 299. வி-பு 2-6-40 & 41.

ஸ்வர்க்குத்தை அடைதல் அவனால் தனக்கு இடையூறுக
நினைக்கப்படுகிறது. மைத்ரேயனே! ஜபம், ஹோமம், அர்ச்
சனம் முதலியவைகளில் எவனுடைய மனம் வாஸுதேவ
னிடம் லயித்திருக்கிறதோ, அவனுக்கு தேவந்திரனாயிருக்கை
முதலிய பூலங்கள் இடையூறுகவே ஆகின்றன.]

301. வாஸுதேவஸ்ய யே புக்தா: ஸாந்தாஸ் தத்குதமாநஸா: |

தேஷாம் தூஸஸ்ய தூஸோஹம் புவேஜ்ஜந்மநி ஜந்மநி ||

(தேஷாஞ்ச தூஸதூஸ்யம் மே... என்றும் பாடும்
காண்கிறது.)

[ஸாந்தர்களாயும் புகுவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்
தியவர்களாயுமிருக்கும், வாஸுதேவபுக்தர்கள் எவர்களு
ளரோ, இந்த ஆத்மவஸ்துவானது, அவர்களுடைய தூஸ
னுக்கும் தூஸனாக, ஜன்மந்தோறும் ஆகக்கடவது.]

302. பஸ்யேம ஸரத்யஸ் ஸதம் |

[நூறு வருஷங்கள் (உன்னைப்) பார்க்கக்கடவோம்]

303. ஸோ஽ப்யேநம் துவஜ்வஜ்ராப்யஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா |

ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகூட்யம் பரிஷஸ்வஜே ||

[அந்த க்ருஷ்ணபுகுவானும், இந்த அக்ருணை, கொடி,
வஜ்ரம், தாமரை இவைகளால் அடையாளம் செய்யப்
பட்ட திருக்கையால் தொட்டு இழுத்து, அன்புடன் நன்
ருகத் தழுவிக்கொண்டான்.]

304. அலமத்ய ஹி புக்தைந் ந: பரமார்த்ததூரலஞ்ச ந: |

யதூ பஸ்யேம நிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம் ||

ததோ ஹி ந: ப்ரியதரம் நாந்யத் கிஞ்சித் ப்ரவிஷ்யதி ||

[உண்பது முதலிய இவ்வுலக பேராகங்களும் வேண்டிய
தில்லை; மோகும் முதலிய மேலான பேராகங்களும் வேண்
டியதில்லை. ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவரும்,

ஊர்வலம் வருகின்றவருமான ராமனைக் காண்பதைக்காட்டிலும் மேலான ப்ரியம் நமக்கு வேறொன்றும் இல்லை.]

305. த்வமிந்த்ரஸ் ஸத்யமேவைதத் தேவஸ் த்ரிபுவநேஸ்வர: |
த்வயா஽பி ப்ராப்தமைஸ்வர்யம் யதஸ்தம் தோஷயாம்யஹம் ||

[நீ இந்திரனே; இது உண்மையே; நீ தேவன்தான்; மூவுலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரன்தான். (ஆனால்) உன்னாலும் எவனிடமிருந்து செல்வம் அடையப்பட்டதோ, அவனையே நான் ஆராதிக்கிறேன்.]

306. ஏதே வை நிரயாஸ்தாத! ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:

[குழந்தாய்! பரமாத்மாவினுடைய இருப்பிடத்திற்கு ஒப்பிடும்போது இந்த ஸ்வர்க்கும் முதலியவையெல்லாம் நரகங்களாகின்றன.]

307. ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி ப்ரியானி மதுரானி ச |

ஹ்ருத்யாந்யம்ருதகல்பாநி மந:ப்ரஹ்லாதநாநி ச ||

[பிரியமாயும், இனியவையாயும், ஹ்ருத்யத்திலிருந்து வெளி வருபவையாயும், அம்ருதம் போன்றவையாயும், மனத்தை உகப்பிப்பவையாயுமுள்ள அந்த புரதனுடைய வாக்கியங்களை நினைக்கிறேன்.]

308. த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம |

புரதேந மஹாபூஹோ! லக்ஷ்மணேந யவீயஸா |

ஸத்ருக்,நேந ச ஸத்ருக்,ந! ஸ்வஸரீரேண வா புந: ||

[நீண்ட கைகளையுடைய ஸுகூர்வனே! உனக்கு ஏதாவது அவமானம் நேர்ந்ததாகில். வீதையால் எனக்கு என்ன ப்ரியோஜனம்? புரதனாலும், இளையவனான லக்ஷ்மணனாலும், சத்ருக்,னாலும் என்ன ப்ரியோஜனம்? சத்துருக்களை அழிப்பவனே! என்னுடைய ஸரீரத்தினுல்தான் என்ன ப்ரியோஜனம்?]

309. ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே |

ஐஸ்வர்யம் வாடபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா ||

[நித்யஸூரிகள் வாழும் உலகான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாழ்ச்சியையும், கைவல்யத்தையும், உலகங்களிலுள்ள ஐஸ்வர்யத்தையும் உன்னைப் பிரிந்த நான் விரும்பமாட்டேன்.]

310. யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேத்யநாஸ்யம்

தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே |

[யாதொரு பாபம், பல்லாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பங்கள் அனுபவித்தாலும் நஸிக்காதோ, அந்தப் பாபத்தை இந்த ஜந்து (ஜீவன்) இங்கு அரைக்ஷணநேரத்தில் செய்கிறான்.]

311. ஆஹாரநித்ரா ப்யமைதுநாநி

துஸ்யாநி க்ஷல்வத்ர ஸமஸ்தஜந்தோ |

ஜ்ஞாநாத், விஸிஷ்டோ ஹி நர: பரேப்யோ

ஜ்ஞானேந ஹிந: பஸுபிஸ் ஸமாந: ||

[ஆஹாரம், நித்திரை, ப்யம், ஸ்த்ரீ புருஷ ஸங்கமம் என்பவை இங்கு எல்லா ஜந்துக்களுக்கும் ஸமானம். மற்றவைகளைக் காட்டிலும் மனிதன் அறிவினால் மேலானவனாயிருக்கிறான். ஞானமற்றவன் பசுக்களுக்கு ஸமானமானவன்.]

312. ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாப்யம் மயா |

விபீஷணோ வா ஸுகூரீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுகூரீவனே! இவனை அழைத்துவா; விபீஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானே யாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அப்யமளிக்கப்பட்டது.]

313. க்ஷக்ஷாநுஜாநாமி ரணார்த்திதஸ் த்வம்

ப்ரவிஸ்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ லங்காம் |

309. ரா-அ 31-5. லக்ஷ்மணவாக்யம். 310. வைகுண்டஸ்தவம்-60.

311. நரஸிம்ஹபுராணம் 16-13.

312. ரா-யு 18-34.

ஸ்தோ-88

313. ரா-யு 59-144.

ஆஸ்வாஸ்ய நிர்யாஸி ரதி, ச த,நஸீ

தத,ர ப,லம் த,ரக்ஷயஸி மே ரத,ஸ்த: ||

[ராக்ஷஸராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ: நானே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து, களைப்பாற்றிக்கொண்டு, ரத,த்தை யுடையவனாகவும், வில்லையுடையவனாகவும் திரும்பி வா. ரத,த்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப,லத்தைப் பார்ப்பாய்.]

314. விஸ்ருஷ்டம் ப,க,த,த்தேந தத,ஸ்த்ரம் ஸர்வக,ரதுகம் |

உரஸா த,ரயாமாஸ பார்த்த,ம் ஸஞ்ச,ரத,ய மாத,வ: ||

[ப,க,த,த்தனாலே விடப்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் ஸம் ஹரிப்பதுமான அந்த பா,ணத்தை, அர்ஜுனனே மறைத்து, மாத,வன் மார்பினாலே த,ரித்தான்.]

315. விதி,தஸ் ஸ ஹி த,ர்மஜ்ஞஸ் ஸரண,க,தவத்ஸல: |

தேந மைத்ரீ ப,வது தே யதி, ஜீவிதுமிச்ச,ஸி ||

[(ராவணா!) ஸ்ரீராமபிரான் த,ர்மத்தை அறிந்தவராகவும், ஸரணமடைந்தவரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவராகவும் பிரஸித்த,மானவர். நீ உயிர் வாழ விரும்பினாயாகில் அவருடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்.]

316. ஸகே, ராக,வ! த,ர்மஜ்ஞ! ரிபூனாமி வத்ஸல: ||

அப்யநுஜ்ஞாதுமிச்ச,ரமி க,மிஷ்யாமி யத,ாக,தம் ||

[நண்பரே! ரகு,குலத்தில் உதித்தவரே! த,ர்மத்தை அறிந்தவரே! சத்துருக்களுக்கும் வாத்ஸல்யத்தை உடையவரே! விடைபெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வந்தவாறே போய்விடுகிறேன்.]

317. த,ரதூநாமிவ ஸாலேந்த,ரோ கு,னாநாமாகரோ மஹாந் |

314. ப,ர.தி 33-18. 315. ரா-ஸ= 21-20. ஸீதாவாக்யம்.

316. ரா-யு 50-56. க,ருட,வாக்யம்.

317. ரா-கி 15-21. தராவாக்யம்.

[ஒரு சிறந்த மலை தூதுக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமா யிருப்பதுபோல், ஸ்ரீராமபிரானும் குணங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் இருப்பிடமாவார்.]

318. சதுர்முகாயுர் யதி கோடிவக்த்ரோ

புவேந்நர: க்வாபி விஸுத்தசேதா: |

ஸ தே குணநாமயுதைகதேஸம்

வதேந்ந வா தேவவர ப்ரவீத: ||

[பல ப்ரஹ்மாக்களின் ஆயுளை உடையவனாய், கோடிக்கணக்கான முகங்களை உடையவனாய், மிகவும் ஸுத்தமான மனத்தையுடையவனான ஒரு மனிதன் இருப்பானே யாகில், அவன் உன்னுடைய குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்கைச் சொல்லுவானோ மாட்டானோ அறியோம். தேவர்களில் சிறந்தவனே! அருள் புரியவேண்டும்.]

319. மாதூதத்யேந வர்ணிதம்

[உண்மையாக வர்ணிக்கப்பட்டது.]

320. பிதாஹமஸ்ய ஜக்தோ மாதா தூதா பிதாமஹ: |

[நான் இவ்வுலகிற்குத் தந்தையாகவும், தாயாகவும், தூரகனாகவும், பிதாமஹனாகவும் இருக்கிறேன்.]

321. பவித்ராணாம் பவித்ரம் யோ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம் |

தைவதம் தேவதாநாஞ்ச பூதாநாம் போதவ்யய: பிதா ||

[எந்த புகுவான் பவித்திரங்களுள் பவித்திரனாயிருக்கிறானோ, மங்குளங்களுள் மங்குளமாயிருக்கிறானோ, தேவதைகளுக்கும் தேவதையாயிருக்கிறானோ, எவனெருவன் ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் அழிவற்ற தந்தையாயிருக்கிறானோ...]

322. மந்மநா புவ மத்யபக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோதஸி மே ||

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும், என்னுடைய புக்தனாகவும், என்னை ஆரதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக. என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம். உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ.]

323. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்ச,ா யதி, தே

ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, |

ஆத்மத,ாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்

ஸ்வப,ாவஞ்ச ஸத,ா ஸ்மர ||

[உன்னுடைய உஜ்ஜீவனத்தில் உனக்கு விருப்பமிருக்குமாகில், உன் இருப்பில் ஆசையிருக்குமாகில், ஆத்மாவினுடைய த,ாஸனாபிருக்கும் தன்மையையும், ஹரியினுடைய ஸ்வாமியாயிருக்கும் தன்மையையும், (இவைகள்) இயல்வானவையென்பதையும் எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

324. அத,ுவா யோக்யநாமேவ குலே ப,வதி தீ,மதாம் |

ஏதத்தி, து,ர்லப,தரம் லோகே ஜந்ம யதீ,த்,ருஸம் ||

[அல்லது, பு,த்,தி,மான்களான யோகிகளின் குலத்திலேயே (யோகத்திலிருந்து நழுவினவன்) பிறக்கிறான். இம்மாதிரியான பிறப்பு உலகத்தில் மிகவும் து,ர்லப,மன்றோ.]

325. ப்ராயஸ: பாபகாரித்வாந் ம்ருத்யோருத்,விஜதே ஐந: |

க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி,ம் ||

[பெரும்பாலும், பாபம் செய்பவனாயிருப்பதாலேயே மனிதன் மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுகிறான். செய்யவேண்டியதைச் செய்தவர்கள் மரணத்தைப் பிரியமான விருந்தாளியைப்போலே எதிர்பார்க்கிறார்கள்.]

326. கே,ாக்,நே சைவ ஸுராபே ச சோரே ப,க்,நவ்ரதே தத,ா |

நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்யபி,க்ருதக்,நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: ||

323. விஷ்ணுதத்வம். 324. கீ,தை 6-42.

325. இதிறாஸஸமுச்சயம். 7-38. 326. ரா-தி 34-12.

[பசுவைக் கொன்றவன், ஸுராபானம் செய்தவன், வ்ரத பங்கும் செய்தவன், இவர்கள் விஷயத்தில் பெரியோர்க ளால் ப்ராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. செய்ந்நன்றி மறந்தவன் விஷயத்தில் ப்ராயஸ்சித்தமில்லை.]

327. ஈஸ்வரோஹமஹம் பேக்யே ஸித்தேதோஹம்

புலவாந் ஸுக்யே ।

[நானே ஈஸ்வரன். நானே பேக்யத்தை அடைபவன். நான் இயற்கையாகவே ஸித்தேதாயிருப்பவன்; புலவா னாகவும் ஸுக்யமுடையவனாகவுமிருப்பவன் நானே.]

328. ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஸ்வர: ।

தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஸ்ருத: ॥

[கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாகவும், ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாகவுமிருப்பவன் ராவணன் என்னும் ராக்ஷஸன். அவனுக்கு நான் இளைய ஸஹோதரன்; விபீஷணன் என்று பிரஸித்திபெற்றவன்.]

329. பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாவீச் ச,ரண்யோ துர்மவத்ஸல: ।

தஸ்ய புத்ர: ஸரண்யஸ்ச ஸுக்யீவம் ஸரணம் க்ருத: ॥

[துர்மத்தில் பிரியமுள்ளவரான எவருடைய தந்தை முன்னொரு காலத்தில் ஸரணமடையத்தகுந்தவராயிருந் தாரோ, அவருடைய புத்திரரும் ஸரண்யருமான ராக்ஷவர் ஸுக்யீவனை ஸரணமடைந்தார்.]

330. தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ।

க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபுநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥

[(என்னை) த்வேஷிப்பவர்களும், கொடுமானவர்களும், மனிதர்களுள் கீழ்மையானவர்களும், ஸுபுமற்றவர்களு மான அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில், அதிலும் அஸுரயோனி களில் எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

327. கீதை 16-14.

328. ராயு 17-12.

329. ராகி 4-19.

330. கீதை 16-19.

331. மத், புக்தம் ஸ்வபசம் வா஽பி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா: |
பத், மகோடிஸ்தேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்த, ரே ||

[பூதே, வி ! சண்ட, ளானாயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய
புக்தனை : எந்த ஜனங்கள் நிந்தை, செய்கிறார்களோ,
அவர்களை கோடிக்கணக்கான பத், மகாலங்களானாலும்
பொறுக்கமாட்டேன்.]

332. ப்ரயத்நாத் யதமாநஸ்து யோகீ, ஸம்ஸுத், த, கிஸ்பி, ஷ: |
அநேகஜந்மஸம்ஸித், த, ஸ் ததோ யாதி பராம் க, திம் ||

[ஆகையால், அநேகஜன்மங்களில் ஸித், தி, யடைந்தவனும்,
பாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவனுமான யோகி, முயற்சியுடன்
யத்னம் செய்வானாகில் மேலான க, தியை அடைவான்.]

333. ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபுக்தாஸ் தபஸ்விந: |
கிங்கரா மம தே நித்யம் ப, வந்தி நிருபத், ரவா: ||

[எவர்கள் மேலான புக்தியை உடையவர்களோ, எவர்கள்
ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸைச் செய்தவரோ, அவர்களே
என்னுடன் ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்து, ஸம்ஸாரமாகிற
உபத், ரவம் நீங்கப்பெற்றவர்களாய், எப்போதும் எனக்குக்
கைங்கர்யம் செய்பவர்களாகிறார்கள்]

334. தத் ப், ருஹி வசநம் தே, வி ! ராஜ்ஞோ யத, பி, காங்கிதம் !
கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த், விர் நாபி, ப, ஷதே ||

[அம்மா! அரசர் விரும்பியதான அந்த வசனத்தைச்
சொல்லுவாயாக. அப்படியே செய்கிறேன்; ப்ரதிஜ்ஞையும்
செய்கிறேன். ராமன் இரண்டுவிதமாகப் பேசமாட்டான்.]

ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யான ப்ரமாணத் திரட்டு முற்றிற்று.
பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே நமஸ்கரிக்க.

—❀—

**ஸ்தோத்ரத்த ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானங்களி
லுள்ள ப்ரமாணங்களுக்கு அகராதி, க்ரமத்திற்
அநுக்ரமணிகை (அட்டவகை)**

அ		அஹம்நம்	
அக்ஷே:ஸீ வஸ்ய	162	அஹமபி	61
அஜாயமாக:	80	அஹமஸம்ய	230
அஞ்ஜலி:	243	அஹமஸ்யா	78
அண்டூநாம்	166	அஹமவோ	165
அதஸ்புஷ்ப	251	அஹம்ஸர்வம்	28
அத்யர்ககாநல	170	அஹமஸ்மராமி	*72
அத்யுஸோபயங்	246	ஆ	
அநந்யாதீநதவம்	180	ஆகாஸாத்	*44
அநாத்மந்யா	223	ஆசார்ய	52
அநாலோசித	*35	ஆஜ்ஞாபயமஹா	178
அநுஸஞ்சரந்	289	ஆதித்யவர்ணம்	134
அநேகஜந்ம	332	ஆத்மதூஸ்யம்	323
அநேகஜீவேந	*77	ஆத்மாநமநாதி	84
அநேநைவ	234	ஆத்மாநம்மாநு	164
அந்த:ப்ரவிஷ்ட:	22	ஆத்மாராஜ்யம்	296
அந்தரிக்ஷ	100	ஆத்மாவா	33
அந்யத்ராதத்	4	ஆத்மாஸுத்தே	89
அபரிமித	258	ஆநந்தமய:	*99
அப்யஹம்	83	ஆநயைநம்	312
அப்ரமேயோ	286	ஆவர்த்த இவ	252
அப்யமஸர்வ	44	ஆஸீநாவா	*105
அபிவந்த்ய	56	ஆஸுரீம்	157
அபிஷிச்ய	203	இ	
அலமத்ய	304	இச்சூதௌவ	293
அவக்ஷாஹ்யார்ண	195	இத்யம்க்ருத்ஸகம்	141
அவலோகந	114	இமௌஸம்	177
அவிஜ்ஞாதம்	6	இஷுக்ஷயாந்	108
அவிஜ்ஞாதா	205	ஈ	
அவித்யாஸ்மிதா	279	ஈஸ்வரஸ்ஸர்வ	237
அவித்யாதோ	*2	ஈஸ்வராத்	107
அவிஸ்தரம்	86	ஈஸ்வரீம்	131
அஸ்வத்த்யம்	*89	ஈஸ்வரோ஽ஹம்	327
அஸந்நேவ	245	உ	
அஸ்மிந்நஸ்ய	211	உதூரா:	184
அஸ்யேஸாநா	132	உபமாநம்	271
அஹத்வா	81	உபாதுத்தே	119

உபாயேக்ருஹ	229	சராசரவ்ய	•79
உரஸா	314	சிரம்ஜீவதி	194
ரு (ரு)		ஐ (ஜ)	
ருணம்ப்ரவ்ருத்	206	ஐக்யத்வஸே	176
ஏ		ஐக்யத்வ்யாபார	214
ஏகோஹி	127	ஐந்மகர்ம	79
ஏதத்	324	ஐாயமாநம்	292
ஏதமாநந்தமயம்	288	ஐதந்தஇதி	•1
ஏதேவை	306	த (த)	
ஏநம்ஸர்வம்	69	தத:க்ரோத	143
ஏவமேஷோ	146	ததோஹ்ருதேஷு	142
ஏஷஸம்ப்ர	1	தத்கர்ம	67
ஏஷஸேதுர்	265	ததஜ்ஞாந	6
ஏஷஹ்யேவா	116	தத்தஸய	?
ஏஹிபஸ்ய	*83	தத்புண்டூரீக	2..
க (க)		ததஸர்வம்வை	174
கபோதோ	•38	ததஸ்ருஷ்ட்வா	•7
கரிஷ்யே	110	தத்யபித்யாநா	•48
கர்ணேஸ்ப்ரு	51	தத்யக்ஷரே	•76
காரணந்து	121	தத்யஸ்யத்ரி	11
கிமகார்யம்	308	தத்யாவித்வாந்	2
கிம்ஜபந்	•26	ததைத்யக்ஷத	115
கிமத்ர	120	தத்யவிப்ராளோ	113
குருஷ்வ	204	தத்யவைதத்யா	189
க்ருதக்ருத்யா:	325	தம்விநா	•61
க்ருதக்ருநோபி	•87	தம:பரே	149
க்ருபாமாத்ர	291	தமீஸ்வரா	16
கோந்வஸ்மிந்	186	தமேவஸரணம்	48
கோஹ்யேவாந்	116	தருணௌ	285
ச		தவசார்த்த:	204
க்யச்சத்வம்	239	தவாந்தரா	112
க்யச்சாநு	313	தஸ்மாத்யபி	42
க்யந்தூர்வா	270	தஸ்மாநந்யா	41
க்யருட்யஞ்ச	275	தஸ்மிந்த்ரு	35
க்யுணாநாம்	317	தஸ்மைதேத்யம்	192
க்யுணார்த்யாஸ்ய	78	தஸ்யதீரா:	80
க்யோக்யுநேசைவ	326	தஸ்யயத்யா	135
ச (ச)		தஸ்யயஜ்ஞ	64
சதுர்முகாயுர்	318	தஸ்யாந்தராயோ	299
ஸ்தோ—41			

தஸ்யாஹம்	13	நதேவ	309
தாநிஸர்வாணி	24	நபூதஸங்க	159
தாவத்யார்த்தி	50	நமஇத்யேவ	63
துல்யஸீல	268	நமருஷி	53
தேநசேத்	*7	நமஸ்தஸ்மை	76
தேஷாமபி	64	நமேஸ்நாநம்	*61
தேஷாம்ஸதத	65	நமோநமஸ்தே	77
த்ரய்யுத்யதா	210	நமோவிஷ்	62
த்ரிசுணம்தத்	93	நவிவேது	71
த்ரிவருத்தே	276	நஸந்த்யுருஸே	*69
த்வத்ப்ரஸாத்யா	110	நஸமர்த்த்யா:	8
த்வத்யுவியோகே	282	நஸம்பத்யாம்	152
த்வம்மாதா	264	நஹிபாலந	151
த்வயாபிப்ரா	305	நஹிமே	31
த்வயிகிஞ்சித்	308	நக்ஷமாமி	331
		நாயமாத்மா	34
		நாராயணபரா	130
		நாஹந்து	*106
த்யூத்யாமி	65	நிதித்யாஸி	33
த்யூஸபூதா:	18	நித்யாஞ்ஜலி	63
த்யூஸோஹம்கோஸ	19	நிரஸ்தாதி	11
த்யூஸோஹம்வாஸு	17	நிர்தேயாஷம்ஹி	90
த்யூராசாரோபி	231	நிஸ்ருஷ்டாத்மா	*66
தேவர்ஷி	46	நீலதோயத்ய	129
தேயுஸோயம்	*27	நேத்யாநீம்	263
தேயூஷோயத்யபி	200	நைவத்யம்ஸாந்	193
த்ரவீபூதஸ	147	ந்யாஸமாஹுர்	39
த்ரௌபத்யா	*41	ந்யாஸஇதி	40
த்வாரகா	*96		
த்வித்யாபுஜ்	*10		
த்வௌபூத	*28		
த்வயக்ஷரஸ்து	224		
		ப (ஏ)	
		பண்டிதாஸ்	91
		பரகூதாதி	273
		பர:பராணம்	95
		பரமாத்மாச	94
		பரமாபத்ய	101
		பரமம்ஸாம்ய	2
		பரம்ஜ்யோதி	1
		பரமேவ்யோமந்	168
		பரமேஸ்வர	*9
		பராஸ்ய	*67
த்யூர்மார்த்த்ய	10		
ந (ந)			
நகிரிந்த்யூர	128		
நக்ரூஹ்ய	112		
நஜீவேயம்	194		
நதத்யஸ்தி	117		
நதஸ்ய	*159		
நத்யஜேயம்	200		

பரித்ராணய	•21	பூ, மௌநிபா த்யமாநோ	•81
பரிஜந	•57	பேஷஜம்புகுவத்	11
பர்யாயேண	266	பே,ாகுமா த்ரஸாம்ய	215
பஸ்யந்நபி	72	ச (ம)	
பஸ்யதாம்	261		
பஸ்யேம	302	மதிஷ்யாத்	108
பாதேதூஸ்ய	138	மத்தஸம்ருதிர்	*86
பாபாநாம்வா	•34	மது,ராநாம	*90
பாரதந்தர்யம்பரே	274	மத்யபுக்திம்	37
பாவநஸ்ஸர்வ	191	மந்த்ரேதத்	55
பிதரம்மா தரம்	68	மந்மநாபுவ	322
பிதாஹமஸ்ய	320	மநுஷ்யாணம்	*24
புந:புந:	•13	மமப்ராணாஹி	287
புருஷஏவேத்யம்	•63	மமஸாதர்மயம்	248
பூ:ப்ராணீநஸ்ஸர்வ	23	மயிப்ருத்யே	•55
ப்ரத்யமமபிகுரும்	60	மய்யாஸக்தமநா:	241
ப்ரத்யாநஞ்ச	96	மஹதோமந்தை:	158
ப்ரத்யாநபும்ஸோ:	*74	மஹாத்மாந:	163
ப்ரத்யாநக்ஷேத்ரஜ்ஞ	14	மஹாந்ப்ரபுர்வை	133
ப்ரியவாக்யத்யாந	181	மஹாவராஹ:	136
ப்ரியோஹி	197	மாமேவயே	47
ச		மாஹாரஜநம்	250
		முக்தாநாம்லக்ஷணம்	63
புத்த்யாஞ்ஜலிபுடம்	242	முமுகூர்வை	38
புபூவகுணவத்தர:	187	மேரோரிவாணு:	140
புஹுநாம்ஜந்மநாம்	228	ய	
ப்ரஹ்மவாதிநோ	217		
ப்ரஹ்மவித்	32	யஆத்மத்யா	182
ப்ரஹ்மாத்ய:	145	யஜ்ஜாதீயோ	188
ப்ரஹ்மாதிஷு	150	யத:ப்ரஸுதா	*75
ப்ரஹ்மாஸ்ருஜத்	*45	யதோவாசோ	5
ய		யத்கிஞ்சித்	70
		யத்தத்பத்மமபூத்	154
புக்த்யாத்வந்யயா	36	யத்ரபூர்வே	169
புக்திரஷ்டவித்யா	192	யத்யாகுநந்	57
புகுவத்ஸ்வரூப	•50	யத்யாதேதத்ர	218
புவந்திபூவா	226	யத்யாரத்நாநி	108
புவாம்ஸ்துஸஹ	28	யதேஷீகதூலம்	247
பித்த்யதேஹ்ருத்ய	35	யத்யாயத்யாஹி	272
பூதாநாம்யோ	321	யதிவாராவண:	312
பூதார்த்தேகதமா	7	யதிஸக்நோஷி	227

யதுச்சிஷ்டம்	277	லௌகிகம்	59
யத்யுரஹமகல்ப	310	வ	
யத்யுவிநாபுரதம்	82	வதுரார்ஹமபி	199
யந்நாயம்	111	வஸ்த்ரேப்ரக்யுருஹய	*12
யமோவைவஸ்வதோ	*7	வாஸுதேவஸ்ய	301
யஸ்சக்ஷுஷி	*15	வாஸுதேவோஸி	75
யஸ்த்வயாஸஹ	281	விகாரஜநநம்	*92
யஸ்மாத்தக்ஷர	137	விகாஸிஸாரத்யாம்பே, ரஜ	256
யஸ்யப்ரஸாத்யாத்	58	விசித்ரா தேஹ	*92
யஸ்யாத்மா	20	விஜ்ஞாநஸாரதி, ர்	29
யஸ்யாமதம்	6	விஜ்ஞாநயப்ரஜ்ஞாம்	220
யஸ்யாஸிமி	295	வித்யயாஜந்மநாவா	99
யஸ்யாயுதா	139	வித்யாந்யா	67
யஸ்யாக்ஷரம்	21	விபூதயோஹரே:	173
யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:	*58	விஷ்ணுபக்திபரோ	*28
யாத்யாதத்யயேந	319	விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ	125
யாநிமூர்த்தநி	24	விஷ்ணோ:பதே	240
யுக்யகோடி	144	விஷ்ணோ:ஸ்ரீ:	269
யுவாகுமார:	284	விஸ்ருஜ்யஸஸரம்	105
யேதத்ரப்யுரஹமண:	218	வேத்யஸ்யதேய்ய	208
யேநமாத்யதி	280	வேதைத்யஸ்சஸர்வை:	861
யேநயேந	25	வைகுண்டேது	249
யோகியநாம்	97	வ்யவஸாயாத்யுருதே	*103
யோந்யத்யா	*6	வ்யஸநேஷு	196
யோப்யுரஹமாணம்	38	ஸ	
யோவிஷ்ணும்	124	ஸங்க்யசக்ர	*96
யோவேத்தி	*68	ஸரணாக்யத	315
யோர்த்ததேயஸ்சி:	190	ஸரீரமாத்யம்	*91
யோஹமஸிமி	294	ஸாந்தாநந்த்ய	172
ர		ஸரீரஸாயாசத:	207
ரஸாந்பக்தஸ்ய	278	ஸுபேநமநஸா	253
ரஸோவைஸ:	116	ஸ்ருதி:ஸ்ம்ருதிர்	222
ராஜ்யஞ்சாஹம்	297	ஸ்ரீ:பூர்வமுத்யதே:	262
ராமோத்யுவிர்	334	ஸ	
ராவணோநாம	328	ஸௌகத்யா	267
ரிபூணமபி	316	ஸௌகாகீ	118
ரேக்யாத்ரயாங்கிதா	255	ஸௌவஸ்ருஜ்ய:	*47
ல		ஸக்ருதேய	44
லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி	102	ஸக்ருத்தே	225

ஸங்கல்பாதேதுவதத்	212	ஸீதாயா:	254
ஸங்கல்பாதேதுவாஸ்ய	213	ஸுக்யாடம்	303
ஸங்கைகஸுஸுராணம்	155	ஸுக்யீவம்	329
ஸஞ்ஜீவயந்	*71	ஸுஸுக்யம்	244
ஸதமநிபதிதம்பூமௌ	199	ஸுஹருத்யம்ஸர்வ	238
ஸதுநாக்யவர:	101	ஸைஷாநந்த்யஸ்ய	209
ஸதேதுவஸோம்ய	148	ஸைஷாபயார்க்க்யவீ	87
ஸத்யகாம:	123	ஸோத்யவந:	29
ஸத்வாத்யோ	*51	ஸோபித்யாய	*46
ஸந்திக்யதே	156	ஸோஸ்நுதே	26
ஸபரஸ்ஸர்வ	171	ஸோஹமத்வாம்	45
ஸப்ரஹ்மா	129	ஸ்ருஜதஸ்தஸ்ய	153
ஸப்ராது:	43	ஸ்தவ்ய:	9
ஸமஸ்ஸர்வேஷு	37	ஸ்தோத்ரம்நாம	3
ஸமஹாத்மா	228	ஸ்தரீப்ரணஷ்டேதி	198
ஸமோஹம்	202	ஸநேஹபூர்வம்	73
ஸம்ஜ்ஞாயதே	66	ஸ்ரக்யஸ்த்ராபுரணை:	259
ஸம்பவாம்யாத்ம	*19	ஸ்வத்வமாத்மநி	298
ஸம்ஸாரார்ணவ	*54	ஸ்வத்யுர்மே	*93
ஸம்ஸ்ப்ரும்ய	303	ஸ்வயமேவ	179
ஸம்ஸமராமி	307	ஸ்வர்க்க்யாப்தி:	300
ஸர்க்க்யஸ்ச	98	ஸ்வஸத்தா	161
ஸர்வக்யந்த:	*101	ஸ்வாமிநி	74
ஸர்வத்யுர்மான்	49	ஸ்வேநருபேண	1
ஸர்வத்யாதோந	283	ஹ	
ஸர்வயஜ்ஞ	260	ஹாராம	*82
ஸர்வலோக	*30	ஹிரண்மய:	135
ஸர்வஸ்யவஸீ	175	ஹிரண்மயே	167
ஸர்வாத்மநாய:	46	ஹிரண்மயக்யுர்ப்ப	126
ஸர்வேஷாமேவ	239	ஹரீரேஷாஹி	235
ஸஸர்வாநர்த்திநோ	183	ஹ்ருஷீகாணி	*14
ஸஸ்வராட்	122	க்ஷ	
ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா	*64	க்ஷயந்தமஸ்ய	160
ஸஹிதேதுவை:	187	க்ஷிபாமி	330
ஸஹிவித்யாத:	54	க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய	*8
ஸஹோவாச	88	ஜ (ஜ்ஞ)	
ஸாஜிஹ்வா	109	ஜ்ஞாஜ்ஞௌ	15
ஸாயுஜ்யம்	333	ஜ்ஞானேந	331
ஸாக்ஷாததேதுவ:	*113		